Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BIBLIOTEK · GÖTEBORGS · UNIVERSITETS ·

Centralbiblioteket

Litt.
Sv.

Dami

7 !-

4 50

den 14 Oct. 1890.

Sv * 78/31

[Henrik Georg von Brobergen]

Ledige Stunders

Poëtiske

Tijd-Fördrijf.

GÖTEBORGS REALLÄROVERK.

Skänkt av J. G. HOLMSTEDT.

Stockholm/
Tryckt af JUL. GEORG. MATTHIÆ,
Åhr 1708.

Upsatz på de häruti befindlige / och dels tillförne särskilt tryckte / dels och nu först af trycket utgånge Skrifter.

Lyckönskningar från pag. 1. till p. 16.
Brud-Skrifter från p. 16. till 137.
Graf-Skrifter från p. 137. till 247.
Anhang af åtskillige Skrifter från p. 247-262.

Till Läsaren.

Den som ey någon Vers törs skrifva /
Förr'n den är allom uti Lag /
Den bör detsamma låta blifva
Till Slutet af sin [illegible] Dag.

Till Autoren af detta Poëtiske Werket / När det utkom i begynnelsen af Åhret 1708.

Ackten icke det / att Poësin ey acktas /
Och att deß ådla Lof af Afwundztungor slacktas /
Att alt hwad däri giörs / med lijten tack belönes /
Och att Poëter nu ey mehr med Lager krönes.
Men har Ehr Fiäder fördt / på det ey saknes mätte
Hwad forna Swenske Mån i denne Konsten åtte.
Nu har J sungit om den Norra Kungastolen /
Hwars stora Åhros-Skien ey mindre lys ån Solen:
Nu har J fägnat Ehr med dem / som Lycka wunnit /
Med dem som himlens Hand förnöijligt sammanbunnit:
Nu åter Klage-Ord anhäfftat Döde-Griffter /
Och tärckat tårar af med många tröstesktiffter.
Det alt och mycket mehr / som eij i hast kan nämnas /
Till Måstarns goda Prijs och Låsarns Nöije lämnas
I detta Wärt ihop / som Ryckter widt utsprider
Till Edert Namns beröm i Efter-Werldens tijder.
Ett Wärk / som Theon lår sin Tand emot aflöpa /
Där torr och tröger fiär kan must till Versar köpa /
Där ett olustigt Mod kan lust till Löije finna /
Och Eder slijt och konst med nöije sig päminna:
Lef länge / wäl och nögd / och lät eij härwid skahna
Ett sådant Tijdfördrijf / och en så lofwärd wahna /
Men lät det nya Åhr ock nya Fruchter bära /
Som mehr och mera må föröka Eder åhra.

Önskar
D. G.

Till densamma.

Är Kongar wärlden om sin segrand Wapen fördt
Och med sin Åhreglantz uplyst mång fremmand Länder /
Samt wridit Frijdsens Palm utur sin Fiends Händer /
Då har man Skalde-qwad i kiempand Flöde hördt.
Hwad Mavors dräpligt giör / det Pallas noga seer /
Hans hwassa Wärjeudd upskiärper hennes Tunga /
Han dödar / hon giör Lijf / som mäcktig är at siunga
Ett ståndand' Åhrelof åth dem / som tumla nehr.
Hwad wore Hercols wärck / och hiältars Baas och Buus?

Hwad

Hwad wore nu Athen all Grekers eenda Öga?
Det wärldbekante Rom på sina kullar höga?
Om ey en Poësie dem brackt i åwigt liuus.
Märck: Dygdens Mayestet och Furstars Tapperheet
Dels andra går förbij / dels kuffar och förskräcker /
Men alltijd wänlig hand till Skalde-Konsten räcker /
Och understådias will af deß Odödligheet.
Men sällsynt är hoos Oß en nyckter Poësie
Där Swerie stijger nu lell aldrahögst i Norden
Och Swea Konungs Lof sig breder öfwer Jorden /
Jag frucktar / Konsten går på nytt i Barbarij.
Ty hwad är Skallde-Konst? Ett Språkets Cabinett,
Wältalighetz Clenod, och allan ålders Prydnat
Som har all Wettenskap till tienst och trogen lydnat /
Och råttar Orden an på zijrligaste sätt.
Men Rim fullkomma ey den Swenske Poësie
Ty att en kråka kan bland lärda Swanor Språka /
En swångand Phaeton törß upp med Phœbo åka /
Är Miölk uhr Thetis Bröst och hårda klippor dij.
Ej hela Helicon är / nakot Jnfall fåå:
Nu lyffta hufwud opp / nu krypa jämt med Jorden /
Når hwarken Lijf ell liud / ey mening fins i Orden /
Och Versen synes likt / som uppå Stylter gåå.
Ej heller talas bör med en Evandri Mohr:
Med Baldur, Jofer, Thor all Rader sin upfylla
Och med öakta Namn sitt öförstånd förgylla /
Ett rijkt och richtigt Språk består af ägen flör.
Skall Kiärnan af den Konst beståå i Ordeswang
Wist Manhems ädla Språk af sådant Gyckland lyder
Och en så gyllend Konst i sin förnedrung qwijder /
Att hon i Norden ey kan gie Poëte-Krang.
Dock warit / och än är mång sinnrijk Pallas Son
Som haft förträfflig grep den Harpan att handtera /
En Stiernhielm, Lucidor, Columbus och än flera /
En Spegel, Lagerlöf, en Holmström Wexion.
Af dem man smakar bäst den Swenske Skalde-Märg
I Mening / Jnfall / Rim de mustig' är och dryga /
De gåå med hiälte foot / och låta Versen flyga
Ja aldrig blanda hoop med Samning någon färg.
Herr AUTORN kommer näst till dessa wittra Mån /
Hwad han förr stycke wijs till nöije kunnat laga /
Skall samblat i en Kropp fullkomligen behaga /
Och wijsa / att han är en Poësiens Wän.

O. BROMS.

Kördsam Hågnad/

Uppå

Den Stormächtigste Konungs

CARL den XII.tes

Sweriges/ Göthes och Wendes Konungs

&c. &c. &c.

Högstsälle Födelse-Dag/

Som inföll den 17 Junii 1704.

Allerunderdånigst yttrad

VIVat, VIgeat, fLoreatqVe CaroLVs XII, reX sVeCIæ, pIVs, CLeMens, aVgVstVs, VICtor VbIqVe feLIX.

DYra Dag/ som Swea-Rijke
Sextonhundrad' ottij twå
Giett en Konung utan lijke/
Den all Werlden undrar på:

War wällkommen tusendfalt/
Att i Underdånigheet/
Efter Plicht och Skyldigheet
Af oß fijras öfwer alt.

*** *** ***

Hälle Dag / du blijr med rätta
Nämbder af Nicanders Namn/
Dy när man förswenskar detta/
Heter det en Segersmann:
Födsle-Dagens Spådom lär/
Hwad som sedan skulle skee/
Då wår CAROL låtit see/
Att han en Nicander är.

*** *** ***

Siunde Åhret är nu inne/
Så'n wår Store CARL blef smord/
Men hwem har ett sådant Minne/
Att han mins / hwad Han har giordt
I dhe siu förflutne Åhr?
Om nu Siu år heligt taal
Och har någon Lycka faal/
Lyckan swist hoos CAROL står.

Tolff-

*** *** ***

Tolffte CAROLS Hiälte-Dater
Giör' / att han med skiäl förmår
Trotza Werldens Potentater
Utaf Tijdens gamble åhr /
Och att dhe / som nu å' till /
Sådant häpne måste see /
Och det Witzord därom gie:
Gud giör hwad hans Smorda will.

*** *** ***

Aldrig blef Hans Swärd utdragit /
Att det icke Seger giett /
Och dhe Ståltas Macht kullslagit /
Drupit af dhe Slagnas fett:
Ty wår Gud och CAROL stå
I ett sådant Fredz-Förbund /
Att Han uti allan Stund
HErrans Hielp kan lijta på.

*** *** ***

Kronan är den Egendomen /
Som Hans Majestät tilhör:
Sceptern är den Heligdomen /
Som Hans Råde med sig för:

Applet teer Fullkomligheet:
Swärdet är Rättwijssans Tolck:
Nyckeln wijser alt Hans Folck/
At Han In- och Utkomst weet.

*** *** ***

At alt sådant fast må blifwa/
Har ock CAROLS Wälbehag
Denne Dagen täcks utskrifwa
Till en Allmän Bönedag/
Som ock så en Fredag är/
Och oß billigt minner på/
Önska/ at den Dagen må
Skynda/ som oß Freden bär.

*** *** ***

Därför'/ Swea Barn/ bör Eder
Denne Dagen så begå/
Att I utaf Himblen beder/
Det I länge niuta få
Denne HErrans Stora Jarl/
Som Han Ehr til Konung giett:
Beder/ beder alt för ett:
Lefwe/ Lefwe Konung CARL.

Underdånigt Fägne-Liud/
Uppå
Hennes Konglige Högheets/
Den Durchleuchtigste Fürstinnas/
och Frus/

HEDWIG SOPHIÆ,

Arf-Princeßinnas till Swerige/ Hertiginnas till Schleßwig-Holstein/ Stormarn och Dittmarsen/ Grefwinnas til Oldenburg och Delmenhorst/ ꝛc. ꝛc.

Högsthugnelige Födelse-Dag/

Den 26. Junij 1704.

UPp I Swear och I Böther/
Fägnen Ehr på denne Dag/
Som med Himblens Wälbehag
Åter lyckligst Eder möter/
Och nu tiugu fiärde gången
Högst förtienar Blädie-Sången.

Ty en Nådig Princeßinna
Är Ehr skiänckt af Himblens Nåd/
Den ock des allwijse Rådh
Biordt till Holsteens Hertiginna:
Swer'ge/ Holsten/ träder samman/
Blådiens/ glådiens med hwarannan.

Prijser med en Mund och Tunga
En så Hög Durchleuchtigheet
Och deß Nådes Ymnogheet:
Ty deß Lof är wärdt at siunga
Ey allenast uthi Norden/
Utan ock kring hela Jorden.

Låt Ehr högst om Hiertat wara/
In för alla Gudars Bud/
Med ett sådant Hiärte-Liud
Eder Önskan att förklara:
Lefwe Swer'ges Princeßinna/
Lefwe Holstens Hertiginna!

Dro-

Frohiärtlig Lyckönskan
till
Kongl. May:t. wår allernådigste Konungs
Tro-Man och Cammar-Råd
Wälborne Herren/
Herr JOHAN
Silfwercrantz/
Då han Cammar-Råds Embetet
wärckeligen tillträdde/
Den tredie Maij uti det Åhr/
Som näst härunder uthmärckt står:

Wår GWea CaroL gaf sIn CaMar nV en Crantz/
HWarI VprICht Igheet har åChta SILfWergLantz.

SALVE.
LVX. FAVSTA.
QVA.
CAMERA. REGIA.
E.
BENEPLACITO.
CAROLI. XII.
SERTI. ARGENTEI.
NITORE.
FELICITER. ORNATVR.

SON-

SONNET.

NÄr CARL den Tolffte såg/hwad Yppning Döden hade
Uti hans Cammar giordt/ som sorgse saknat har
Von Grooth, den för sin Dygd bordt längre blifwa qwar/
Men (som Oß synes) sig till Roo för bittidt lade:
Han då i Rawitz med högmoget Råde sade:
Du Ädla Hilfwercrantz/ som min högstsalig Far
Och mig med trogen Nijt i alla dina da'r/
Så mycken Tienst har giordt/ men hindrat meen och Skade:
Dig will för din Förtienst jag denne Posten gifwa:
Du skall min Cammar-Råd/ och jag dig nädig blifwa:
Hwaröfwer hwar och een/ som wördar CAROLS bud/
Sin Önskan yttrade i sådant Fägneliud:

Bud lät Herr Hilfwercrantz till Gudz
och Kongens åhra
Sitt högtförtiänte Kall med allskiöns
Nöije bära!!!

SON-

SONNET
Öfwer den
Å S^ti Erici dag eller den 18. Maij 1705
Lyckligen
Inwigde Biörcken / †
Uti S.^æ ULRICÆ Lund
wid Mälarstranden.

ULRICÆ Lund sig nu med största Orsak fägnar /
At Herrans Smorda har dem / som där boo / beskiärt
En helgad Muldrijk Biörck / och dem därmed förärt /
Hwad som dhem gagna kan på ädla Siälens wägnar:
Dem / som å' gode Fåår / en sådan Biörck tillägnar
En Himblaliufwer Safft / otaligt mehra wärd /
Än swalkand Biörckelack / som nu plär blij förtärd;
Men dem / som onde å' / till Egen Nytta ägnar /
Att utaf samma Biörck till Bättring näpste blifwa:
Sij! så kan Biörcken Lust och Weh ifrån sig gifwa: *
Ty bör ock alle dem / som boo i Lunden / önska /
Att denne Biörcken / som så wäl planterat är /
Att dhe där niuta fåå / hwad deras Siäl begiär /
Måå utaf Himlens Nåd i stadig Sällheet grönska!

† Kyrckioherden uti S.^æ. Ulricæ Kyrckia på Kongsholmen / Ehrewördige och Höglärde Hr. Mag. Johan Biörck. * Zach. 11. 7.

Wänlig Lyckönskan
Till
General-Gouvernements Camereraren
i Riga /
Hr. SAMUEL JÆHNE,
den 27. Maij 1705.

SÅ swårt att tiena år / når man eij hugnad
blifwer /
Af något Framsteg till det bättre wara kan /
Men måste blifwa qwar uppå den Post / dår man
Uti mång' åhr har stådt: Så stor en Hugnad
gifwer /
Enår ens trogne flijt en god befordran winner /
Lijk som man skulle då ny kraft / att tiena / fåå.
J haa / Herr JÆHNE, nu detsamma fått förståå:
Æhrrijkt avancement Ehr önskans Knut tillbinner /
Hwartill jag Eder will all Wälgång troligst önska:
Når J må wål / ta'r jag ock billigt dår i dehl /
Emedan Wånskap wår skull elliest hafwa fehl.
Wud låt' Ehr Sållheet i en stadig
Maijlust grönska!

Wälment

Wällment Lyckönskan

Till

Nytt Åhr och Nytt Nampn

Åth

Kongl. May:th Tro Tienare

Och Advocat Fiscal wid deß Cammar-Collegio

Wällborne

Her Joachim Cronfeldt/

den 23 Januar. 1706.

Apocal. II. v. 17.

Then ther winner / honom will jag gifwa ett Godt Witnesbörd/ Och med det Witnesbörd Ett Nytt Nampn beskrifwit.

SONNET.

Den redligt kämpar/ han ock billigt Cronan winner/
Till tecken/ att han har godt Witnesbörd om sig
Och den som stadigt går på Dygdens rätta stig
I en wälsignad stund til Åhremåhlet hinner:
Om hwilket man nytt Proof på nya Åhret finner
Uti Her CHRONFELDT / som sigh stedz så redelig
I sine Tienster wijst / att Kongen nådelig
Till detta Nya Åhr hans Nijt och Flijt besinner /
Och Witnesbörd der om af Konglig Ynnest gier/
Samt honom med Nytt Nampn till Nyåhrs Skiänck förseer:
Ett Nampn / som witnar / att den Embets-Feldtet plöijer
Med Troo och Redligheet / En Adlig Crona får:
Och som nu Dygden sielf Her CRONFELDT så uphöijer /
Så önskas Lycka till Nytt Nampn och ett Nytt Åhr!

Den 20 Januar. 1706 die Fabiani.

Underdån-Ödmiuk Lyck-Önskan/

Till

Kongl. Maij:ts Högtbetrodde Man/

Råd och Præsident uti deß Cammar-och Commercie Collegier sampt Stats-Contoir,

Den Högwälborne Grefwe/

Herr FABIAN WREDE.

SONNET.

NU klarnar up den Dag/som Swer'ges Barn högt fägnar/
När han påminner dem det Namnet FABIAN,
Som bärs af Konung CARL den Tolftes store Man/
Den all hans Cammar-Stat med öm Omwårdnad hägnar/
At man med högsta skiäl det Loford honom ägnar/
Som Joseph fordom dags uti Egypten fann/
När han sin Konungs Nådh och allas hiertan wann:
Ty önskas ock så nu på Cammar-Statens wägnar.
Förlåna/ store GUD/ Gref FABIAN tin Nåd/
At han så nu/ som förr/ med högstförsichtigt Råd
Befrämiar Åhran din och Swea CAROLS Gagn
I många gode Åhr. Låt ock hans höga Nampn
Af oß haa långlig prijs och då först glömskan sij/
När Swer'ge och all Land till intet skola blij!

Då

Whreborne och Konst-Erfarne

TOBIAS Bergman/

Sedan han sine Lärе-åhr redeligen och wäl igenom gått/ blef med wanlige Ceremonier til en Ledamot vti den Loflige Book-Tryckare Societeten antagen/ vppå den Hederlige

POSTULATS-Dag/

Som begicks i Upsala vti Kongl. Acad. Book-Tryckerij den 16 Febr. 1706.

SONNET.

Syr. X. v. 1.

Wärcket prijsar Måstaren.

NÄtt hafwer Syrach dömbt/ at Wärket bör beprisa
Sin Måstare: förty ju Ädlar' Konsten är.
Ju större Lof ock så med rätta gifwas plär
Åth den sig der uti kan wälförfaren wijsa.
Dåt wittnas på det Ting/ som bär sitt Namn af Disa:
Når denne Dag åth Den en Frijhetz-Crantz förär/
Som för en Dyrbar Konst haft mödo och beswär/
En Konst/ till hwars beröm ey Orden nån'sin spijsa:
En Konst/ som wißlig är en särdel's Nåde-gåfwa/
För den man bör Gudz Nampn båd' arl' och serla låfwa:

En Konst/ som HErrans Ord/ samt Lag och Rätt förwarar/
All Konst och Wettenskap från undergång förswarar.
Hög-Edle Tryckar-Konst! hwars Lof ey ändas skall/
Förr'n Werldens sidsta Eld upsmälter Stylar all!

SONNET.

Prov. XVIII. v. 12.

Förr än man til Åhro kommer/ måste man lida.

MAn måste lida/ för'n man komma kan til Åhra:
Så har den Wijsaste ibland de Wijsa sagt:
Hwars Ord och sannas på den nu närwarand' Act.
Där man seer Mödsam Flijt Åhr-rijke Fruchter bära.
Ty efter BERGMAN har på Tryckar-Konstens Lära
Sin Ungdoms tijd så wäl och idkesamlig lagt/
Har han ock med Gudz Nåd det nu så wida bracht/
At Konsten honom kan båd' Bröd och Lof beskiära.
Hans Åhr-Åhr å' förbij: hans Frijhet nu uprinner:
En Frijhet/ hwar uti han önskligt nöije finner.
Nu Gudh/ som honom har til Wärcket Snille gifwit/
Han låt' det samma städz af honom så blij drifwit/
Så at det lända må til Prijs af HERrans Namn
Till Allmän Nyttighet/ så och hans egit Gagn!

Bro-

Broderlig Lyckönskan
Till
Wälborne
Her Anton von Brooth/

Då han sin Civile tienst uti Militair förwandlade/ på Embarquerings dagen i Stockholm den 17 Aug. 1707.

SONNET.

Will du/ Bror ANTHON/ nu en annan Thon begynna
Och Pennan den du förd't/ i Wårja byta om/
At wisa/ det du har af bägge Kiännedom/
Och kan dig så i ett/ som i det andra finna:
Så önskar jag/ at du ditt Nöije stedz må winna:
Att Lyckan sielf må blij din säkre Egendom/
Som altid ricktar dig och aldrig lembnar tom:
Och att du lyckligt må till ändemålet hinna.
Då weet jag/ at som du det Edle Namnet bär
Von BROOTH/ man åfwenwål med tijden spörja lår
Dig blij en Brooter Man/ som Kung och Fosterland
Så uti Militair, som det Civile Stand
Din Tro och Tapperheet allstädes så kan wijsa/
At både Mars som ock Apollo dig sku prijsa.

Brud

Brud-Skrift

Öfwer

Borgaren och Handelsmannen

Ehreborne och Wälförståndig

Herr Niels Lönqwist/

Sampt

Ehreborne/ Budfruchtige och Dygdesamme

Jungf. Johanna Maria

Håkans Dotter Biörckman/

Då de den 30 Decemb. 1690 yti Förnähmt Folcks Närwaru ett ouplösligit Ächta Förbund ingingo.

Cupido, Fröyas Son / den lilla Kiärleks Grijsen/
Som är en warmer Swän och icke rädz för Jsen /
Och Nordens bittra Währ/ sampt bistra Winter-daar/
Han och för lijten tijd så kiäck och katig war /
At han/ fast Æolus och Boreas månd rasa/
Med bijt- och brännand Kiöld / hwar wid hwar man kund' fasa/
At Siö til Landzwäg blef/ och Jorden war betäckt
Alt öfwer med en Jiß hwijtskimrand' Winterdräckt
Lijkwäl sig dristat har/ doch med sin Fru-Mors Räde/
At draga uth på Jacht / den dem behagar både/
Hwarför' han Bågan ock Pijlstinna Kogret tog/
Och där mäd uth på Jacht efter sin wana drog.

Kom

Kom så uti en Skog / dor Diuren hoptals rände /
At fälla hwilka han sin Båga hastigt spände /
Och lade Kållwen på ; Men fäste knapt wid Pinn /
Förr'n snälle Pijlen foor så nätt och artigt inn /
Uti en BJÖRK / som MAN bland fler' fann där i Lunden /
At han ock af en LÖNN / som nylig war uprunnen /
I-genom-farandet en fager QWIST afbröt :
Cupido giord' en Min, lijk' som at han förtröt /
Det han / som wäl sin Konst at rättlig syfta wiste /
Skull' råka LÖNN och BJÖRK / och skiuta Diuren miste ;
Dock troor full säkert den / som detta säg och skref /
At samma Pijl med flijt åth BJÖRKEN skuten blef /
Och at det samma så i Sanning mände wara /
Det sanna LÖNN och BJÖRK / som sig nu samman para /
Och efter at en Pijl dem både hafwer swedt /
Igenom Kiärlekz Band nu willia blifwa Ett.
Wij willia derför DHEM til detta Upsåth önska
Alt sielfbegiärligt Godt / och at de måge grönska /
I Enighet och Roo / Höst / Winter / Sommar / Wåhr /
Så länge Bruncheberg på samma ställe står.

Till Förgyllning.

En Gåta för Jungfruerne.

JAg är i förstone heel weeklig / smal och slaker /
Men sticks jag offta in / så blijr jagh fuller raker /
Ju större är min Prijs / ju tiäckare iag är /
I Nyfigåln å' tilredz / så många man begiär ;
Ibland kan flere sig af 1. tillfyllst betiena /
Ibland wil hwar och en haa 1. för sig aliena /
I mörckret bruks jagh mäst / och undflyr Dagsens LJUS /
Jag finnes jämwäl nu i detta Brude-Huus
All'städes ymnigt nog ; Ey lärer iag til tale
Just kunna swara moot all Qwinnfolck här i Salen ;
Giß på / och räkna sån ; den som först hittar på /
Hans Skål skall tre på rad ikring om Bordet gå.

Gåta för Ungkarlarne.

Tu ord i Swänskas Språk i ändan lijka lyda/
Men till sin rätta grund haa olijkt at betyda/
När som de bindz ihop/ och ett det andra täcker/
Så giör det mångens Wig at resa mycket stäcker/
Än han om Sommarn är: Och då plär man det sanna/
Som uti Ordspråk't sägs: Een fryser hop med annan
Den som först hittar på/ han skal få Lof probera
Om SJÖ med SNÖ är täckt/ och det sån referera.

Lilla Astrilds Stora Macht/

Då

Cancelliſten uti Kongl. Reductions Commisſionen,

Ehreborne och Wälbetrodde

Herr Lars Björckman/

Sampt

Ehreborne/ Gudfruchtige och Dygdesamme

Jungfru Ewa Warg/

Ett ouplöſligit Echtenſkaps Förbund i Förnämt Folcks bijwiſtan medh hwarandra ingingo uti Stockholm d. 24 Junij 1691.

HWem är på Jorden til/ ſom nånſin kan beſkrifwa
Det Wälde Astrild har/ den Mackt han mände drifwa
Öſt/ Wäſter/ Sör och Norr/ hwar Tijma/ Dag och Åhr/
I Nedan och i Ny/ Höſt/ Winter/ Sommar/ Wåhr.
See på Naturen all! hwad är ſom ey will paras?
Hwad nån'ſin Sons Nampn bär/ det will dock åntlig Faras:

Hwar

Hwar fins en Fogel/ Fisk ell' allerringste Diur/
Som ey will Makan haa/ hwart efter sin Natur?
Är skiönt ett Diur så grymt/ som Tigren säyes wara/
Så älskar det dock den/ med den det sig månd' para/
Ja näplig någon Ting Jord/ Lufft och Wattnet har/
Som icke ensamt ledz/ men glädz at wara Paar.
Seer man på Menniskian/ Naturens Understycke/
Hwad Astrilds Macht förmå! Så är det mehr än mycke.
En will ey giffta sig/ men gilliar i hwar Gåhl/
Har alla lijka kiär. En ann är allt för snåhl
På gifftas/ ränner staa med leen och skiägglös Haka.
Men andra taga sig i rättan Tijd en Maka/
Med den de leswa må i Ächta-Kiärligheet
O säll och trefaldt säll/ den detta giöra weet!
At Astrilds Macht är stor/ det kunn' I också sanna/
Her BRUDGUM/ hwilken han ey/ såsom mången annan
På wilse wägar fördt: ty effter I gådt fram
På Dygdens säkre Wäg/ så få I nu i Fampn
En dygdig/ kyskfint Möö/ husachtig/ sedig frommer/
Som ey i deras Skråå och stora Gille kommer/
Som ha den fula Sed/ at willia strax taa Man/
När deras Ålders Åhr först lycktas uppå Tan.
Ney/ hon lät Himblen råå och sin' Föräldrar kiära/
At utsee henne Man/ then hon nu får med Åhra/
Hwars Hiärta hon med sitt/ och han med hennes har
Förent/ at ingen dem förr'n Döden särskilt tar.
Stoor är då Astrildz Macht/ fast han månd' liten wara/
Det wij på denne Dag till Nöye kunn' förfara;
Ty täncker du/ hans Macht på Trå ey råda kan/
Så sij/ hur' han har tändt en BJÖRK i liusan Bran:
Will du haa Prof derpå/ at han kan öfwerwinna
Mankiönet/ lärer du en sårat Man här finna
Utaf hans Kiärlecks Skätt. Will du inbilla dig/
At han mot Qwinnokiön sin Rätt begifwer sig/
Så märck/ han skutit har en dygdbegåfwat Ewa/
Ey så/ at hon skall döö/ men nu rätt börja leswa.

Ja/ intet Diur är fritt / ty sij/ här fälls en WARG/
Dock spaker/ wänlig/ tahm/ ey wildsint/ grym ock arg.
Nu Astrildz stora Macht/ bör Ehr/ Nygiffte/ prijsa/
Så at J sielfwe ock med wärckligt Prof bewijsa/
När Månan nij'nde gång de hwasse Hornen fått/
Hwad Astrildz stora Macht hoos Eder har förmått.
Antingen det då blijr Sohn/ Dotter/ eller båda/
Så blifwer det ju sant/ at Alstrild lär' få råda.
Lucina hafwer sagt/ at Bruden denna Natt
Blijr qwitt sin här till Dagz all'kiärste Jungfru-Skatt.

Lyckönskan.

BUD Fader uti Högden giee
Åth detta Brude-Paar
All Lycka och Wälsignelse/
Som han uthlåfwat har
Åth dem/ som hålla Dygden kiär/
Och ålska hwad som dygdigt är/
Det han dhem ock beskiåra lår/
Ty han ey liuga plår.
Han som i Edens Trägård har
Samfogat första Åchta Par/
Han också hoos wårt Brudfolck war
I alla deras Daar.
Dem han wille skiänckia
Så mången god stund
Som Stierne-Lius blänckia
På Himmelens Rund/
Som Jorden bär Kräppar
Och Hafzbåtten Sann/
Som Wattnet har Dråppar/
Som Stofftet har Gran/

Och

Så at the tilsamman
I många god' Åhr
Haa Glädie och Gamman/
Och all Ting wäl går.

En Båta till Plägnings för Möösolcket.

AF Kiärlek blijr jagh född/ där Skiönhet finnas plär/
Min Fader är min Moor/ min Moor min Fader är.
Om min Beskaffenhet gier jag Ehr det Beskie/
At jag har ingen Luckt/ och ingen kan mig see/
Fast mindre giömm' i Skrijn. Mig höra kan man wäl/
Men smaka bättre är/ hälst när som man mig stiäl/
(Om det kan kallas Stöld/ när man ey mehr ta'r bårt/
Än som man gier igen.) Min Lijfztijd är heel kårt/
I samma Ögnebleck iag föds/ iag också dör.
Nu gissen hwad iag är/ i dygdesinte Möer/
Som pryden detta Lag. Den Gåtan hittar på/
Hon skall/ af hwem hon will/ tre Dußin Kyssar få.

Bröllops = Sång/

Wid

Ehreborne/ Wällachtat och Wälförståndige

Hr. ISAC LAROSCHS

Borgares och Handelsmans uti Staden Norköping/

Sampt

Ehr. JULIANA Fulths

Hederlige Copulations Act, som begicks i Stockholm den 10 Martij 1692.

Wem kan för Kärlek wara frij/
Och ey af Astrild skuten blij/
När han sin Båga spänner/
Och lägger sådan' Pilar rå/
Som sielfwa Hiertat genomgåå/
At det af Kiärlek brännner:
Hwilket wij
Nu och sij/
Af de Twänne
HJERTANS WÄNNER/
Som han samman
Fogat hafwer med hwar annan.

2.

Man ser med frögd/hur som wår BRUD
Beprydes med then Åhreskrud/
Som hennes Dygd kan wijsa/
Hwars glantz doch skiner mycket meer/
Än som man hennes Crona seer
Af Edle Stenar lysa/
Hurtigheet/
Wänligheet/
Wackra Seder
Hennes Heder
Stedz förmehra/
Jämte många Dygder flera.

3.

Förthenskull har och Himblen tänckt
På Brudens Dygd/och henne skiänckt
En Wän af Redligt Sinne/

Hoos

Hoos den hon som sin Ächta Man
Och han hoos henne städze kan
Ett kiärligt nöije finna/
Således rön
Dygden Löön/
Ty den Wännen
Lärer henne
Föda/ Nähra
Medh all Trohet/ Flijt och Ähra.

4.

Så träder då med Glädie nu
Hr. BRUDGUM med Er wåna BRU'
Jächta Stand tilsamman/
Och knyten nu med räcktan Hand/
Ett ouplösligt Kiärleks band/
Och frögdens hwar med annan:
Lagen så/
At wij få
Tijdigt skåda
Af Ehr Båda/
Hurulunda
Två den Tredie göra kunna.

5.

Lät oß ey heller haa fördrag/
At fägna oß på denna Dag
Och glädias med de glade;
Så öfkom wij då BRUDGUM wår/
Och BRUDEN som hoos honom står/
Allt godt de gierna hade/

At the må
Både twå
Uti gamman
Lefwa samman/
Sig städz frögda
Medh hwar annan wäl förnögda.

Öfwerskrift på Brudsången.

UHr denna Sång/ hwar i en JUNGFRU lägges ne'r
J Natt / man wißerlig i Morgon åter seer
En URGMOR stiga upp: Och det giör Astrilds macht/
Wid hwilkens Pijl jag swär/ så skie / som nu är sagt.

****

Då Hans Kongl. Maij:tz wår Allernådigste Konungs Tro Tienare Och wälförordnat Inspector öfwer Tullen / så och Syndicus uti Staden Örebro/

Ehreborne och Wälbetrodde

Hr. Petter LOTHIGIUS,

Sampt

Ehreborne och Dygdbeprydde Jungfru/

Jungf. BRITA Påster/

Med hwar annan ingingo ett Ächta Tröhetz Förbund wijdh Färnämt Folcks Biwistan på Biörkeborens Bruuk den 30 Martij 1692

HO som i HErrans Namn är sinnat och har achta'
Begynna Echtenskap uti en lycklig stund /
Han måste först och främst det nogsamt wäl betrachta/
At GUD sielff stichtat har det Stånd i Edens Lund/
Och

Och at Han än i dag tillfogar hwar sin Maka /
Lijk som Han Adam giort / fast ey på synligt sätt:
När som då Gud will sielf til Giftermålet jaka /
Så är man säker nog / at man har frijat rätt:
Och om Gudz Jak-ord kan man då förwißad blifwa /
När man med ödmiuk Bön hans Nåde lijter til /
At han en den Persohn i hågen täckes gifwa /
Som han seer wara bäst / och utaf Nåde will:
Där jämpte måst' en sielf på möylig'st sätt ransaka /
Och skåda effter Dygd och sann Gudfruchtigheet
Hoos den man sinnat är / at wällia till sin Maka /
Kan man tillijka och få Rijkdoms Ymnogheet /.
Så tar man sådant up / som Himlens Skiänck och Gåfwa /
Och om deß rätta bruuk troinnerligen be'er;
Dock så / at när man skall sin ächta Troohet låfwa /
Man uppå Dygdens Lius och ey på Kistan seer.
Den såled's wälbetänckt en Maka sig utwällier /
Får hennes / sampt des Slächts och Fränders goda Ja /
Ey något twifwelsmåhl des Sinne nånsin qwällier /
At icke Himlens sluth det såled's welat haa:
Och den med Gudz hielp troor sig kunna Hustru nära /
När han sig har betänckt i Ächta-Ständ at gie /
Den lär' och Himlens Gunst / hwad nyttigt är / beskiära /
Och kröna Redlig Flijt med rijk Wälsignelse.
Wår BRUDGUM och wår BRUD haa detta wäl betrachtat /
Först offrat Himlen Bön / så tagit Fränders Råd /
Hwarför' the och så nu på denna dag haa achtat /
At ställa moget Råd i Wärk- och Kiärligt dåd.

En Redlig Ungerkarl med nöije här nu finner
En from/ Gudfruchtig/ Kyſk och Dygdeſinter Möö/
Hwars Hiärtan Kiärlekz krafft i Sämja ſammanbinner/
At lefwa med hwarann/ och med hwarannan döö.
Så önſker då med mig wår **Brudgum** jämte **Bruden**/
At dhe må lefwa hoop i många goda Åhr/
Och niuta alſköns Nåd af högſta Himmels Guden/
I alt hwad deras Siäl/ Kropp/ Lijf och Huus angår:
At dem ey något godt och trefnad måtte tryta/
I Wiſthuus/ Källar'/ Säng/ och hela deras Boo/
Til des af Lefnad mätt' de detta lijfwet byta
I Ewig Salighet och ouphörlig Roo!!!

Till Gäſterne.

1

Wederwärde Bröllops Gäſter/
Fägnen Ehr på denna Dag/
Som Lothigius med ſin WÄSTER
Giör ett Echtenſkapz fördrag/
Ta'n til goda det ſom wanckar/
Och blijr ſkänckt af Himels Högd/
Ha'n ey annat i Ehr' tanckar/
Än ſom Glädie/ Luſt och Frögd.

2.

Ungerſwänner/ warer ſnälle/
Taa en Jungfru hwar och en/
Dantzer in till annan qwäller:
Ingen aff Ehr ware ſeen
Något roligt at påhitta/
Och förwärfwa Jungfrurs tack/

Talen

Talen ey/ når som I sitta/
Annat/ än som Kärleks snack.

3.

Jungfrur / sitten intet tysta
Uppå denna Bröllops dag/
Lijk som wore I nykysta /
Ty det tager intet Lag :
Dantza/ föra Roo på bahne/
Det skall wara Eder Seed/
Sådant åren I wäl wahne /
Om I läggen Willian wed.

4.

I/ som Åldren will förmena /
At så mycket springa kring/
Warer lijkwäl intet seena
Låta Glasen gå i Ring /
At I flijtigt Skålar yrken/
Giören hwar och en beskie'/
Ehr med Bergzmåns Wijnet styrken/
At man må Ehr lustig see.

5.

Summa, frögdens / warer glade/
Önskandes dhe UNGA TWÅ/
Ält det godt dhe gärna hade/
Och sig sielfwa önska må:
Särdel's / at når man lär' skrifwa
Annat åhrtahl / man då seer
Deras Sång förökter blifwa
Af den Frucht / som Kiärlek gier!

Konst-Gudinnornes

Lyck-Önskningar/

Uppå

Kongl. Maij:ts wär Allernådigste Konungs Tro Mans och Landzhöfdinges öfwer Nylandz och Tawastehuus Lähn/

Den Högwälborne Herres/

Herr CARL BONDES

Frijherres til Heßleby/ Gräfsten och Biörnö/

Sampt

Den Högwälborne Frökens/

Fröken MARIA GUSTAVA Bjellenstiernas/

Grefwe-Dotters till Erickzberg/ Frijherre- och Herre-Dotters till Strömsbroo/ Ericskslund och Gällnäs etc. Frökens till Fahrstad/ Retzitza/ Wäßby och Krapperup/

Högstsälle Bröllops-Fäst/

Som myckit högtideligen begickz uti Stockholm den 2 Febr. 1693/

De Högwälborne Contrahenterne till aller-ödmiukeste Tienstwijsning på Papperet samblade.

Clio.

Wällkommen sälle Dag/ på hwilken Gudar ärna Herr Bonde foga hoop med Fröken Bjellen-Stierna/

Uti

Uti ett högstförnögdt lyckſaligt Åchta-Stand:
Dhen Dagen komme ſeent/ ſom löſer detta Band!

Melpomene.

Så grönſke denne Stamm/ at han ſin Grenar breder
I längden widt och bredt til Swea Gagn och Heder:
Den höga **Bonde-Ätt** ey nänſin ſlockne ut/
Förr'n alt i Werlden är/ ſkall ſee ſitt ſidſta ſlut!

Thalia.

Ehr Frögd/ Ehr Ro/ Ehr Luſt täcks Himblen ſå förmera/
Att I må med hwarann haa Glädie-Dagar flera/
Än Jorden **Bönder** bär/ och **Gyldne Stierne-Lius**
Med gliñand Klarhets Glants bepryda Himlens Hus!

Euterpe.

Hwad godt ſom Himlen kan them dödligom tillägna/
Alt hwad ſom önſkligt är/ och Lyckans Skiöt mänd' hägna/
Det ſtände Ehr til Tienſt/ I wälförente Twå/
Som i hwarannans Dygd Ehr önſkans Nöije nå!

Terpſychore.

Af Watnet ſkall blij Eld/ och Elden Watnet ſläckia/
Af Luften ſkal blij Jord och Jorden Solen räckia/
I hafwet Foglar ta's/ och Fiſk i högſta Tall/
Förr'n någon Sällheets Deel hoos Eder briſta ſkall!

Erato.

Man plär ett trefalt Tåg ey lättlig ſönderrifwa:
Ehrt Åchta Band ſkall ey af Döden ſöndrat blifwa

I många gode Åhr. Ty Hiärta/ Mund och Hand
Haa i en lycklig Stund hopknutit detta Band!

Calliope.

I/ som med högsta Rätt i Åhrans Skiöte sittia/
Och Lyckans Häfwor all/ som Dygdens Arfdehl nyttia:
Hwad kan Ehr önskas mer/ än att Ehrt Wäll och Säll
Må städz sin Morgon ha/ men aldrig se sin Qwäll!

Uranie.

Högädelt Dygde-Par/ omfamner nu hwar annan/
Och nyttien Himlens Gunst i ouphörlig gamman:
Så blijr den Wijßdom och Rättferdigheet haa krönt/
Af Fröija andra gång med Dygdens Bild belönt!

Polyhymnia.

Ehr Man- och Wänlighet lär Astrild wißlig prijsa
Uti det Cabinet, dijt han Ehr sielf wil wisa
Han winckar eder nu/ och hafwer Lust at sij
En Fröken Gyllenstiern' sin Bondes Hus-Fru blij.

Hwem täckes gissa på
Hwad som iag wara må?

MAn finner mig ey mehr/ än en städs uti Jorden/
Och lijkwäl sinnes iag på twenne Rum i Norden/
Men ey i Swearijk'/ hur' stort det wara må:
Dock har hwar Bonde ett/ hwar Gyllenstierna twå.

Då

Då Solen utur Oxen kleef
I Twillingztecknet in /
Denne Brudskrifft upsatt blef
Aff ett wälmenand' Sinn
Åth
Cammarskrifwaren i Kongl. Liquidations Commissionen
Ehreborne och Wällbetrodde
Herr Magnus Gabriel Valm
Sampt deß
Dygdälskande Brud
Jungf. Anna Håkans Dotter /
Twars Copulation Christösligen förrättades i Stockholm den 14 Maij 1693.

NU är then liufwe Tijd / som fägnar all Naturen /
Och friskar up det Lijff / som Wintren qwäwja sökt /
Nu frögdas Watten / Jord och Luft med alle Diuren
Och blifwer sådan Frögd än mehra der aff ökt /
At jemwäl Skog och Trä ett gladlynt Löye wijsa /
Och taa med fägnad an den gröna Kiärlekzdrächt /
Sampt effter sin Natur sig lyckosälle prijsa /
At sorgtijd'n är förbij / som dem med hwitt had' täckt /
De knoppas / spricka uth / och skiöne Blomster bära
Till witne om den Frucht / som där på föllja lär /
Med sådan Liufligheet Naturens Fäst de ära /
Som fijras öfwer alt / där någon Qwickhet är.
Bland deßes hoop sig ey det ringsta rum tillägnar
Det ädle PALMETRÄT / som wijker ingen last /

Det

Det samma sig och så med jämlijk åtburd fägnar/
Och som ett segrand' Trä will åga Husbond-kast.
Men detta lemnar jag/ och wänder mine Tanckar
Uppå den unge PALM/ som nu sin Kiärste får/
Hwars Kärlek till hwarann' med Stadighetens Anckar
Befästat/ tagit till och wuxit Åhr från Åhr/
Så at man undra må/ at PALMEN icke blifwit
Af denna SKOGZELD i så långan tijd förbrändt/
(Jag tänckte ÅLSKOGSELD/ men bleef i hast förskrifwit)
Som re'n för 6. åhrs tijd hans Hiärta hafwer tändt
At hålla kiär den BRUD han nu med Glädie winner/
I bägges wåna tijd och blomstrand' Ålders Wår/
Hoos den han dygdigt Sinn' och wackre Seder finner/
Medh mera/ hwar af han ett kiärligt nöye får:
Den Lycka/ som dem förr tillika hafwer hägnat
Och trefalt sälle giordt wid ett högstprisligt HÅF/
Hon wijsar dem och nu dem Sällhet och den fägnat/
At de få niuta än den HÖGA HÄGN/ hwar åf
Dhe med stor Wördnat see/ at högsta Himlens willia/
Som warit och städz' år dem Dygden älska hull/
Har icke welat dem ifrån hwar annan skillia/
Men giort på denne dag der's länge önskan full.
Om då Naturen all/ som nu är sagt/ bepriſar
Men allskiöns Liufligheet den blide Wårens tijd/
Ey under är/ at nu sig önskligt Tecken wijsar
At para sig ihoop i ächta Kiärlekz Jid.
Sij Solen sielfwer will till sådant Wägen lära/
I det hon frögdfull går i Twillingstecknet in:

Den

Den Kiärlek Twillingar plå till hwar annan bära/
Skall nu hoos hwar och en upwäckia kiärligt Sinn.
Fördenskull giör J rätt/ J Kiärleksfulle Wänner/
Som till Eh'r Åchta Lust haa denne tijden walt/
På hwilken alt som rörs till Kiärlek sammanstämmer/
Hwem kan till Gifftas då ey blifwa öfwertalt?
Till sådant kiärligt Dåd will iag Ehr Lycka önska/
At J må lefwa wål uti halfthundrad åhr/
Och denne fagre PALM uti all Sällheet grönska/
Sampt bära sådan Frucht/ som wijda öfwergår
Den Dadel-frucht/ som man på andra Palmträ finner/
Och elliest Dactylus på Grek'ska kallas plår/
Ty huru god den är/ hon lijkwål icke winner
Det Loford och beröm som ÅCHTA DADEL bär/
REEN KJÄRLEK menar jag/ ty hoo kan rätt beskrifwa/
Hwad sötma och hwad godt den samma med sig har?
Den ogifft är/ som Jag/ måst sådant låta blifwa/
Men de kun' tal' där om/ som äro Mor och Far.
Jag önskar med ett Ord/ Gud täckz Ehr bägge kröna
Med Nåd/ och signe stedz Ehrt liufwa Kiärlekz boo/
Och WAGGAN fram för alt: Han låte Eder röna
All sielffbegiärlig Lust i Nöije/ Frögd och Roo!

Båta.

JAg hafwer intet Lijff/ och må mig sielf ey röra/
Och kan doch lefwande/ dijt som de willia/ föra/
När iagh sielfanner är/ ell' och med mig har tre/
Men at sielfftredie gå/ det plågar ynckligt skie:

Det Arbet' är gement/ jag ensam plär förrätta:
Sielf femte är för nog. At iag nu gör alt detta/
Det kommer aff det Hål iag hafwer mitt uppå/
Som wäl skal wara skapt/ at Tingsten kan der få
Sin fulla Rymd och Widd: Ty Tingsten drifwer wärke/
Och mitt wälbärde Hål är Tingstens Ögnemärcke.
Jag lägger detta till/ fast Gåtan synes fuul/
Så är hon lijkwäl sann och pekar på ****.

Då Solen uti Jungfrun war/
Upsattes desse Bröllops Nä'r
Öfwer
Handelsmannens uti den loflige Stapelstaden Norkiöping
Ehreborne och Wälachtat
Herr Jacob Spaldinghs/
Sampt
Ehr- och Dygderijke Jungfrus
Fr. Catharina Elisabeth Solings/
Christloflige Sammanwigning/ som uthi Hederligit Folcks närwaru med Fäderneslandsens wanlige Ceremonier förrättades i Stockholm den 3 Septemb. Anno 1693.

TIll Lycka! Lycka till! Så önskar jagh Ehr båda/
Som uppå denna Dag ingå Ehrt Achta Stand/

Och

Och wärcklig wijsen oß/ hwad Astrilds macht kan råda/
Hwars största åträ är at knyta Kiärlekz-Band:
Och huru skulle han sin gambla Sed kunn' låta/
I denne Såde-Tijd/ som Kiärlek tänder opp/
När som han finner Twå/ som äro Kiärlekzsåta/
At binda dem ihop til Siål så wäl som Kropp/
Hälst Solen sielf har Lust nu til at gåå och traswa/
Uti den Himblakretz/ som kiärste Nampnet bär
Bland alle/ som sitt Rum på hwalde Fästet haswa/
Det Tecknet menar iag/ som Jungfrun kallas plär/
Ett Nampn/ som wißlig wärdt at nämnas medh all Heder/
Ett Namn/ som medh sitt Gagn en ädel Rijkdom är/
Ett härligt Namn/ som bör inskriwas uti Ceder/
Och mehra Läf än som Bokstäfwer i sigh bär.
Nu sådant har ock J/ Her: SPALDING, wist betrachtat/
Och therför walt Ehr ut en Jungfru til Ehr Wän/
Med den J liufligen at leswa hafwen achtat
Til des at Himblens Slut tar någondera hän.
O ett Lyckſaligt Par! som hoos hwarannan finna
Ett Troget/ Redeligt/ Gudfruchtigt Sinn' med mer/
Som är och heter Dygd/ det iag ey alt kan hinna
I korthet skrifwa upp. Men af den Högste beer:
O at Ehrt Ächta Band mä wara hopaknutit
Uti en lycklig Stund til Alskiöns Frögd och Roo/
Och intet lösas upp/ förrn J förnögde niutit
Mång Tusend goda Dygn uti Ehrt Kiärlekz-Boo/
I hwilket iag nu will til Sinbild Eder önska
Ett fruchtbart Olliträ/ med deße Ord där wijd:
Lät Himmel denne Stam uti all Sällhet grönska
Såblifwer SPALDINGS Ätt förökat Tijd från Tijd!!

En snart uplöslig Gåta:

JAgh har ett Härlöst Skiägg och är ey någon Präst/
Twå Spårar hafwer Jag/ men rijder ey på Häst/
Ey heller är iag Kong/ fast iag en Crona bär/
Mitt Nampn är wäl bekant. Nu gißen hwad jag är!

Utwaldt Wiffto-Tecken/
Sedt och tedt/
Då
Commissarien Ehreborne och Högachtat
Herr Elias Wolker/
Sampt
Wudälskande och Dygdbeprydde Jungfru/
Jungf. Elisabet Boye/
Fijrade sin Bröllops Högtijd i Stockholm den
19 Novemb. Anno 1693.

****

Nyß hörde iag en Röst af heligt Rum förkunna/
Herr WOLKER willia sig i Üchta Standet gie;
Mig tycktes sådan Act ey rått beqwemlig skie
Den tiden Swea-Sorg förbiuder oß at kunna

Deß liufwe Bröllopz-Dag med Spel och Dantzer åra/
Som dock med allskiöns Frögd skull' billigt firat blij.
Jag tog min Almanack/ och skulle dår ur sij
Om något Tecken fans/ hwaraf iag kunde låra/

Hwad honom har bewekt / at tee sin Kiärleks-Låga
I så sorg-mulen Höst. Jag slog November opp /
Och wardt strax warse dår en Bild af Menskio-Kropp/
Som satt och måtte till med Pijl på spånder Båga/

Men Målet såg iag ey/ skiönt iag det wille gårna;
Dock troor iag fullt och fast/ att han kund' råka på/
Och at deß skodde Pijl ey skulle mist-om gå
Det målet/ dijt som han att skiuta hade årna.

Då

Då iag nu tänckte kring/ hwad denne Skytt betydde/
Om det wor' Märke till/ at man skull taa i acht
För andra denne tijd/ at gå på Skall och Jacht;
Så föll mig åntlig in/ at Astrild jemwål lydde

Till Båge-Skyttars Skrå/ som spänna/ syffta/ skiuta:
Förty han hafwer lärdt af Moor sin måtta nätt/
Har flinckt och färdigt Doon och drabbar altid rätt/
Och fast han stundom mäst på Skyttars wijs kryp' luta/

Ja offta gå på Knå/ han slijkt doch intet achtar:
Och therför giör J rätt/ Herr BRUDGUM/ at ock J
Haa denne tijden waldt/ på det J mågen blij
En goder Kiärleks-Skytt/ som effter Målet trachtar.

Men sij! förutan det/ att Skytten nu regerar/
Jagån ett Tecken fann/ som nog märckwärdigt är/
At just på samma Dag Ehrt Bröllop hållas lår/
Som man Elisabet till stadigt Minne åhrar.

Är det nu åfligit Bruk/ att man plår Band utdela
När gode Wånners Dag om Åhret faller inn/
At dår med låta see sitt Wånskapz-bundne Sinn/
Som man till Wännen bår. Så kan det icke fela/
At ju wår JUNGFRU BRUD i lycklig Stund blir bunden/
Som nu uppå sin Dag inträder Achta-Stand/
Och knyter med sin Wån ett heligt Kiärlekz-Band
Jag tror/ bland Jungfrur all lår ingen warda funnen/

Som ey skull önska sig at således bunden bliswa/
Med en så kostlig Skiänck/ som är en Achta Wån/
Den hennes Hiärta får/ och giswer sitt igån/
Och hwem kan bättre Band ån kiärligt Hiärta giswa?
En sådan dyr Juvel will Jungfrun intet mista/
Men söker fram för alt att finna tienligt Bann
Hwarmed hon honom på sitt Hiärta binda kan/
Dår bästa Glömman är. Och at det ey må brista

På nogsamt starcke Band/ hon sielfwer Boijor smider
Utur sitt egit Namn/ och fångzlar Wännen gwar/
At blij en Kiärleks Slaf i alla sina Da'ar.
O liufste Boijor! dem hwar Ungkarl gärna lider.
Nu o tu store Gud/ som alt så wijslig lagar/
Lät detta Kiärleks-Band en signad Ålder nå/
Och desse UNGE Til all Sällheetz Gåfwor få/
Till deß af Lefnad mått'/ de sluta sina Dagar!

Lyckligt Ny-Ahrs Ny

Sedt och tedt/

Då

Ehrewördige och Wällärde

Herr CHRISTIAN WINBLAD

Gudz Ordz trogne Lärare och Medarbetare wid Domkyrckian i Wijborg/

Sampt

Gud- och Dygdälskande Jungfru/

Jungf. JOHANNA Margareta Hanß-Dotter/

Med Christwanlige Ceremonier fijrade sin Hederlige Glädie-Dag uti Borgo den 24. Januar. 1694.

Om

OM det är lofligt Bruk/ at Nyåhrs-Gåfwor dela
Til trogen wänskaps Pant. Om det ock lyckas plär
At gifftas uti Ny/ så kan det icke fela
At Edert upsåt ju båd' Lof- och lyckligt är.
Til Nyåhrs Gåfwa I hwarannan önskligt gifwa
Ett Hierta som är fullt af Kiärlekz heta Glöd/
Hwar med I binden Ehr I Sämia samman blifwa
Til des Ehr skillier åth den mer än bittra Död.
En sådan Gåfwa kan wäl alla Gåfwor trätza/
Som man på Nyåhrs tijd hoos Wänner delar uth/
En slijk förnöijlig Skiänck från Ensighet kan låßa/
Och giör på alt beswär hon med sig har ett slut.
I fåå/ Herr Brudgum/ nu til skiänckz en Dygde-Pärla/
En Margareta, som skal blij Ehrt andra Lijf/
Och liufste Ögneluft så arla så och serla/
En Sool uti sitt Huus/ Ehr Frögd/ Ehrt Sorgfördrijf.
På Ehr/ o Brud/ har ock den högsta welat tänckia/
Och främiat Edert gagn lijk som en trogen Far/
Ty han til Nyåhrs-Skiänck har welat Eder skiänckia
En Hederwärdig Man/ som **Christi Anda** har:
En Man/ som med all Nijt Predikar Christi Lära/
En Man som hafwer Ehr utaf alt hierta kiär/

Och

Och håller Eder för sin Crona och sin Åhra/
Samt Eder största Roo och fägnad wara lår.
Det är wist lycklig Stund/ at således bliswa giffter:
Ty skiönt Nymånan man för lycklig hålla plår/
At gifftas/ som ock sees utaf dhe gamlas Skriffter/
Och Eder Bröllops-Dag i Nyt begrijpen är;
Dock kan ey sådant Wahl och rätt fåfänglig Lära
Nå'n säker Lycka spå. Men det skal säkert blij:
Den som i Gifftet sitt seer efter Dygd och Åhra/
War' Nedan eller Ny/ giör lyckligt frijerij.
Och hwad som sägs om Ny't/ man billigt kan förklara/
At man skal giffta sig i Ungdoms Ny och Wåhr/
Då bästa Tecknet är sig til at sammanpara/
Förn än med Åldrens Höst blå Nedanet ingår.
Förthenskul Lycka till/ I Kiärlekz-säta Wänner/
Som på det Nya Åhr inträden ett Nytt Stand/
Och I Ehr Ungdoms Ny med Kiärlekz-trogne Händer
Förnöijligt knyten hoop ett Åchta Sämieband.
Sij! med den Kiärleekz färg/ som gröna WINBLAD förer
Och med det skiära Skeen hoos Brudens PÄRLA boor
Den Finska Astrildz Konst ett lustigt Hockspocks giörer
At WINBLAD bliswer Far/ och PÄRLA bliswer
Mor.

Då

Då

Commiſſarien wid den Kongl. Swea

Håf = Rätt/

Ehreborne och Wälbetrodde

Herr LARS Banck/

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru/

Jungf. Juliana Eliſabet Mandel/

Begingo deras Bröllops-Fäſt wid Mälarſtranden den 2 Julij 1695.

TO Mandeln åta will / han måſte Skalet bryta;
Den lycklig will blij gift / den måſt' det ey förtryta/
At lijda ſtort beſwär på Dygdens ſwåra Steg/
Men måſt' i Stadighet och Alfwar wara ſeg/
At gå framhårdigt fram / om Han ſkal Priſen winna/
Och i en önſklig ſtund ſin Dygds belöning finna:
Han maſt' ey gifwas upp: han måſte tråka fram/
Til deß han hinner till den föreſatte Hamn.

Wår Brudgum / som i Dag at paras hafwer achtat/
Med sin kiärkomne Brud / har detta wål betrachtat/
Han har på Dygdens wåg i redligheet framgått/
Och en Dygdälskand' Wän til Lön af Dygden fått:
I det / at Julius nu uppå Dygdens wågnar
Den Kiärlekzrijke Banck med en Juliankin fägnar/
Den honom all sin Da'r så Jusli wara lär/
Som hon ey utan Gagn det Namn Juliana bär:
Deßutan bliswer Han til Lön för redlig Wandel
Af Dygden med en Skatt beskiänckt af så dyr Mandel/
Som intet lösas kan med alt det Mandel-Kram/
Hwarmed i Indien at handla man är wan;
Men är alzintet wärdt emot den Kiärlekz-Handel/
Som Bancken denne Dag begynner med sin Mandel/
Och mycket kofras lär / det ingen twiflar på/
Så länge Bancken sielf Förlägg're wara må:
Ty han ey utan Frucht sitt Capital lär sticka
I ett så kostligt Kram; Men sig där wid så skicka/
At för'n man räkna kan twå gånger Månar fem/
Lär han haa där utur godt Interes' igen.
Så önske då med mig / eho som önska gitter/
At deras Mandel söot ey nånsin må bli bitter:
Jag menar / at de må uti sitt Kiärlekz-Boo
Ha aldrig Sorg och Pust / men altid Lust och Roo!

Ett

Ett Lyckligt Áchtenskaps Liufligheet/
Uppå
Kongl. May:s Tro Tienares och INSPECTORS
öfwer Afwesta Bruk och Mynt/ med Garpenbergz Koppar-Grufwor/
Ehreborne och Wälbetrodde
Herr Anders Lööfgreens/
Samt
Ehreborne/ Gud- och Dygdälskande Jungfrus/
Jungf. Anna Scheibes/
Bröllopz-Dag/
Som begickz på Eggeby Gård/ den 28. Julii 1696.

* *

OM någon Hugnad står/ at finna uppå Jorden:
Om nå'n Förnöijlighet in under Solen är:
Om någon Sällheet är them dödligom skiänckt worden/
Om något kan med skiäl för godt blij prijsat här:

Så är thet wißerlig thet helga Stånd och Orden,
Som med the dyra ord af högsta Gudens Mund:
Thet är ey Menn'skian godt/ at ensam blij/ är worden
På Werldzens siette dag insatt i Edens Lund/

 Thet

Thet ädla Ächta-Ständ / hwars wärde ey lär kunna
Af någon ogiffts hand beskrifwas som sig bör /
Dock tör Thalia mig på thenne stund förunna /
At jag thes stora Lof med korta ord berör.

Jag skrifwer oförfar'n / men hoppas at förfara /
Hwad som jag skrifwer om / och grundar mig nu på
Then Roo och Liuflighet / som allmänt säijes wara
I lyckligt Echtenskap / Ty thet wäl kallas må

The trenne Gratiers Tält / och Dygdens Heders-boning:
Trohetens Ögnesteen / Märg / Kiärna / Siäl och Lijf:
All timblig Fägnads Prijs: och alla Ordens Droning:
Wänskapens Güldne Band: och Glädiens Tijdfördrijf:

Allt Nöijes Sammelplatz / och Lyckans skiönste Gåfwa /
En utwald Läkedom moot Ensslighet och Sorg:
En Säng / där Fruchtsamhet och Sämia sammansofwa:
Kyskhetens Säterij: Naturens Hälsoorg:

En Werldens Örtegård för them som skola komma:
Ungdomens Ögnemähl: Then medle äldrens Roo:
The gamlas Lefnadz Tröst: Ett Rijkes Gagn och Fromma:
En Ähre-Crantz för them / som i thet Ständet boo:

All Sötmas Magazin, som finnes i Naturen:
Kiärlekens Riddarspehl: All Sällhetz bästa Lätt /
Som här på Jorden är förlänt äth Creaturen:
Ett kort Begrep af alt / som liusligt är och gätt.

In Summa med ett ord: En menſklig Englaleſnad/
Ett jordiſkt Paradijs. Mig tryta flera ord/
At kunna ſkriſwa om Lyckſalighetens Trefnad
I nöijſamt Kiärlekzboo/ ſom jagh wäl hade bordt;

Men I/ Her Brudgum/ haa i ſielfwa wärcket wunnit/
Hwad jag med Pennan rört/ ty I på thenne dag
Haa i Ehr Kiärſtes Dygd/ Ehr Önſkans Nöije funnit/
Och lycklig blefwen ſkild från Enſlighetens Lag:

I haa Ehr ſtädz bemött på Dygdensbahn at wandra/
At allom är bekant Ehr Wandels Redligheet/
Och ſielfwa Afwund ey har ſkiäl däråå at klandra/
Ty Ehr förſwara nog the Dygde-Proof I giedt:

Hwarför' och Himlen har Ehrt wittra Wett täckz kröna/
Och förnämt Hedersrum i Kongens Tienſt beſkiärdt/
Så ſkal ock thenne Stund Ehrt fromma Sinne löhna
Med en ſå liuflig Wän/ ſom Dygden Ehr föråhrt.

Så träd'/ Herr Löfgreen/ då i Echta-Stand tilſamman
Med Eder Wäna Brud/ och ſluten ett Förbund/
Som Troo och Enigheet förſegla med hwar annan/
At ouplöſligt blij til Eder ſidſta Blund.

Ehr Lycka ſägnar mig: Ty will iag troligt önſka/
At Himlen ſom ſtädz är them Dygden älſka blijd/
Täckz låta Edert Boo i fruchtſam Sällheet grönſka/
At Löfgreens Grenar må tilwäxa tijd från tijd!!!

En

En Gåta för Gästerne.

PÅ Bygden wistas jag / så wäl som uti Städer /
I Luften fins jag ey / men är uti hwart Wäder /
I Dantzen går jag främst / och fins med wanlig Skrud
Hoos Brudgum mitt uppå / och efterst på hwar Brud.

Bröllopz Skiämt /
Uppå
Bruukz-Bok-Hållarens /
Ehreborne och Wälbetrodde /
Herr LAURENT CARNEYS,
Samt
Ehreborne och Dygdesamme Matronans,
Hust. ANNA Hults
Wigningz Dag / som begickz i Skinskatteberg den 17 Novemb. 1696.

SOm Astrild Fröyas Son har warit / är och blifwer
En Skalck och Hufwudlur: så har han många strek /
At främia älskogz Wärk med största flijt och ijfwer:
Båd' bittida och sent är det hans daglig Leek.

Och skiönt han en och ann ey mächtar öfwerwinna
I första ungdoms Åhr/ så glömmer han dock ey/
När åldren mognas mehr/ med alfwar at påminna/
Hwad wälde som han har. Det witnar Herr CARNEY,
Som härtils har förmått ett tappert Motstånd giöra/
Och intet welat sig åt Astrild fången gee;
Men sij/ på denne Dag får man ett annat höra/
At han ock måste sig af Astrild wunnen see:
Ty han weet sina Greep/ och effter man förkunnar/
At **Skytten** denne Tijd/ hoos Solen har sin wacht/
Han ock sitt **Skiuterij** at idka ey försummar/
Har flinckt och färdigt Doon/ och tager Tijd'n i acht.
I haa/ **Her Brudgum**/ och Ehr rättat effter Tijden/
Och ey följt deras Sed/ som löp' och ränna staa/
At gifftas (fruchtandes/ at Tijd'n blijr ell'st förlijden)
När de man lijtet Fiun/ til hakeprydnat haa.
I giör Ehr bättre Råd/ som sådant Wärk upskiuter
Til Edra mogna Åhr/ och bästa ålders Tijd/
Hwaraf I med **Ehr Brud** den mogna Fruchten niuter/
Som plägar föllia med en ächta kiärlekz ijd.
Jag törs i denne Saak min Penna ey fördiupa/
Emedan jag ey har min egen Maka fått;
Men önskar med tre Ord: Gud gif Ehr Bröd och Supa/
En roosam Wagge-gång/ och myket mera godt!

I öfrigt

I öfrigt wil jag Ehr til wälment Brudegåfwa
Uti en Gåta gie Ett nödigt Wohags ting/
Och uti Edert Namn hwar redlig Gäst det lofwa/
At därutur fåå Mod / at lustigt springa kring.

Gåta.

MIn Fader hafwer mig wäl skapat och formerat
Med många Leder nog/ dem har han conjungerat
Uti en sådan Form / som det sig skickar bäst:
Den Bacchus Sinne har / han brukar mig för Häst.
Mitt på har jag ett Hål / hwarutan jag ey giörer
Det gagn jag giöra bör/ och man mig brukar före.
Igenom samma Gaap jag offt' intaga plår/
Hwad bättre wara kan och hwad som sämbre är.
Och sådant ta'r jag moot förutan några Händer/
När som jag Buken opp / och Ryggen ne'r åth wänder/
Hälst Tingsten brukz där til/ den jag ey heel inta'r/
Men Piggen stickes in/ som Hål i ändan har.
Förutan detta Hål har jag ock så ett anna/
Som ey ta'r något moot / men gifwer uth det samma/
Som förr intagit är. Den Gåtan hittar på/
Han skal uhr detta Hål sin fylnad rijklig fåå.

Echten-

Echtenskapetz beständiga Nöje

I största hast kortligen omtalt/

Då

Ehreborne och Wälachtat Handelsmannen

i Stockholm/

Herr Mårten Bellman/

Ingick ett Echta Förbund

Med

Ehreborne och Dygdesamme

Hustro Maria Käff/

Den 7. Januarii 1697.

HO wil ey giffta sig/ när han rätt efftertäncker
Det Edla Nöjes Prijs / som Åchta Kärleek skäncker/
När twänne blifwa Ett / och ett förnöjligt Paar
Uti hwar annans Dygd sin fägnadz Nöje har.

Hwem wil ey taga moot en sådan Himmels Gåfwa/
Som är en Åchta Wän / och ouphörligt låfwa
Den stora Gudens Råd / som låter twå och twå
All jordisk Sällhetz Märg i trogen Wänskap få?

Ty uti Lyckans Tijd så frögda de hwar annan/
Den enas Glädie är den andras Hiertans Gamman/
Skull' Mootgång komma på/ de och hwar annans Bröst
Kunn' lätta aldrabäst med ömse Råd och Tröst;

Men Wee den som sin Tijd i ensamhet måst' nöta/
Och når som Motgångz Wå'r starckt uppå honom stöta/
At han måst swichta wid och äntlig falla kull/
Ey har nå'n trogen Wän/ som honom då är hull.

Ach! säll fördenskul den/ som detta rätt betäncker/
Och uti Tijd sin Hog och Sinne wijslig läncker/
At söka sig en Wän/ med den han wäl förnögd/
Kan lefwa uti Roo och Ächta Kärleks Frögd.

Wår Brudgum och wår Brud ha' detta hafft i Minne/
Hwarför' de och så nu hopfoga deras Sinne/
Och blifwa Ett af Tu i detta Nya Åhr/
Hwar en den andras Bröst til Nyåhrs Gåfwa får.

Wij önske dem alt godt som de sig sielfwa önska/
Och at Budz Signelse hoos dem må städze grönska/
I Wisthuus/ Källare/ och hela deras Boo/
At de må lefwa wäl och sidst i Ewig Roo.

APRILL Månads Namn och Gagn/

Då

Kongl. Maj:tz Tro Tienare/ och Landt-Räntmästare i Södermanland/

Ehreborne och Wälbetrodde/

Herr MÅRTEN Wästerling/

Samt

Ehreborne/ Gud- och Dygd-älskande/

Jungfru Beata Elisabeth Stamm/

Inträdde med hwarannan i ett Christ-lofligit Ächta Förbund

uti Stockholm den 12. Aprill 1698.

Efter Tijdens Lägenheet betrachtat/ och til wälment Roligheet i Bröllopslaget optecknadt.

Man

MAn menar / at Aprill sitt Namn däraf skall bära /
At han i fornan Tijd til Fröijas tienst och Ähra
Har warit helgader / som Gilliar-Skalden lär / (a)
Och at han så Aprill ell' Aphril kallat är /
Af Aphrodite, som Fru Fröija mände heta
Hoos Grekerne / det dock / när man will närmar' leta /
Ey är någ't Grekiskt Ord / men uti Götiskan
Sin Grund och Tydning har / som af en höglärd Man
Är tydlig nog bewijst. (b) Ty A-Fros-Fro-dis Namnet
Bemärcker (den som bär det samma rätt med gagnet)
Gudinnan född Af Fro ell' Saturs Frö och Säd /
Den Fröija kallat blijr / och hwilken därtil med
Är sielfwer / som alt Frö och Säden gier sin Trefnad /
Och särdels denne Tijd / då alt får som ny lefnad:
För hwilka Skiäl det ock wäl troligt wara må /
At April har sitt Namn af Aftrill kunnat fåå /
Som heter Kiärlekz-Eld / (c) när man det rätt förklarar /
Och öfwermåttan wäl moot April Månan swarar /
Som tänder Kiärlek opp hoos alla Creatur /
At de til Älskog rörs / hwar efter sin Natur;
Men woro någon / som af ett inbillat Tycke
Wil rata Swenska Ord / och åter håller mycke
Af de Latiners Språk / och således weta will /
Hwad Ursprung det kan gie til detta Namn Aprill?
Så fins / at det kan ta'as af ordet aperire, (d)
Det är / af Ypnande / förty at wij nu fijre
Naturens stora Fäst / då alt / som bundit war
Med Wintrens stela Band / sin glada Ypning har.
Ty Jorden ypnar sig / och sitt fruchtbärand' Skiöte /
Och ta'r med Glädie moot / ey utan Kiärlekz möte /
Den ädla Säd / som nu blijr kastat däruti /
Hwaraf til allas Frögd hon hafwande will blij:

(a) *Ovid. lib. 1. Fastorum: Martis erat primus mensis, Venerisque secundus.* (b) *Clariss Rudbeck. Atlant. tom. 2. p. m. 571.* (c) *Clar. Verelii lex. Scand. p. m. 18.* (d) *Joh. Coleri Oeconomia. p. 74.*

Hon drar ock på sig nu den Kiärlekz-färgad' Räcken/
Som brämas effter hand så härligt/ at en täcken/
(Fast än han idkelig med Föttren trampas plär)
Af rijke Salomon ey nånsin buren är. (e)
Ja sij! nu ypnas ock de liufwe Blomster-Knäppar
På hwarjehanda Trå/ så at deß prydde Täppar
En stoltare Fontang' äth Jordens Hufwud gie/
An Ewæ Döttrar bär'. Nu får man också see/
At Watnet ypnar sig/ som härtil hafwer warit
I Jsens Boijor satt/ så at/ där man har farit
Med Slädʼ och Skridsko fram/ där får man resa mast/
Och bruka Styrepinn. O lustigt Omslagz-Kast!
Deß utan skier det nu/ at Oxen eller Tiuren/
Som är Aprill-Regent och föllier på Wäduren/
Han ypnar Stall och Bås/ at Boskapen utgår/
Och effter Wintrens Brist sitt Sommar-Bete får. (f)
Alt derföre må Aprill wäl Ypningz-Månan kallas/
Som sådan Ypning giör/ at Watn och Jord til allas
Beqwemligheet och Lust sig ypna öfwer alt/
Sampt tiena Menniskian til godo tusend falt.
I synnerheet skall det den Månan lyckligt wara/
Som oß Colerus lär/ (g) sig til at sammanpara/
Och gifftas med hwaran. Men hwad sig ypnar då/
Man af den ogift är/ som jag/ ey weta må.
Och derföre will jag mig från yp- til Ympning wända/
Som ock i denne Mån plär giöras til den Ända/
At man på annan STAMM med Lust den Frucht må see/
Som den utaf sig sielf ey nån'sin kunnat gie:
Hur' man sig därmed skall förhålla/ och åthbära/
Det finner man hoos dem/ som om den Saken lära/
Ty jag ey någonsin nån Trägårdzmäst're war/
Som därutaf giordt Prof; dock detta läsit har: (h)

At man

(e) *Matth.* 6. v. 29. (f) *Author libri, qui inscribitur* Gudz Wärck och Wijsa/ p. m. 160. (g) *Coleri Oeconomia. p.* 72. (h) *Vid. Horticultura Laurembergiana, s.* Die Edle Garten-Wissenschafft *&c. cap.* 24. *pag.* 93. *& seqq.*

At man skall samma STAMM / hwarpå man ympa täncker /
Med särdels Klyfningz-Knijf nätt klyfwa / för'n man sänckер
Ympqwisten deruti / som ey skall war' för wek /
Ty elliest lättlig skier / at han ey håller Strek:
Hwad Tijd och Tungel man därwijd skali observera,
Hur' Ympwax giörs och bruks / med mycket annat mera /
Det gås förbij med Flijt; allenast det det är wist:
Ju närm're STAMMEN är jempnartat med den qwist /
Som ympas däruti / ju bättre Fruchten bliswer.
Dock jag ey widare om den Materien skriswer /
Men kastar nu min Hog uppå de Unga Twå /
Som uppå denne Dag i Achta-Stand ingåå:
Och effter J nu fåå / Herr Brudgum / uti Fammen
Wid denne ympningz-tijd den Säll' och liufwe Stammen /
Så skickar det sig wäl / at J nu fahren fort
Med Kiärlekz-ympande / som Fahr för Ehr har giordt.
Hwartil jag Eder will mångfaldig Lycka önska /
Och at Ehrt ympningz-Wärck må sielf behagligt grönska /
Och bära mycken Frucht / så at af Eder STAMM
Den tredie / fiärde Att må lyckligt komma fram.
Och som J bägge Twå haa ypnat åth hwar annan
Ehr hiärtans Medel-Punct til achta Frögd och gamman;
Så ypne Himblen sig / och med ett Sällhetz Rägn
Befuchte Ymp och STAMM / at af Ehr Achta Säng /
Til Prof af Ympens Dygd / wid Mårtens-Messo Tijden /
Ell' då en Månad mehr på Åhret är framlijden /
(Alt som man bittid ympt) en lijten Mårten må
För anlagd Ympningz-Flijt Ehr Hugna både Twå!

Hwem täckes gissa på / Hvad Gåtan Vil Betyda /
Som skänkes til Confect, och såledz mände lyda:

WLand mina Syskons Hoop / som mot twå tolffter swara /
Jag fuller plär för äldst och ypperst räknat wara:

Dock haa wij ingen Rang, men sämias mycket wäl/
At Fyra utaf oß kunn' rymmas i en Stål:
Och Fyra giör' en Kropp / når en har twenne Vota:
Jag finʼs i hwar en STAMM / och ytterst uti Rota:
I Stockholm hafwer man mig aldrig kunnat see /
Fast Staden äger Een / och Malmarna haa tre.
Jag lägger detta til (om ingen det will rata)
At jag är mitt uti och efterst på Beata,
Och om jag krönter blijr med heel och halfwer Ring/
Så finnes bägge slag hoos Mårten Wästerling.

Då

Hans Kongl. May:tz Tro Tienare

och Kyrkio-Inspector,

Ehreborne och Wälbetrodde /

Herr JOHAN Steenhoff /

Med

Den Ehreborne och Dygderijke Jungfru /

Jungf. SOPH. ELISAB. DITERICHIN,

Ingick ett Christeligit ächta Förbund uti Malmö den 31. Maij. 1698.
Sändes detta neder af en god Wän ifrån
Stockholm.

DEt är ey utan / at man har tilförne warit
Utaf de tankar / det ey skulle wara godt

At

At giffta sig i Maij, * doch har man se'n förfarit/
Hwad Wederspelet lärdt: det har J ock förstådt/
Her? Steenhoff, och förty har J waldt rätta tiden/
At paras med Ehr Wän/ så at man nu får see/
At innan sidsta Da'n i Majus är framliden/
Så blijr Ehr första Dag/ at Eder fången gie
In under Astrilds macht/ som råder öfwer alla/
At intet Steenlijkt Namn kan någon hålla frij/
Ifrån hans Pijlars skått: Ty hwar som de infalla/
Får man båd' Hoff och By af Kiärlek brinna sij.
Och ty ey undran wärdt/ at och så nu hans Båga
J denne tjjden/ då all ting sig kiärlig teer/
Har med sin glödand' Pijhl uptändt en brinnand' Låga
Hoos Ehr och Eder Wän/ den Nöyet Ehr nu gier.
Sij! Solen sielfwer will ett sådant Upsåt prijsa/
J det hon denne Tijd i Twillings Tecknet går/
Hwarmed hon Eder will den rätta wägen wijsa/
Och hur' som deras Lust i kiärlikt Famtag står;
Men dock/ man lembnar nu de Twillingar på Fäste/
Och önskar eder godt/ J wäl förente twå/
At Gudz Wälsignelse uti Ehrt Kiärlekz Näste/
Samt Wisthus/ Kiällare/ heel ymnig wara må/

Och

* *Vid. Rosin. Antiq. Rom. Lib. V. cap. 37.*

Och at Ehrt Kiärleks Bo må meras och tilltaga/
Så at man tijdigt nog åt åhret må kunn' sij/
Hur' I som Twillingar med kiärligt möte laga/
At utaf Twillingar den Tridie måtte blij.

*** *** *** ***

JAg år en öppen Ring/ den på Sophia finnes
Näst in till hennes S. Jag finnes ock igen
(Om iag det säya tör) på Stenhoff in mot änn:
Hwem år som giffar på och denne Gåtan minnes?

Då

Kongl. May:ts Tro Tienare och Licent-Inspector uti Stapel-Staden Narfvven,

Ehreborne och Wälbetrodde/

Herr ERICH GOLLSTEEN,

Samt

Ehreborne och Dygdbeprydde Jungfru/

Jungfru BARBARA JACOBI,

Slöto med hwarannan ett Christlofligi Ächta Förbund uti förbemte Stad den 30. Junii 1698.

SÅ will nu ock så I/ Herr Bollsteen/ bort och paras
Med en kiärkommen Brud/ och med des tillhielp faras;

Men

Men huru skickar sig / at I Terminen satt
Till Bröllops / då wij ha lång Dag och stackot Natt?
Man skulle snarar' tänckt / då wara rätta tijden
Till gifftas / in moot det / at Sommar'n är framliden /
Då kulna Höstен Oß det Rådet gifwa plär /
At man skall skillia sig från Enslighetz Beswär /
Och laga / at man kan en goder Sånglag finna /
Som enom Nattens längd må hielpa öfwerwinna
Med liuflig Natteroo; Förty det heter så:
Wee den allena är / men bättre wara twå.
Dock sij! Jag kommer hog / at äfwen Junj Måna /
(Om Jag en Gißning får utaf en Tyske låna)
Skall haa sitt Nampn af **Jung.*** Och ty ey undran wärdt /
At Han een **Jungfru** Ehr till Ächta Wän beskiärt:
Och effter nu all ting sig till sin **Mognad** skicka /
Så tienar det sig wäl / at I moot Eder Flicka
Och täcka **Jungfru Brud** en **mogen** Kiärlek tee /
Och skillien Ehr nu straxt från Enslighetens Wee.
Den Jägnad I därmoot af Hennes Kiärlek finne /
Är ey den ringste Oehl / som Edert redlig Sinne
Af Lyckan har förtient. **O trefalt lyckligt Par /**
Som i hwar annans Dygd sin Kiärleks Nöije har!
Om hwilcket Nöije jag wäl mera skulle skrifwa /
Om jag det sielfwer rönt / men måst' nu låta blifwa;
Dock beder jag om Låf / fast jag än uthe står /
Jag lell får önska godt åth Den / som nu ingår

H Jächta

(*) Conf. Coleri Oeconomia Lib. I. p. 124. & 184.

I ächta Kiärlekzbo; Och ty af Himlen beder /
At han Ehr bägge Twå / dem sielfwa Nöijet leder
I Sång och Såte hoop / täckt's gie ett ymnigt mått
Af alt det som med skiål kan säijas wara godt:
Och särdels / at I ock bland annan Hiärtans fägnad /
Som sig infinna lår uti Ehr ächta Hägnad /
Må haa een Huus-Music af Papp- och Mamma-Roop /
Som jempte Waggans knarr må rosamt ståmma hoop.

En Båta till Wlägning.

JAg kröker / böijer mig / som ormen sig plär slingra /
Till sambla tarfwes jag / så wäl som at förskingra:
Skall jag ståå nätt uti / så är jag något raak /
Men krympes jag ihop / så sätter man mig baak;
I Siötull-Rätten jag det främsta Rummet tager /
Och finnes ofta nog i alla Swenska Sager /
På resor är jag med / och kan dock icke gåå:
Ja med ett Ord: Jag fins hoos Gollsteen mitt uppå.

När Handelsmannen
Ehreborne och Wälachtade Herr
DANIEL ZACHAU,
Med
Ehreborne och Dygdesamme Jungfru /
Egf. LUCIA HILCKE,
Fijrade deras Bröllopz-Dag i Stockholm den 19. Julii 1698 /
Blefwe efterfölliande Rader hasteligen upsatte.

Hwad

Wad Tecken är det då? så plåga många fråga /
När de sku see sig ut en lycklig Bröllopz-Dag /
Då rådligst wara må / det Spelet til at wåga /
At sluta med en Wän ett stadigt Fredz Fördrag.
Wist är / at Stiernorna / Planeter, och hwad mehra
Dem Gud til tecken satt på Himlens höga rund /
Kun' haa sin influentz; dock må de ey regera /
En Menniskias råd och dåd / fast mindre hiertans Grund;
Ty Gud allena är / som öfwermachten äger /
Men har och Menniskian sin frija willia giett;
Och ty behöfwes ey (som mången giöra pläger)
At sättia troo til det han af Allmackan sedt.
Och som i annat man / bör slijk fåfängia lembna /
Så är ock bäst / at man i Bröllopz tijdens wahl /
(När man at giffta sig i Herrans nampn har ämbna)
Ey tror / at Tecken kunn' någon Lycka hafwa fahl;
I medlertijd bör det otroligt icke wara /
At som i denne Mån' den hetste Tijden är;
Det ock så twå och twå sig sökia sammanpara /
För Kiärlekz Hetan skull / at stilla sit beswär.
Fördenskul seer man ock de twenne Hierte-Wänner /
Som nu på denne Dag sin Kiärlek låta see /
Den deras Dygd uti hwar annans Bröst uptänner /
Sig under Astrildz macht och wälde fågna gie;
Ty han fast mera rår / än Leijonet och Hunden /
Som wijsa denne tijd sin hetziga Natur:
De haa der's wissa Rum; men Astrild är ey bunden /
Han fålas öfwer alt / rätt som en Hufwud-Lur.

Och efter han och så nu Prof derpå har gifwit /
Herr Zachau med sin Brud till Kiärlek sammanbögt /
At af dem twenne är en Siäl och Hiärta blifwit /
Som i förenat Dygd til döden är förnögdt /
Så will man ock så nu af öfwerwåldet bedia /
At detta Kiärlekz Band så fast må knutit blij /
At Döden sielf ey kan uplösa samma Kedia /
För'n de med Nöije fåå sin höga Ålder sij!

Gåta.

HWad är / som har ibland twå dußin wederlijka
Det sidsta rum / när de uti Swensk Ordning gåa /
(Fast de i dagligt bruk sig annorledz förlijka)
Och finnes dag och natt främst uppå Zachau ståå?

Brudskrifft öfwer
Hans Konigl. Mayts Tro Tienare / och Controleur
wid Store Siötullen i Marstrand /
Ehreborne och Wälbetrodde

Herr Anders Liung /

Samt
Den Gudälskande och mycket Dygderijke Matrona

Just. Catharina Lek /

Framledne Borgmästarens Sahl. Herr

Anders Radous / efterlåtne Enckia /

Hwars Bröllops-Dag begicks i Marstrands Stad den 1. Novemb. 1698.

Om

OM Kiärleks Kraft och Macht plä många mycket skrifwa;
Men jag / som ogift är / har mycket swårt at drifwa
Den Saken som sig bör; Dock tör jag Ursäkt fåå/
At Jag / af andras Sägn / der om nu skrifwa må:
Det Kiärlek är en Eld / som fast han ey är synlig /
Så wittnar Wärcket dock / at han är mycket pijnlig /
Och Hiärtat twingar så / at man sig sielf ey rår /
Förr'n man mot Heetan sin / en önskad Kylning får:
Och skiönt / at Astrild ey har Liung-Eld / Blixt och Dunder /
Som Jofur härskar med: Har han dock Hiärte-Tunder /
Det han uti ens Sinn' med en subtiler Pust
Inbläser / at det får til Kiära-Leken Lust.
Ja / fast än Mars har Swärd / at hugga / sticka / fäckta /
Plär Astrild lijkwäl mehr / uthrätta med sin Skiäckta /
Och utan något Bång / ell' at förspilla Blod /
In under Wälldet sitt / betwinga mångens Mod:
Han har och ey behoof / at Herculs Klubba låhna /
Och sig til någons Twång der af til at betiäna /
Men brukar andre Grep / och är i alt subtil,
At förr'n man weet där af / så har han med sin Pijl
Ens Sinn' och Hierta qwäst / at man ey läkt kan blifwa /
Förr'n man sig til hans Träl och Fånge mätte gifwa /
At blifwa bunden fast med Kiärlekz fasta band /
Som ingen / förr' än Dö'n / uplösligt giöra kan.

Så stor är Astrilds Macht! Så fijne hans Practiquer,
Hwar med han öfwer alt / at stiffta Kiärlek / fijker:
Ja Ingen Liungand Eld / som blixtand farer fram /
Man emot Astrilds Krafft och Wärkan lijkna kan.
Exempel har man wäl / att Liung-Eld hafwer warit
Så penetrant, att den en Skinsäck genom farit /
Och Pen'gar smält i hop / som woro däruti /
Dock att man intet fehl på Säcken kunnat sij.
Man weet ock wäl / att han de störst' och starcksta Träna /
Ja ofta Eken med (som Diuren skydd plär låna)
Har klufwit Ändalångz från Topp til nederst Root /
Så at fast ingen Ting hans Mackt kan stå emot.
Ja / många å' som tro / en särdels Wigge wara /
Som uti Liung-Eld plär slå ne'r / och genom fara
Hwad som i Wägen står / och diupt i Jorden gåå /
Och sän i några Åhr alt småningom upståå;
Men ware hur' det wil / om det så är re vera
Med Wiggen eller ey? Så kan dock Astrild mera
Uthrätta / när som han Twå Hiertan smälter så
I Kiärleks-Degelen / att ett blijr utaf Twå:
Han klyfwer ock i tu / så att dens halfwa Hiärta
Som brinner af hans Eld och plågas af deß Smärta /
Är halft i Ägar'ns Bröst / men andra hälften är
Hoos den han til sin Wän och läkedom begiär.

Så

Så kan han Tu til Ett / och Ett til Twenne giöra!
Hwar om man och nu prof i Masterland får höra/
I det hans Liung-Eld har en wacker Ek så swedt/
At både Liung och Ek nu skola blifwa Ett.
Den Eken/ hwilken förr af ANDERS hägnadt blifwen/
Hon är nu åter' gen i ANDERS Wärjo gifwen
Och ANDERS/ som här til i Ensamheten gått/
Har nu wijd denne Ek deß Roo och Hwijla fått:
Sålunda hafwer han nu lyckligt öfwerwunnit/
Mång ledsam Dag och Stund/ som han tilförne funnit/
Och de förnimma mäst/ som án med Hercull stå
Twehogße/ hwareſt de sin' Pålar skole slå.
Hwars Sinne medlertijd båd' af och till så wanckar/
Lijk som ett Skiepp i Siön förutan Styr' och Anckar
Af böllior hijt och dijt blijr kastat af och an/
Att det är stundom när/ och stundom långt från Land;
Ey annars går det til med dem/ som wilja syffta
Och kuxa sig i kring/ hur' de sku blifwa giffta:
De stå i Wankelmod/ hwem rådligst wara må/
I Äckta Wännewahl at fästa Hågen på
De willja / willja ey: De willja ey/ de willja/
Och ändra' bland sitt Sinn' förr'n de gå uth en Tillja:
De willja Wäxel-wijs sin Willjas Wederspehl:
Och både Ja och Ney haa där i lijka Dehl.
Ja Evæ Döttrar kund' (om ingen wille stickna)
Man understundom wäl med Lyckte-Gubben lijkna/

Som

Som flyr alt mehr och mehr / ju närm're man wil gåå'n /
Men följer Foot på Foot / når som man går ifrån.
Wår BRUDGUM torde wäl alt sådant haa förfarit /
Når han med Tanckar sin i Astrilds Wagn kringfarit ;
Men är i lycklig Stund nu därför' blefwen frij /
Ty han på Dygdens Grund har bygdt sitt Frijerij.
Hans der af fattad Frögd / som billigt stor bör wara /
Skal nu upmuntra oß / at wij hwarannan swara
Med Danmans röda Skål / Danqwinnans lijka så /
Och sedan Tre på Rad kring Bordet låta gåå.
Dock / at man der til må bereda wäl sin Maga /
Så wil man smaka / hwad La Bans nu har tillaga' /
Af Ostror / Råcke-Fisk / och ann' krafftgifwand Spijs /
Til Bröllops Folcketz Gagn / tilredd uppå Franskt Wijs /
Skull' någon där upå / och så'n han wackre Klunckar
Har tagit sig til Lijfz / at Hufwud något runckar /
Wil' stilla Torsten sin / Men ey törs taga boot
Af samma Drycke-Slag / hwar af han fått sin Soot /
Den kan uppå CARLSTEEN / om han så lyster / klifwa /
Och låta sig en Kopp utur deß Kiälla gifwa /
Och når han Nyckter blijr / i Skiären sig begie /
Där han med Nöije får wid Pater Noster see /
Hur' som man Cabliau, Taskkräftor / Wittling / Länger /
Sampt Hummer / Kolljor / Qweet slugt och behändigt fånger :
Om hwilket alt man wäl / kund' skrifwa mången Stund /
Men nu wil Tijden det tillåta ingalund.

Hwar-

Hwarföre wil jag mig til Brude-Paret wända/
Och önska dem/ at de må medla wäl och ända/
Hwad de haa wäl begynt: Och at man offta seer
Dem hugnas af den Frucht/ som Äckta Kiärlek gier.

Båta.

JAg är en half Mån lijk/ och fins på alle Croner/
Hoos Flickor finnes jag/ men intet hoos Matroner,
Och Jungfrur haa mig ey/ ey heller nånsin haft/
Hwarföre de också mig icke kunnat tapt;
Man finner mig igen/ (hwar en står fritt at syna)
Twå ståds hoos Habacuc, och framman på Cath'rina
Förutan mig kan man ey hafwa Courtoisie,
Och hwarcken Cardinal ell' Cucullurius blij.

Zo något wällja wil in under Månans Ring
Och något Nöije sij uti de jordisk' Ting:
Han wällje sig en Wän/ som honom håller kiär/
Förty en ächta Wän det bästa Nöyet är.

Då

Kongl. May:tz Tro Tienare och Tullförwaltare wid Store Siötulls-Cammaren i Marstrand/

Ehreborne och Wälbetrodde/

Herr EMANUEL Widegreen/

Med

Ehreborne och Dygdbeprydde Jungfru/

Jungfru CICILIA Bagge/

Ingick ett Christlofligit Echtenstapz Förbund uti Marstrands Stad den 25 Junij 1699/

Betrachtat/ och i följande från Stockholm öfwersände Bröllops-Skrifft kortel. föreställt.

Hwad är en ächta Wän? Jag menar den som blifwit
Af Kiärlek öfwertalt (det war' sig Mö ell' Swän/)
At den sitt Hierta har emot en annans gifwit/
Och medelst ächta Band har blitt en trogen Wän.
Hwad är en sådan Wän? Så kan jag fuller fråga/
Men finner för mig swårt/ at gifwa der på Swar/
Ty huru skulle den/ som ogifft är/ sig wåga
Beskrifwa/ hwad som han ey sielf förfarit har;
Dock giör jag mig det Hopp/ at jag ursächtat blifwer/
At fast jag icke har Förfarenheet til grund:
Jag lijkwäl til ett Swar med korta Ord framgifwer
Det Lof en ächta Wän plär haa aff Rychtez Mund.
Hwad är en ächta Wän? En Engel uppå Jorden.
En ädel Lijfsens Tröst. En owärderlig Skatt.
All hugnads bästa Dehl/ som Menniskian är worden
Af timlig Ting förundt. Ett Lius i motgångs Natt.
Förnöyligheetens Prijs. En Siäl/ som sig fördelar
I twenne såta Bröst. En utwald Läkdoms Art/
Som Ensligheetens Soot och Krämpor önskligt heelar.
En trygger Hamn emoot Olyckans Wågors fart.
Kiärlekens Ögnasteen. Kyskheetens rena Spegel.
Uprichtigheetens Bild och Dygdens Skädemynt/
Hwarpå hon sielfwer satt sin egen Skönhetz Prägel.
Ett Prof utaf den Lust i Eden blef begynt.
En krafftig Hiert-Magnet. En Pant af Himlens Näde.
En Dag- och Natte-Roo. Trohetens Semperviv:

En

En tilförlätlig Hielp i Dåd/ så wäl som Råde.
All Liuflighetz Begrep. Sin Kiärstes andra Lijf.
En sådan ächta Wän/ har J/ Herr Brudgum/ wunnit
Af Lyckans blijda Hand och effter Gudz Behag:
En sådan ächta Wän har J ock lyckligt funnit/
Wår täcka Jungfru Brud/ på denne Glädie-Dag.
Kan då/ som wij i Dag på heligt Rum fått höra/
Ett Fåhr/ som warit tapt och återfunnit är/
En Herdes Hierta til en sådan Glädie röra/
At han förgäter alt i Öknen hafft Beswär/
Och sine Grannar til ett Frögde-Samqwäm kallar/
Och gläder sig med dem/ at han ey fåfängt gått
I Skogens Ödemarck och Bergens brante Hallar/
Men effter Önskan sin sitt Fåhr har återfått;
Hwij skulle dock ey J/ fast mehr/ Herr Brudgum/ wara
Af alt Ehrt Hierta glad/ at i wijd Marstrands Hamn/
Där Klippor/ Haf och Berg sig med hwar annan para/
Har fått på denne Dag en ächta Wän i famn:
En Wän/ som är ett Fåhr/ fast Hon månd' BAGGEheta/
Ett Fåhr/ som dricker af Ehrt egit Dryckes-Kar:
Et Fåhr/ som mättat blijr af eder egen Beta:
Ett Fåhr/ som fägnar Ehr båd Nätter/ som och Da'r:
Ett Fåhr/ som hwijlar sig uti Ehrt egit Skiöte:
Ach lycklig Herde/ som har fått ett sådant Fåhr!
Och ty bör Eder nu wist stämma Glädie-Möte/
Til Tecken af den Frögd/ som Edert Hierta rår.
I har ock/ Jungfru Brud/ wist Orsak Ehr at frögda/
At Himblen Eder bracht uti den Herdens Wård/

At I kunn' med hwar ann få lefwa helt förnögda/
Och rådas ingen Ulf innom Ehr Gräntz och Gård:
Den Herden lärer städz med Liufligheet Ehr mätta/
Och föra i den Beet/ som I sielf önska må:
I lär' med honom snart kunn' komma så til rätta/
At bägge bliſwa Ett/ och intet mera Twå.
Han har med Widegreen Ehrt Hierta til sitt bunnit/
At de ey skiljas åth/ så länge något rörs:
Så haa I/ både Twå/ det Ändemålet hunnit/
Dijt alt som Qwickheet har af Kiärlekzdrifften förs.
Och wij/ som budne å'/ wij skole ey förglömma/
At glädias jämte Ehr/ som nu hwar annan fått:
Wij sku Ehr bägges Dygd och Kiärlek högt berömma/
Och önska Ehr der til alt sielfbegiärligt godt.
I synnerheet skal det wår trogne Önskan blifwa/
At ingen Lyckans Dehl hoos Eder fattas må/
Så länge man med Bläck lär Tull-Journaler skrifwa/
Och Grunden af Carlsteen lär på sitt ställe stå.

En Gåta/ som sig sielf uthtyder.

JAg har wål Wingar fått/ men kan mig sielf ey röra:
Dock är jag rörlig nog/ och låter mig omföra
I Öster/ Wäster/ Sör och Norr/ men står dock qwar/
På samma ställe/ där jag Foten fästat har.
Jag tar Maatämbne moot förutan några Händer/
Och söndergnagar det/ men har dock inga Tänder:
Jag pekar (weet dock ey) hwart Wädret wänder sig/
Och hyser/ lijflös sielf/ mång Siälar uti mig.
Den snabbast gissar på/ hwad man mig pläger kalla/
Hans Skål i Laget skal blij drucken utaf alla:
Men den/ som icke weet/ hwad jag är för en Ting
Han skal så länge ey haa lof at springa kring.

Kiärleks

Kiärleks-Samtal

Emellan

Ehreborne och Wälförnäme

Herr BRUDGUMMEN,

Samt

Ehreborne och Dygderijke

Jungfru BRUDEN,

Som den 27. Octobr. 1701. uti Stockholm slöte med hwarannan ett Christligt Ächtenskaps Förbund.

Hwars Nampn ho weta will /
Han fråge Echo till /
Som gaf på talet swar /
Och nämbde detta Par.

Herr Brudgummen.

Ach! Enslighet / som mina Sinnen fängzlar /
Och med olust på tusend sätt städz ängzlar:
Hur' kan jag blij
Din' Böijor frij?
Farwäl / jag will ey längre mig så qwällia:
En dygdig Siäl will jag till Maka wällja:
Ach Himmel du utwisa mig den sanna:
Echo: ANNA.
Hwad Himblen täcks i Wänne-wahl at sluta /
Det måste skie / där moot får ingen pruta:
Deß willia är
Och mitt begiär:
Ty önskar jag / den dagen må sig skynda
Som kan min Wän med mig förnöyligst binda /

Ach Himmel! lät den glädie-sool snart skijna!
Echo: STINA.

Nu är jag nögd / nu fägnar sig mitt hierta:
Fördrifwen blijr all Enslighetens smärta:
Jag älskar dig /
Du älskar mig:
Min siäl / din siäl / en siäl sku blij tillsamman /
Wij sku ihop ha idel lust och gamman:
Wår kiärlek skall ey lida något klander.
Echo: BRANDER.

Jungfru Bruden.

Som Himlen har så nådig welat wara /
Och oß ihop i Kiärlek sammanpara:
Så åstu min /
Ty jag är din:
Ditt hiärta mitt / din willia är min willia /
Till grafsens brädd skall ingen oß åtskillia:
Min högsta Skatt / den jag ha kan:
Echo: JAHAN.

Så låtom oß nu Kiärleks möte-giöra:
Slått ingen sorg wår glädie skall förstöra /
Ty ditt ock mitt
Skall wara itt:
Wår roo / wår frögd skal daglig sig förmera /
Reen Kiärlek skall wårt hela boo regera:
Ty Kiärlek är / som rår all ting:
Echo: SPALDING.

Herren Gudh Välsigne Brudfolket!

Helt

Helt Godt Väl-Behageligt Nöije/Tillönskat

Handelsmannen / Ehreborne och Wälachtad

Herr HANS Ström/

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru/

Jungf. Catharina Regina Spalding/

Som förnöijligt sammanwigdes i Stockholm den 3. Novembr. Anno 1701.

1.

NÖijet/ som är högsta fägnad/
Serdel's innom Ächta hägnad/
Fägne städz Ehr Såta Twå:
Nöijet/ som Ehr fogat samman/
Låte Eder med hwarannan/
Eder önskans Nöije nå.

2.

Nöijet Eder städz upwachte/
Nöijet Edert förråd achte/
Nöijet duke Edert Bord!
Nöijet Ehr och Edre mätte:
Nöijet all Ehr omsorg lätte:
Nöijet beete Eder Hiord.

3.

Nöijet drifwe Eder Handel/
Nöijet styre Eder Wandel:

Nöijet ware Ehr Casseur:
Nöijet Edert Huus förstware /
Nöijet hwardags gäster ware:
Nöijet föllie hwad J giör'.

4.

Nöijet ware bästa Drängen /
Så ock Piga / bädde Sängen:
Nöijet gif Ehr ögon blund:
Nöijet söfwe Ehr i Sömnen /
At J städs om Nöijet drömmen:
Nöijet foge Mund wid Mund.

5.

Nöijet lät Ehr nögde båda /
Uti Nöijsam Kiärlek skåda
Eder Att förkofrat blij:
Nöijet nöije Ehr i Tijden /
Och sän tijden är förlijden /
Lät Ehr ewigt Nöije sij!

Lyckligt Echtenskapz Kähr

Träffat emellan

Landt-Räntmästaren Ehreborne och Wälbetrodde

Herr LARS KÅHRE /

Samt

Ehreborne och Dygdesame Jungfru /

Egf. MARJA ELISABET Torsell /

Hwilke den 7. Februarii 1702. uti Örebro slöto ett ouplösligt Echtenskapz Förbund.

1.

OM wij någonsin befinne/
Att hwart Hufwud har sitt Sinne:
Så är det i Åchta Wahl:
Då den ena eftertrachtar/
Hwad den andra föga achtar/
Och mång kåhrar sig sitt Qual:
KÅHREN giör ett lyckligt Kåhr/
Och en hurtig Maka får.

2.

Några låta sig bedåra/
Och till Nöijet sitt utkåra
En stor stinner Attals Pung:
Fåå de den/ och blifwa rijka/
Giör det dem om Makan lijka/
Om den gammal eller ung:
KÅHREN giör ett lyckligt Kåhr/
Och en dygdrijk Maka får.

3.

Andra willia högt upklifwa/
Sig i högre Ständ begifwa/
Än der's wilckor med sig för:
Andra åter fåfångt mena/
Kropsens Skönheet war' allena/
Den för all ting sökias bör:
KÅHREN giör ett lyckligt Kåhr/
Och en wacker Maka får.

4.

Fåå å' / som når de sig giffta /
Endaſt effter Dygden ſyffta /
Och den för ſitt Ögn'mahl haa:
Så giör' KÅHREN och hans Kiära /
De där blått för Dygd och Åhra
Inbörds wänſkap kårat haa:
Således giör' de lyckligt Kåhr /
Och hwar en ſitt Nöije når.

5.

Billigt man då Himlen beder /
Hwilcken allas hiärtan leder /
Och dem wänder ſom en Bäck:
At han en den Maka gifwer /
Som i Stadigheet förblifwer
Utaf Dygd och Fromheet täck:
Sådan i Mer? Brudgum får /
Ty I giordt ett lyckligt Kåhr.

6.

Wij / ſom budne å / nu önſka /
At Wårt Brudfolck ſtädz må grönſka
Uti all Lyckſaligheet:
Gud / ſom dem har fogat ſamman /
Låte dem ſtedz med hwar annan
See hans Nådes Ymnogheet!
Och att wij ſnart ſkåda fåå
Lilla Kåhrens Kåhrar ſmå.

Gåta

Gåta.

HWad är / som med sin gång uthcircklar wisse ställen /
Som tydlig wijsa uth båd' Morgon / Middag / Quällen /
Samt Middnattstijden med: men är ett lijflöst ting:
Dock ropar ibland högt / at det hörs långt omkring?
Deß Nampn blijr mycket kort uhr Bockstafs-listan skrifwit /
Och är i förre Rad fullkomblig utsatt blifwit:
Hoo icke gissa kan / hwad detta wara må /
Den tror jag / näpplig lär nån Gåta hitta på.

Den bästa Nyährs skiänck / som nånsin giftwas kan /
Uti en lycklig Stund meddelte åt hwar ann

Kongl. Mayts Tro Tienare och Secreterare
I des Cammar-Collegio,

Wälborne

Herr HANS WAHL /

Samt

Wälborne Jungfru /

Jungf. CHARLOTTA Iron-Ström /

Då de den 4. Januarii 1703. slöto ett heligt
Echtenskaps Förbund.

DEt har från Hedenhös en gammal Plägsed warit/
Den man ock sedan har hoos Christi folck förfarit/
Att når som ett Nytt Åhr sin Början hafwer sedt/
En Wän den andra har nå'n Skiänck och Gåfwa giedt:

At därmed lijka som betinga sig och städia
Den frijheet Åhret kring/ sig widare fåå glädia
Utaf den Wänskap man hoos någon funnit har/
Och gerna önskar att behålla längre qwar.

Då wanckar Silfwer/ Guld/ Juveler, ädle Stenar/
Och hwad som angenähmt at wara man förmenar/
Om elliest Gifwarn's Pung har Råd och Ämbne till/
Att Handen gifwa kan/ hwad Hiärtat gifwa will;

Men huru dyrbar ock slijk Gåfwa wara kunne/
Och fast des wärde till Millioner tusend hunne/
Hon intet räknas bör/ ey heller liknas kan/
(Mehr än ett enda korn moot Hafwetz botnsand)

Emot den dyra Skiänck/ och mehr än ädla Gåfwa/
Som Twenne Hiärtan nu med Hiärtligt Ja utlofwa
Och wärckligt gie hwarann: Sig sielfwa/ menar jag/
At blij af Twenne Ett på denne Glädie dag.

O dyrbar

O dyrbar Nyåhrs Skiänk / den ingen kan beskrifwa
Tillfylleſt som ſig bör / Ty hoo kan bättre gifwa
Och ſkiänka åth ſin Wän / än Hiärtat i ſitt bröſt /
Hwaraf den hafwa kan all Kiärlek / Luſt och Tröſt.

Hög-Ädelt Dygde-Par / I må wäl ſälle kallas /
Som Edert Nöije ſee / till Ehr och Edre allas
Fullkomlig Önſkans Mått / befäſtas denne dag /
Att lefwa till Ehr död hwarannan till behag.

I haa / Her? Brudgum / wiſt med ångzlan måſt förſaka
En Allerliufſte Wän i Eder förre Maka;
Men Eder Jungfru Brud erſättia lär den briſt /
Så att I aldrig mehr ſkal ſakna / hwad I miſt.

I ſåå en Krono-Ström / där Dygdens Perla wankar /
Där man på Nöijetz Grund kan kaſta Kiärlekz Ankar /
En Krona af ſitt Kön / till Gagn ſå wäl ſom Nampn /
En Ström / ſom förer Ehr till önſklig Sällhetz hambn.

I kan ock wißlig Ehr / Mälborne Jungfru / ſägna /
At Himlen welat Ehr till Nyåhrs Skiänck tillägna /
En Man af moget wett / En Pahl / där alſkiöns dygd
Har warit / är och blijr på faſta Påhlar bygd.

En sådan ömse Skiänck bör Himlens Nåd tillskrifwas/
Men ock en hiärtlig tack med skyldig wördnat gifwas
Åt den/ I både Twå med skiäl kunn' kalla Moor/
För hennes Ömheet om de Sinas Wälständz flor:

En Moor/ En frommer Moor/ en Swår-men ey
Swår-Moder/
Som sig i all ting wijst Försichtig/ Huld och Goder/
Och derför' åfwen i Wälsignat Ålder får
See/ att des Yngste Barn i Wärdig Brudskrud går.

Nu/ o tu Store Gud/ som öfwer tijden råder/
Med detta Nya åhr förnya dina Nåder
Mot detta Nya Par/ at Lyckan detta åhr
Och många många fler dem wäl tillhanda går.

Gif dem Ny Frögd/ Ny Lust/ Ny Hugnad och Ny
Gamman/
Lät dem i liuflig roo och Kiärlek lefwa samman:
Ja/ med ett Ord/ Gif dem alt Sielsbegärligt godt/
Lätt HANS och LOTTA blij hwar annans bästa
Lott.

I forna

I forna tijder har en DANIEL kastat blifwit
I Leyonkulan ned / men oskadd sluppit opp:
Nu har en DANIEL sig uti en STRÖM begifwit
At släckia uth den Eld / som brinner i deß Kropp.

Hwilket sannades /
Då
Kongl. Mayts Tro Tienare och Land-Räntmästare
uti Södermanland /
Ehreborne och Wälbetrodde /

Herr DANIEL Westerling /

Samt
Ehreborne och Dygderijke Jungfru /

Jungfr. ANNA BRITA Ström /

Slöto med hwarannan ett förnöijeligit Echtenskaps Förbund
uti Stockholm den 3. April 1704.

SÅ måste det gåå fram / hwad Him'len will befrämia /
Så måste Eder Eld i Strömmen finna boot:
Herr Brudgum / ty Gud kan all' Menskiors Sinnen tämia:
Hwad han beslutit har / kan ingen ståå emot.

I weet / så wäl som jag / hwad som Ehr Nampne lijdit /
Tå han bland Leyons hoop oskyldigt kastat blef;

Men

Men huru har det wäl i mångens Hierta swijdit/
När han heel oskadd opp uhr Leyonkulan klef?

Jag tror/ at J ock har/ som andre/ måst förfara
Uti Ehr Ensamhet/ hwad som det kåster på/
Enär en sinnad är sig med en Wän att para:
Den ena råder till/ den andra råder frå:

Man måst' då det ibland fåå spörja/ see och höra/
Som mehra bijter in/ än någon Leyontand/
Ty den allenast må på Kroppen skada giöra/
Som moot eens Sinnes Sår förliknas icke kan.

Men ware/ hur' det will/ den Dagen måst infalla/
Som klarlig wijsar/ att hwad Gud will hafwa fram/
Kan intet hindrat blij/ af en/ af fler'/ af alla/
Hwad han begynt/ det skall ock lycktas i hans Nampn.

Alt detta lär' Ehr Wän Ehr kunna bäst påminna:
Ty när J hör deß Nampn/ ell' ock med ögon see
En Strömm med stadig fart sin Wäg ohindrat rinna/
Så lärer sådant Ehr den Tanckan kunna gie:

At lijk som ingen kan moot brusand' Strömmen fara/
Men måste lembna den sitt föresatte lopp:
Så kan ey/ hwad hoos Gud beslutit månde wara/
Af Men'skiors Ja ell' Ney ensinnigt rifwas opp.

Dock sij! hwar stannar jag/ hwart wil mig Strömmen
drifwa?
Det går wist Wester uth/ at see/ hur' Westerling
Sig

Sig nu på denne Dag i Strömmen will begifwa/
At kyla dår/ jag weet ey hwad / för brinnand ting.
Men under! att den Ström / hwari han nu will släckia
Den Brand han långan tijd har i sin Kropp förspordt/
Lår Hetan efter hand alt mehr och mehr opwäckia/
At han i Eld och Ström måst lefwa immerfort.
Och som reen Kårlek år/ den endast honom twingar
I Strömmen gifwa sig/ så lår' han däremoot
Uhr Strömmen fiska opp mång' wackre Westerlingar.
Säll den för Enslighet får så wälsignad boot!!!

Båta.

MIn främsta Dehl/ så ock min sidsta åro lijka/
Och twenne mitt uti å' lijka med hwarann:
Mitt Nampn år wål bekant hos fattiga och rijka:
Med ringa tillsatz man af mig snart giöra kan
Mång' nyttig' bohags ting/ som Kanna/ Wanna/ Panna/
Det kan ock lättelig en Amma af mig blij/
Når dubbel tillsatz månd' på Medledehlen stanna/
Och trenne blij af twå/ som hwar och en kan sij:
Hwad som jag wara må/ kan Bruden bäst besanna/
Som mig på denna Dag har burit siutton åhr.
Nu gissen/ hwad J will/ så menar jag dock anna/
Ty anna skrifwer jag/ och anna jag förstår.

SONNET.

Uppå

Öfwer-Inspectorens öfwer Saltpetterſiuderijet i Swerige /

Edel och Högachtat

Herr PETTER von LINGENS,

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru /

Jungfru MARGARETA Tersmedens

Högſtförnöijelige Bröllops-Dag /

Som begickz uppå Kålſwad Bruk i Weßmanland / den 24. Junii 1704.

Så flyg Mercurius kring / blåås uth på Berglagztingen
At denne Dagen ſkal ey höras Suck ell' Puſt /
Och ingen briſt blij ſpord på Ööl / på Wijn och Muſt /
Samt an Midſomars Roo; förty at Herr von LINGEN
Med ſin TERSMEDEN wil nu byta Kiärlekzringen /
Och på den Medelpunct begynna ächta Luſt /
Tår Smeden Aſtrild ſtår och Eldar med ſin Puuſt /
Som uti ömſe bröſt upwäcker Hiärteſtingen.
I ſom nu budne å' till denne Glädie-Dagen /
Låt ſee / I dantzen ſå Midſommars Dygnet / att
Det icke lycktat blijr / förn kläckan tolf år ſlagen
Om dagen efteråth / och biuden då god Natt /
Med önſkan / at de Twå / ſom ſig nu ſammanpara /
Åt åhret måtte Tre ell' ock ſå Fyra wara.

SONNET

SONNET

Uppå

Kongl. May:tz wår Allernådigste Konungz Tro Tienares och Öfwer-Inspectors öfwer Stora Siö-Tullarne i Blekingen/

Den Edle och Wälborne Herrens/

Herr JOHAN LAGERBIELKES,

Samt

Den Edle och Wälborne Jungfrus/

Jungf. ANNA MARIA LAGERMARCKS,

Högstförnöijelige Bröllops-Dag/

Som fijrades i Stockholm den 30. Junii 1704.

TWå Dygdens ädla Barn/ dem hon sin gröna Lager
Til Namn och Prydnat skiänckt/ med högsta Nöije tee/
Att dem emellan skall en Hiärt-förening skie
På denne Glädie-Dag/ då Himlen sielf behager
En Man af wittert wett/ En Jungfru/ som är fager
Af Skiönhet/ Dygd och Frägd/ så sammanbundne see/
Att de sin' Hiärtan åth hwarannan önskligt gie/
Och hwad den ena gier/ den andra kiärligt tager:
Så paras Dygd med Dygd/ en Lager med den andra/
Twå Hiärtan blifwa Ett/ i lyckligt Åchtastand/
Och knytes fast ihop med ouplösligt Band/
På hwilket ingen kan/ förutan Döden/ klandra.
Fördenskull bör man ock af troget Hiärta önska/
Att Lagerbielken må i Lagermarken grönska.

När Herr Granatenflycht/ Och Jungfru Irfwing Mände Inträda med hwarann/ I Ächta Kiärlekz Stånde/

Och Edel Dygds mAgnet en Hiärte Dirck så drog/
At de at skillias åth sku aldrig hafwa fog/
Blef denne Skrift i hast/ som tijden medgaf/ skrefwen/
Af en som Wål Bekant/ fast han ey nämbd är blefwen.

Stockholm den 22. Novembr. 1704.

DE Gamble hafwa wål November Månad giftwit
Uti Dianæ hägn/ och henne den tillskrifwit: *
Så har och denne dag/ som Tijsdag kallat är/
Af Mars ell' Tyr sitt Nampn/ som man af Skrifter lär;**

Dock kan Diana ey sin Månad så förswara/
At Astrild ju ock så där i måst rådand' wara/

Ty

* Vid. Rosin. Antiq. Rom. lib. IV. c. 4. & 15.
** Vid, Loccen, Antiq. Sveogoth. Lib, I, c. 4. p. m. 28.

Ty han med Bågan sin och wanligt Skiutedohn
Fast större wärckan giör / än såsom nånsin hon.

Hon har allena med ofgrymma Bestar giöra
I wildan Skog och Marck / men han kan Bogan föra /
Att dem Naturen wett och snille welat gie /
Sig lell utaf hans Skått måst öfwerwundne see.

Och fast än jemwäl Mars nu giör så stora Dater
Med Stycken / Krut och Lod / samt flygande Granater /
Så lärer Astrild dock betyga denne Dag /
Att han wäl fram för Mars skall haa sitt ord i Lag:

En flygande Granat / i stället för sin Båga /
Han brukar denne gång / at tända up en Låga
Som sig utwidgat har så wida och så bredt /
Att och en Fästning sig däraf har wunnen giett.

En Fästning / hwarest Dygd och Skönhet sig beparat /
Och mot all odygds Storm med stadighet förswarat /
Men gifwer sig nu opp / ty Astrilds mod och macht
Har henne med Accord till Kiärlekzlydnan bracht:

Hwarmed han nogsamt kan sin stora wärckan wijsa /
Att man ey mindre den / än Martis kraft / bör prijsa:
Ja billigt prijsa mehr / ty wore icke han /
Så förde aldrig Mars i Fäldtet någon man /

Men nu så kunna ey af Mars så många ödas /
Att Astrild icke fler' å nyo låter födas /
Han recreuterar starckt båd' Natt så wäl som dag /
Och brukar sin method, Naturens äldsta Lag.

Hwar en och billigt nu sin krafter honom lånar /
Ty Krijget fordrar Folck / som Gud och Kongen tiänar /
Hwar till hwar redlig Swänsk sitt Pund anwända bör /
Så wijda han förmår / och det för Pallen tör.

Och som Her? Brudgum / J / alt detta wäl betäncker /
Så giör' J också rätt / att J Ehrt Sinne läncker
Till Astrilds liufwa tienst / och sluten denna stund
Med eder wundne Wän ett ewigt Fredz-Förbund;

En Fred / som medelst Strijd bör bäst förkofrat blifwa /
När ömse J hwarann Trophéer skolen gifwa /
Trophéer, hwilcka sku i alla Ewighet
Bewitna Eder Dygd / samt Man- och Wänlighet.

Nu Himlen / hwilcken Ehr så lyckligt täckes para /
Han låte Eder med hwarannan fåå förfara
Mehr Frögd- och Glädie-da'r / än såsom Kärnar fins
Uti Granate-Frucht / och man at räkna mins.

Då

Då

Kongl. May:tz Tro Tienare och Referendarius wid deß Cammar-Collegio,

Den Wälborne Herren/

Herr DAVID SILVIUS,

Och

Den Dygd-Edle Jungfrun/

Jungfru SOPHIA HELDING,

Med det nya Kyrkio-Åhret ingingo ett Nytt och ouplösligit Ächta Förbund/ den 27. Novembr. 1704/

Blefwo desse Rader med flygande Penne skrefne.

ANnu har Astrild ey glömt sine gamble ränckер/
Han lurar oförmärckt/ och når som man minst täncker/
Så wijsar han i hast/ att han har wunnit Spehl/
Och at han träffar rätt förutan något fehl:

Nu är det också händt/ att når han Bågen spände/
Så tänckte han wäl först: tyst/ tyst/ Festina lente,
Brå giärning är ey god/ men äntlig skiöt han så/
Att med en enda Pijl han träffad' hiärtan twå.

En hade Nampn af Skog/ och sökte Ensligheten/
Hwarför och Astrild war på honom nog förtreten/
Hälst han i långan tijd ey haft en sådan man/
Så swår at nappas med/ och Älskogzskygg som han.

Det

Det andra war en Nymph, af Dygd och wackra slögder
Berömder / som ock wäl af hiertat war förnögder /
At paras med en Wän / men förr'n hon weta fick
Hwem hennes Wän skull blij / hon också ensam gick.

De Twänne hafwer nu den lilla Astrild parat /
Och med så giltigt prof sin stora macht förswarat /
Att alla / hwilcka nu det wackra Paret see /
Måst honom sitt beröm / och dem Lyckönskan gie.

Dock måste Astrild ey häraf förmåten blifwa /
Och endast machten sin / hwad nu är skiedt / tillskrifwa;
Ney / bort med sådant Skryt: Sophiæ Nampn och gagn
WårBrudgum hafwer fördt i lycklig Kiärlekz-Hampn:

Ty som han uti alt Wijsheten sökt och åhrat /
Så har han intet mehr af Himlen nu begiärat /
Än at Sophia ock skull blij deß närmste Wän /
Den han sitt trogna Bröst nu kiärligt skäncker g'en.

Och efter sådant skier uppå den första Dagen
Uti det Åhr / som nu / lijkmätigt Kyrckio-Lagen /
Begynnes / will och jag af Himla-Guden bee /
Att han täcktz låta dem halfthundrad Kyrck-Åhr see /

Och att de wärckligt må i Lijf och Döden sanna
Ett Ord af dagsens Text, som heter Hosianna
Och den betydning har: hielp Herre / låt gå wäl:
Gud låt dem wälgång haa till Kropp så wäl som Siäl!

Psalm.

Psalm. 98. v. 9. Watu Strömarne frögde sig / och all Berg ware glad.

Hwad således talat war
Igenom Davidz Mund /
Sin wärckan wunnit har
På denne glädiestund.

Då

Pastoren wid Öfwerstens Högwälborne Herr Grefwe Fredrich Gustaf Levenhaupts anförtrodde Cavallerie-Regemente /

Ehrewyrdige och Höglärde / HERR

MAGIST. ALEXANDER FERSTRÖM /

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru /

Jungf. ANNA MARGARETA BERGMAN

Magnus Dotter /

Den 16. Maij 1705 uti Stockholm förnöijligst Sammanwigdes.

SONNET.

Wi hafwa Ström och Berg wist orsak sig at frögda /
När Kiärleks drifften dem så wäl förena kan
Uti det Täcka Par / af samma Namn / dem man
Uti hwarannans Dygd nu skådar högst förnögda:

Ty Astrild, hwilken kan på Land och Watten flögda/
Har lagat/ at en Ström / af Kiärleks låga brann
Och endast uti Berg en önskad swalkan fann:
Sij! så å' Ström och Berg förnöijligst sammanfögda.
Her? Fernström har uti sin Jungfru Bergman funnit
Ett Pärle-Namn och gagn båd' Dag så wäl som Natt:
Hon har ock åfwenwäl uti sin Fernström wunnit
Sin' Dygders wackra Löhn/ sitt Nöijes högsta Skatt.
Gud som uhr hårda Berg kan låta Strömmar flyta/
Låt Brudgum wår och Brud ey någon Sällhet tryta!!!

Gåta.

Wrån widt aflägne Land har jag så wida hunnit/
At jag/ som fremmand är / har likwäl Burskap wunnit
I Swergie öfwer alt / fast än jag något har
Förändrat den gestalt / som heel korswulen war.
Kong Alexander, den man kalla plär Hin Store/
Och Jag (sad' Hund) altid så sammanbundne wore/
At ingen än i dag hans Namn omtala kan/
Med mindre ock mitt Namn därhos skal komma fram.
Af Xerxes jag ändå war brukat dubbelt mera /
Han kund'/ när jag war från / sitt Namn ey exprimera,
Och efter jag så wäl hoos honom mände stå/
Så skier / at när han näms en gång / så näms jag twå.
Så'n jag till Swergie kom / så har mångt tusend ställe
Utwisat / at jag kan för tijo ensam giälla:
Mitt hemwist hafwer jag längst bort i Sawolax /
Där jag och lärer boo / så läng' de tryska ax /
Det är til Werldens slut. Säg nu / hwad mänd' jag wara?
Om någon will mig ondt / skall FERNSTRÖM mig försware/
Ty han ey nånsin mig från sig förskiuta kan /
Så läng' han bär det Namn han uti Dopet wann.

Achta

Ächta Kiärleks Wägbalk

Emellan

Ehreborne och Wälachtad/

Sr: ANDERS Nils-Son/

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru/

Egt. ANNA Hans-Dotter/

Som förnöijligen Sammanwigdes uti Wästerwijk/ eller på Hälljerum i Gladhammar Sochn/ den 23. Maij 1705/

Jämkat och Jousterat uti följande från Stockholm öfwersände Rader.

Twillings Månan/ på den tiugu tredie dagen
Uti wår Almanach en Wåg antecknat är:
Och därför giör I rätt/ Mer: Brudgum/ at I lagen/
At I då slippa må Ehr Enslighetz beswär:
Ty om ock Twenne sig på Himlens Fäste para/
Och lijk som nögde å' uti hwarannans Famn/
Så bör och billigt nu Ehr hiärtans trångtan wara
Uhr Enslighetens haf til Ächta Kiärlekz Hamn.
Därom kan Wågen Ehr jemwål med skiål påminna/
Hwarpå är en Balance emellan Skålar twå/

Som ock så giſwer Ehr anledning at beſinna/
Hur' Twänne Hiertan af en Balk förenas må/
Som Åchta Kärlek är: När den Balancen håller
Emellan Man och Wijf/ emellan Mor och Far/
Går Husholdz-Wichten jemt/ och nötes ey af Åller/
Då wäges idel luſt båd' Nätter/ ſom ock da'r.
Som I nu daglig måſt af Wågen Ehr betiåna/
Hwarutom handeln ey/ ſom bör/ kan drifwen blij/
Har Lyckan welat Ehr en Wågens-Dag förlåna/
Till Tecken/ at hon will Ehr nögd och lycklig ſij.
Ty detta är den Dag/ då I/ hwars hog war fäſter
At Kiärlekzkoſan taa Nordoſt ell' Öſteruth
Ifrån de Göthers Borg/ har funnit uti Wäſter
En luſtig Wijf/ ſom giör på denne reſan Sluth:
Där I Ehrt Anckar kan på önſkligt Rum få kaſta/
Där I af Kiärlek Blad Ehr Hammar bruka får/
Där I/ när ſom I will/ får obehindrat laſta
Uti Ehr laga Hamn/ Höſt/ Winter/ Sommar/ Wår.
I kunn' på Heligt Rum Styckgiuterijet probera,
Om Skottetz Starckhet mot Calibern ſwarar jemt/
I richtig proportion och jämlikhet/ med mera/
Som lembnas alt å part, ſom raillerie och ſkiämt:
Men detta önſkas nu til ſlut/ af redligt Sinne/
At Majus, ſom Ehr två til Ett af twenne giör/
Lätt Ehr innom tre quart utaf ett Åhr kunn' hinna
I Wärcket wijſa ut/ hwad Tecken ſom han för.

Gåta.

HOos Brudgum finnes jag / så wäl som ock hoos Bruden /
På bägge framman på: I alla Gästebod
Måst' jag / som siette Karln / haa handen med i sod /
I Bröllop går jag främst / dijt ingen blifwer buden /
Med mindre jag ock näms / ty jag plär giöra Hufwu' /
På Barn och Barnabarn. Mitt uti Göteborg
Kan man mig finna'gen / doch ey på något torg /
På någon Gata / Gränd / ell' uti någon Stufwu.
I Westerwijk har jag slätt intet til at giöra /
Fast hwar en Borgare sitt ursprung af mig wann:
Twå städz i Bibeln man mig tydlig skåda kan:
Nu lät mig / hwad jag är / igenom gißning höra?

Ächta Mayluſt /
Af
Ehreborne och Wälachtat
Sr: ANDERS Nil-Son /
Samt
Ehreborne och Dygderijke Jungfru /
Egt. ANNA Hans-Dotter /
Wärckligen pröfwad /
Då de med hwarannan ingingo ett Christligt Ächtenskaps
Förbund uti Wästerwijk den 23. Maij 1705.

Sap. II. v. 7.

Låt oß icke försumma Mayblomstren.

Alt hwad af qwickhet rörs / med fägnad wist sig gläder
När Jorden lägger af de hwijta Sorgekläder /
Dem hon nu burit har / men åter på sig tager
En kiärlekzfärgad Räck / som är af Blomster fager /
Rätt som hon wijsa will / det hon nu är den Bruden /
Som trotzar Sal'mons pracht med ächta fägrings Skruden.

Nu är fördenskull tijd / Mayblomster till at sanka
I liufwan Eng och Dahl / där som de pläga wanka.
Lätt oß då ingalund' de samma nu försumma /
Som Oß wid denne Tijd så härligt fägna kunna:
O wälbetänckt är JEsu Brudgum / som då leter
Nu Ehr i Wästan Lund / ett Blomster / hwilket heter

Af

AF allom Dygderijkt / och skall Ehr liufligt sågna /
När J deß kiärlekz Krafft med kiärlek Ehr tilågna:
Nu bör' ock Wij med skiål / så mycket som Wij hinna /
Af fölliand' önsknings-Ord May-Crantzar sammanbinna:

HImmelens härlige Wud / all tings regerande HErre /
ANDERS och ANNA nu gif till allskiöns önskelig trefnad /
Nådenes Rågn och Dagg / i arla stunder och sårla /
Som dem i Åchtenskaps boo ett dagligt Mayregn må wara /
Drijf ock ifrån dem widt / alt hwad som Plåga kan kallas /
Och med ymnoghet fyll deras Bodar / Kållar' och wisthus /
Tånck uppå dem / så wål som deras kiärkomneste Wånner
Till det bästa hwar Dag / Natt / Morgon / Middag och Afton;
Ellieſt låt dem ock så för all ting hafwa den hugnad /
Rullande Skieppets gång åhr uth / åhr iñ / til at höra.

Åchta

Ächta Kiärleks Nyckel/
Som
Af
Kongl. May:tz Tro Tienare och Landz-Secreterare uti Upland/ samt Justitiarius wid Waxholm/
Edel och Högachtat
Herr Lars Åberg/
Samt
Ehreborne och Dygd-Edle Jungfru/
Jungf. Anna Catharina Robsahm/
Dagligen brukas bör/
Korteligen betrachtat/när de förnöijligst Sammanwigdes:
J Stockholm på den Dag och Åhr/
Som uti fölliand' Rijm-Ord står:

PÅ Pehrs oCh PåVeLs Dagen nV/
När aLLa VVåXter grönskas/
Herr Åberg oCh hans täCka BrVD
ALL SäLLhets VVåXter önskas.

.

Uppå

Uppå Landet och i Städer
Man i dag predikas hör /
Om de Nycklar Hel'ge Päder
Fått til Himmelrijkets dör.
Nu som J / Herr Brudgum / bäre
Nästan samma Namn / som han /
I det Håll- och Å-berg åre
Ey stort skilde från hwar ann;
Dy kan J ock nu med rätta
Äfwen uppå denne Dag
Genom Nyckels bruk uträtta
Edert Röijes wälbehag:
Ächta Kiärlek är och bliswer
Rätta Nycklen til ett Bröst /
Som sig åt en annan giswer
Til deß glädie / roo och tröst:
Den kan wist med skiäl få bära
Himmelriketz Nyckels Namn /
Ty han Twenne kan beskiära
Himla Lust i Kiärlig famn.

Han år ock i Himlen worden
Smidder af Gudz egen hand:
Ock af honom bruks på Jorden
At hooplåsa Wijf och Man.
Sij! nu har ock högsta Guden
Med en sådan Nyckel låst
Ehr Herr Brudgum med den Bruden/
Som sig åt Ehr skickar bäst.
Lås och Nyckel aldrig lära
Så wäl passa åt hwar ann/
Som den enas Dygd och Åhra
Moot den andras swara kan/
Ty I hafwe bägge hunnit
Fylla opp Ehrt nöijes mått/
I hwarannans Dygder funnit
En högstönsklig Sällhetz Lott:
Och som Ring och Pipa höra
Til en Nyckel/ som år heel/
Om han skal sin tienst rätt giöra/
Öpna/ sluta/ utan fehl:

Ey kan Pipan wrid's åt Wäſter/
Ringen Öſter på en gång/
En år wid den andra fäſter/
Bägges wåg år lijka lång:
Åfwen ſå twå Hiertans Wänner/
Wälföreente wara ſku:
Som man wärkligt Prof nu kiänner
På wår Brudgum och wår Bru'.
En år Pipan/ en år Ringen/
Bägge nu en Nyckel giör'/
Som hoplödes/ ſå at ingen
Dem ſkal ſkillia/ förr'n en dör.
Gud/ ſom bland ſin Nycklar åger
Jemwäl den/ ſom öpna plär
Qwedet/ ſom oß Skriften ſäger/
Bruke den ock åhrlig här.
Han Ehr ſtädz med Hugnad frögde/
Och når ſom J ſomne af/
Hans Grift-Nyckel Ehr förnögde
Slute hoop uti en Graf.

Achta Kärleks Roo och Lust
Kan fördrifwa Sorg och Lust /

På ömse Sijdor
Sannat af
Kongl. May:tz Tro Tienare och Handels-Commissarius,
Edel och Högachtat
Herr HANS HELDINGH,
Samt
Edle och Dygderijke Jungfru /
Jungfru AGNETA CROESE,
Uppå deras Högstfötnöylige Bröllops-Dag / som begicks
i Stockholm den 15. Augusti 1705.

SONNET.

SOm sörja har sin tijd; så bör och Glädien hafwa
Sin tijd och stund / som oß den wijse Sal'mon lär/*
Det åfwen wäl i dag hoos Eder sannat är /
I Wälföreente / som med Sorg har måst begrafwa
Ehr bägges Fädrar; men som Solen nu wil trafwa
I liufwa tecknet / som man Jungfrun kalla plär /
Fåå see / hur' Eder Frögd sig mehr förmehra lär /
Än man på detta rum tilfyllest kan utstafwa:
Ty ömse Kiärlek giör / at I bör Sorgen glömma /
Som härtils Eder Hog och Sinne ängzlat har:
Nu blijr Ehr Sorgetijd förbytt i Glädie-da'r /
Nu sku I Dag och Natt fåå orsak at berömma
Den Högste Gudens Hand / som läker / hwad han särar /
Och med Förnöijelse aftorckar Sorge-Tårar.

* Pred. c. 3. v. 4.

Hu

Hur som Magneten plär det tunga Järnet draga/
At de förenas wäl och nödigt skillias plå/
Af mångom omtalt är/ och får man alla daga
Gie ögat Witzord/ at det så i Sanning ä'.
Nu kan Magneten så en krafftig Wärckan wijsa/
När han en slijk Metall så gierna drar til sig:
Så bör man billigt ock wär AGNETA nu prijsa/
Emedan denne Dag bewitnar tydelig:
Hur' hon/ sitt Namne lijkt/ som en mAGNET, har dragit/
Thet som Her? HELDING nog uti sin Hog försport:
Enär som Hennes Dygd Hans Hierta så betagit/
At af dem Bägge skall ett lyckligt Ett blij giordt:
Låt Oß då önska dem/ som sig så wäl bepara/
Christloflig Ächta Lust och allerliufste Roo:
Den Högste låte Ehr med Glädie fåå förfara
Reen Kiärleks ädla Frucht i Edert Sämieboo:
I synnerhet/ at Man hoos Ehr må åhrlig skåda
Och see/ hur' Waggan går/ samt at Heldingar små/

När som hwart Åhr år om / til Hugnad för Ehr båda
Ett Papp = och Mammeroop å nyo börja må.
Gud / som det gifwa wil / hwad som man troligt beder /
Sin Nåde uppå Ehr förnyad låte blij
Hwar Tijma / Stund / Minut, så at man må hoos Eder
Ett rätt Wälsignat Par och god Förkofring sij.

Båta.

JAg giörs til ett af twå / när som en Tingest blifwer
Emellan twänne satt / som styf och räter är /
När man för prydnad skull en större Form mig gifwer /
Fast jag i aunat skick mig oftast wijsa plär.
Om min beskaffenhet wil jag Ehr nu påminna /
At jag i Himlen och Helwetit wara bör:
Jag mig på Hustrur / och på Horor låter finna /
Men ey på Jungfrufolck / på Pijgor och på Mör:
Wår Brud och Jungfru CROES har mig på sig ey funnit /
Men kan mig wäl uppå sin HANS och HELDINGH sij
Tre gånger stå på rad. Och som hon honom wunit /
Lär hon den bästa Tolck af denne Gåtan blij.

Åchta

Achta Kiärleks Skiördetijd/
Uti
Jungfruns Tecken/
Anståld
Af Protocoll-Secreteraren uti Kongl. Swea Hoffrätt/
Edel och Högachtad
Herr MAGNUS SALAN,
Samt
Edle och Dygderijke Jungfru/
Jungfru LUCIANA KIIHL,
Hwilka af Twenne blefwo Ett/ uti Stockholm den 22. Augusti 1705.

SONNET

Wad är för Tecken nu/ som ändtlig kan betwinga
Herr Brudgum/ Eder hog/ at J nu para Ehr
Och Eder Enslighet omsijder öfwergier?
Hwad är/ som kunnat Ehr til slijk förandring bringa?
Det Tecknet är det wist/ der Solen sielf will tinga
Sitt hemwist någon tijd/ när man på Himlen seer/
Hu'r hon i Jungfrun nu så gladlynt sig beteer/
Och denne Skiörde-tijd/ lijk som af frögd månd' springa.
Nu säll/ Herr Brudgum/ J/ som åfwenwål har wunnit
En Jungfru til Ehr Wän/ och allerliufste Roo
Med den åhr ut/ åhr in/ J kunne sammanboo/
Emedan i där haa med hiertans nöije funnit
En Åker/ hwarpå J med hugnad få upskiåra/
Hwad Lyckan Eder Dygd til Löhn har bordt föråhra.

SONNET

SONNET.

NU Skiördemånan / som Augustus kallar blifwer /
Och af Förmehrande ett sådant Namn har fått /
Då det Förmehradt skiärs / hwad förr har blifwit sått /
Oß billigt denne Dag anledning därtill gifwer /
At Wij Ehr / Bägge Twå / dem ächta Kiärlek drifwer /
Att blij Förmehrade / tilönskom alt slagz godt
I Nedan och i Ny / så att Ehrt Sällhets mått
Må mehras dag från dag förmedelst kiärlig Jfwer:
I synnerhet skal det wår trogne önskan wara /
Att J med frögd och lust må see en lijten Dräng
Ell' Piga åhrligen förmehra Eder Sång /
Och Eder bägges Dygd alt mehr och mehr förklara /
Hu'r nemblig Mer? Salan utur en Kuhl så många
Salaner efter hand kan wäl och lyckligt fånga.

Båta.

JAg är af min gestalt / som lång och rak / wäl känder /
Och finnes Fyra städz i alla hål och Länder:
Fast än jag stundom är så krokut och så slak /
At man ey säija kan / det längden min är rak.
Jag är (om J min kraft och nytta weta willia)
Den / som allena kan en Wärd från Wärlden skillia /
Och giöra Gud til Guld: Ja tänck / om man mig gier
För Ehr det främsta rum / så giör jag Ehr til Lehr:
När

Når jag fram för en ort mitt liud plår låta höra/
Må ingen gerna mig med sina händer röra/
Ja om man nämmer mig och lägger us där til/
Har man ett Cre'tur nämdt/ som man ey hafwa will/
Och när i Räkningkonst jag något får beställa/
Så kunna Femkij ey mehr/ än jag ensam giälla:
Jag fins på alla Hiuhl/ och giör på Slädor gagn/
Men är doch ingen städz på Kiärra/ Chais' och Wagn/
Förutan mig har man ey någon Lag beskrifwit/
Ja aldrig nå'n libell, repliq, dupliq ingifwit/
Ey heller nå'n Suppliq: Hwar en Resolution
Måst hafwa mig i sig/ men ingen exception.

*** *** ***

MEn som ey länge will med Gißning mig utspana/
Han hoos wårt Brude-Par/ fram uppå Luciana,
I ändan uppå Kiihl, och mitt uppå Salan
Min Skapnad / Form och Skick nog tydlig skåda kan.

SONNET
Öfwer
Handelsmannen Ehreborne och Wälachtat
Herr MÅRTEN EDENBERG,
Samt
Ehreborne och Dygderijke Jungfru/
Jungfru CHRISTINA SILENTZ,
Hwilka ingingo ett Ächta Kiärleks Förbund uti Götheborg den 17. October 1705.

Nu är then rätta Tijd / at wällja sig en Maka:
Ty Dagen daglig stäcks / och Natten tager till /
Då man en Sång-Camrat så gerna hafwa will /
Som fågnar en / när man i Ensamheet måst waka:
Det samma drifwer Ehr / Herr Brudgum / at försaka /
Ett Ensligt Enckling-stånd / som föder Sorge-grill /
Och wällja Ehr en Brud / den Dygden håller gill /
Alt hwad som Lofwärdt är / om henne at bejaka.
Så kan Ehr bägges Dygd i CHRISTI Namn Ehr föra /
At idka EDENS Lust / som är en Kiärlig Leek /
Uti en BERG-fast Troo / den intet weet af Sweek /
Och somt SILENTIO i tyster Natt fullgiöra:
Man önskar Ehr der til / hwad godt I hafwa willja /
Och at ey Döden Ehr i Femtij åhr må skillja.

Båta.

Jag står måst på tre Been / med deras raka Leder /
Dock bär jag mitt uti en Snibb ibland til Heder /
Som något stäckre / än som Benen wara / plär
Fast den ibland så lång / som sielfwa Benen / är /
Jag fins på alla Möß / men intet uppå Rätter /
Och Mödrar hafwa mig / men intet någon Dätter /
Dock hur' man wända will en Mödom af och ann
Så står jag fram och baak / som hwar en skåda kan.
I Marstrand får man mig det främsta Rum ey klandra /
Fast jag i Stockholm måst stå bak om alla andra:
Hwar Brudgum har mig bak / och Mårten framman på;
Nu har jag tydlig sagt / hwad som jag wara må.

1705.

1705. den 22 October,

Ett Bröllop är i dag på färde:
Två Männer å' hwar annan wärde:
BRUDGUMMEN
Herr SVVEN SCHENBOHM är/
Och
JUNGFRUN/ den han håller kiär/
CATH'RINA PAULSEN
Nämder blifwer:
Den ena sig den andra gifwer/
At nu tilsammans byggia boo/
Och blij hwar annans frögd och roo.

SONNET.

SÅ har en Swän utwaldt en Jungfru til sin kiära/
VVijd den han Natt och Dag en nöysam roo kan nåå:
Emedan Fägring där och Dygd tilsammans ståå:
Nu har han således fått en Crona och en Åhra:

Som Namnet / det hon har / med Lefnadz gagn uånd' bära:
CATH'RINAS Namn sin grund af Reenheet hafwa må:
Hon gier sin Wän och Svven reen Kiärlighet ock så:
Ett blijr af twennes bröst / hwad will han mehr begiära?
Nu låtom därför' oß för deras wälgång bedia:
Bewara / store Gud / det täcka Brude-Par:
Och signe dag från dag det band du knutit har:
Hielp ock / at döden sielf seent löser denne kedia:
Men särdel's önskar man / at Svven utaf sin Wän
Må för sin Swändom få en lijten Sven igen.

Båta.

Hur' som jag år bekant wid Norr' och Södre Polen,
Det kuuna hwar och en få weta uti Skolen:
I tijo Månader jag intet trifwas will:
Men trifz allenast i September och Aprill:
Fast ån jag icke kan uträtta stora Dater /
Har jag dock främsta rum hoos alla Potentater:
Jemwål hoos Påfwen sielf: Ja / når som Påhl och Påhl
För Helgon tecknad's in / jag ock intecknat år:
Jag yfwes ey derför' / fast jag bär hand i sijda /
Och står heel rak / lijk som en Wärja i sin slijda:
En Hustru / Anckia / Kiär'ng behöfwa intet mig:
Men hwar en Piga mäst mig hafwa fram på sig:
Wår Jungfru Paulsen kan mig ey förutan wara:
Och lår derföre bäst / hwad som jag år / förklara:
Ty kan den / som ey weet / hwad som jag wara må /
Af henne få beskied / detsamma at förstå.

SONNET.

SONNET.

Öfwer

Bokhållaren uti Kongl. Reductions Commissionen,

Ehreborne och Wälbetrodde /

Her: CARL CEDERGREEN,

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfrun /

Jungfrun SARA VICTORIA,

Hwilka med hwar annan förnöyeligen sammanwigdes i Stockholm den 7. December 1705.

SÅll I / Her: CEDERGREEN, som har nu öfwerwunnit
Den Enslighet och Sorg en Enckling plåga plär /
Ty Himlen åter Ehr på denne Dag beskiär
En Wän / som har sin Siäl med eder Siäl hopbunnit:
Säll I och / Jungfru Brud / som lycklig hafwer funnit
En Wän / den I med skiäl af Hiertat håller kiär /
Och nu uthi ett Band med Eder bunden är /
Ett Band / som bägges Dygd och Kiärlek sammanspunnit:
På sådan Glädie-Dag må man wäl billigt ropa
Victoria, Triumph, ty med det Ordet Ja
Får I / Hr. CEDERGREEN, i dag VICTORIA:
Nu Himlen / som Ehr med en SARA fogat hopa /
Han gif / at I och må fåå den Wälsignelse /
Som han åth Abraham och Sara welat gie.

En CLERCK til Gagn / en CLERCK til Namn Hwarannan finge i sin Famn /

Då

Probsten och Kyrckioherden uti Lidkiöpings Stad /

Den Ehrewyrdige och Höglärde Herren /

MAGIST. LARS RYBECK,

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru /

Jungfru ANNA CATHARINA CLERCK,

Inträdde ett Christeligit Echtenskap / uppå Sätegården Lund i Wästergiötland den 4. Januarij Anno 1706.

* *

SONNET.

DEn Namnet hafwa will / bör och så Gagnet giöra:
Och den som Gagnet giör / bör jämwäl Namnet fåå:
Den som will heta Lootz / måst lotzande förståå:
Den kallas billigt Kutsk / som kutska kan och kiöra;
Men sij! På denne Dag fåå Wij ett annat höra:
En heter CLERCK, men doch en CLERCK ey wara må:
En åter är en CLERCK, men heter icke så /
Dem Ächta Kiärlek nu förnöijligt will hoopföra:
Så gier sig CLERCK åt CLERCK til önsklig Nyåhrs-Gåfwa:
Dock at de bägge nu til Leekmän skole blij /
Uti en sådan Leek / som giör af Twenne Try /
Och som man Bägge bör för Dygd och Snille låfwa:
Så önskas Lycka nu til deras Kärleks wärck /
Som uti Lijf och Död hopfogar CLERCK med CLERCK.

Den

Den bästa Jule-Leek / som nånsin lekas kan /
Uti en lycklig Stund begynte med hwarann
Kongl. May:tz Tro Tienare och Häradzhöfdinge i Upland /
Edel och Högachtad /

Herr JOACHIM HALPAP,

Samt
Edle och Dygderijke Jungfru /

Jungf. HELENA CHRISTINA SCHMEER,

Som den Adertonde Dagen Jul / eller den 11. Januarii 1706 ingingo med hwarannan ett förnöitligt Kiärleks Förbund.

SONNET.

Wij hafwa intet mehr / än en gång Jul om åhret:
Hwem undrar då uppå / at man sig lustig giör
Med hwarjehanda Leek / som glädie med sig för /
Och siunger jämwäl så: Wij taa hwar ann på Låret
Och bäst Wij dantzade / så taa hwarann i håret;
Sij! det behagar wäl båd' Swenner som och Möör /
Att giöra så i Leek. Men Wår Herr Brudgum tör
En bätter Jule-Leek (så'n han fått liufste Såret
Af Astrilds blijda hand) med Bruden sin begynna
När han inlåter sig med Henne i den Leek /
Som Kiär-Leek kallat blijr / hwar i de låra finna
En ömse Nedlighet / som wet af intet Sweek:
Nu Leken år begynt: Gud låt den lekas så /
Att man til Nästa Jul må skåda Tre af Twå!

RECEPT at giöra Jul.

Twågg Hufwud af en Sjö / och Hiärtat af en Fluga /
Samt Swantzen af en Siåål i hopa med hwarann /
Så får du säkert see (ty jag må intet liuga)
Att når du Jul wil haa / du Jul och hafwa kan.

Då

Då

Regements-Auditeuren,

Ehreborne och Wälbetrodde/

Herr JONAS KRÅKA/

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfru/

Jungf. CATHARINA SILLNÆA,

Begingo deras Bröllops-Dag i Stockholm den 4. Febr. 1706.

SONNET.

LMedan Solen nu i Wattumannen trafwer/
Hwars Wattukruka år af Kiölden mycket steel/
Fast mången dricker dår den allerfidste Pehl/
Så seer mån dock/ hwad Puß Cupido försig hafwer/
At han en JONAS, den han pröfwar kiäck och brafwer/
Wil kasta dijt/ dår han skall intet finna fehl/
Fast ån han mister dår en stor sin frijhets dehl/
Och blijr af Dygdens band giord til en kiärlekz Slafwer.
Nu/ JONAS, lycka tjl! Cupido menar wål/
Han kastar Eder ey i sådan grymmer Fiål/
Dår JONAS fordom af en Fisk upsluken blef:
Men wil/ at den hårtils sig ensslig plågat har/
Skal nu med Wännen sin haa idel glådie da'r:
Gud låt det och så skie! Så önskar den det skref.

Båta.

Gåta.

Wår Far bår ingen Ring / men Wij hans Söner båre
Den ena en heel trind / den andra halfwer Ring /
Hwarmedelst Wij ifrån hwar annan skilde åre /
Så at Wij särskilt kä'ns af en så lijten ting;
Wår Fader bygger boo i Stiärten på hwar KRÅKA /
Den ena utaf Oß mitt på hwar KRÅKA står:
Men om man wil af Oß den andra Brodren råka /
Så finner man / at han sitt wissa hemwist får
Tillijka med Wår Far i ändan på SILLNÆA,
Där Sohnen går föruth / och Fadren föllier på /
The giöra intet kruus / men bruka gambla gnea:
Den första bör gå först / den sidsta efterst gåå /
Skull' Fadren gåå föruth / så skulle man snart finna /
Att man SILLNÆA ey SILLNÆA kalla kan:
Ja KRÅKA skulle och til KRÅKÅ strax förswinna /
Om Far och Son sitt Rum skull' byta med hwar ann.
Fast JONAS man en gång Wår Fader kan framwijsa /
Måst' CATHARINA dock Wår Far Tre gånger haa:
Ty en och annan gång kan ey förslåå ell' spijsa:
Nu är ju Gåtan klar / at man kan därpå taa.

En wälment Præsent,
Af Alfwar och Skiämt/

Då

Kongl. May:tz Tro Tienare och Inspector öfwer Landz-Tullarne i Kopparbergz Lähn/ samt Häradz-Skrifware därsammanstädes

Ehreborne och Wälbetrodde

Herr ELOF SKRAGGE,

Med

Ehreborne och Dygderijke Jungfru/

Jungfru ANNA DRAKE/

Uti ett liufligt Echtenskap lyckeligen sammanfogades i Stockholm den 27. Martij 1706.

Öfwergifwen af

Hans Gamble Wål Bekante.

FAst Dygden blifwer tryckt/ kan hon ey undertryckas:
Omsider måste dock den gode Saken lyckas
Til blåa Afwundz trotz och Momi egit qwahl/
Som Dygdens rena Mäld med Ettertänder mahl:
Men stadigt Sinne giör/ at Redligheten winner
Sitt föresatte måhl och sin belöning finner/
Skiönt Dygdens swåra stijg har mången stötesteen/
Som giör des Älskare då ett/ då annat meen.
De gåå dock wågen fram och låta sig ey irra/
Ell' afwund någon ting sin rätta koos förwirra:

De

De achta Klaffars thal och Hundeglafs för ett/
Och bry sig intet om/ fast mången skelar snett:
Det år så långt ifrån/ at de derför' skull' stanna/
Som at de sielf deraf sig mehr och mehr upmanna
At i sin Dygde-Jid anwända Mod och Märg/
Til deß de Nöijet nå på Åhrans fasta Bärg:
At detta så år sant/ det witnar nu Herr SKRAGGE,
Som kännes af sin Dygd/ som Bäcken utaf Ragge,
(Det skrifwes så med skiämt/ förty wår Brudgums wett
Weet wäl/ hwad grund som Ragg til SKRAGGE-Namnet giett.
Som han i all sin tijd på Dygdens bahn så wandrat/
At ingen mehra än som afwund derpå klandrat/
Han ock städz sannat har/ hwad han sig sielf uthwalt
Til stadig Minnes-Skrift: at Dygden winner alt.*
Och fast han förr en tijd med wåta ögon hafwer
Måst see/ att man hans Wän CYGNELIA begrafwer/
Då hiertat hans blef lijk som skurit mitt i tu/
Så har dock åter GUD/ som Dygden kröner/ nu
Wälsignat honom med en högstförnöijlig Make/
Som år wår täcka Brud/ Dygdrijke Jungfru DRAKE:
Så lönes Dygd med Dygd/ så blijr en kiärlig Famn
Ehr Åchta Lust och Roo/ Ehrt nöijes säkra Hamn.

* Brudgummen brukar i sitt Sigill denne Öfwerskrift: Virtus animi superat omnia.

Nu Himlen ställe Bud til Döden om förskoning
För Eder/ at han ey i Eder Drake-Boning
Må töras wijsa sig på femti' goda åhr/
Och gif emedlertijd/ at Eder alt wäl går.

*** *** *** *** *** ***

Är det ick' en Hake/
Som ta'r sig en Drake
Til Åchtenskaps Make?

JAg wil fast heller boo och wistas ibland Drakar/
Än hoos en Qwinna/ som af onda slaget är/
Skref fordom Syrachs Sohn (*). Och denne Dagen lär/
At wår Herr Brudgum ock det samma nu bejakar/
När han af Kiärleks drift sin Enslighet försaker/
Sån han til bästa Wän en Drake wunnit kiär/
Dock en/ som Drake-Namn/ men Engla-sinne bär/
Af den han ey förgift/ men Kiärleks sötma smaker.
Nu/ Brudgum/ lycka til en så högstönsklig Make:
Lätt see/ I på wist sätt gå så åth Eder Drake/
Som Daniel fordomdags åth Draken uti Babel
(Som af Historien (**) sees/ och ey af någon Fabel)
Man twiflar ey derom/ at nästa Juhlefäst
Lär winnas på slijk konst ett godt Probatum est.

Gåta.

JAg har ett öga fått: Jag finnes främst på Ett/
Och ingenstädz på Twå/ men efterst uppå Tre/
Jag trifwes ey i Jord/ men uti Berg och Steen:
Föruthan mig kan man wäl skratta/ men ey lee.
När ELOF har mig främst/ och SKRAGGE har mig bak/
Så hyser DRAKE mig i endan på sin Swantz:
Den som ey hittar på/ hwad jag är för en Saak/
Skall ey på åhr och dag fåå gå i någon Dantz.

(*) Syr. 26, 23. (**) v. 26.

Hul-

Huldrijk/ Hwijter/ Reen och Ärlig
Giör' en Wänskap/ som är Kiärlig:
Sannades til Gagn och Namn
I en liuflig Kiärleks Famn/

Af

Kongl. Maÿtz Tro Tienare och Landz-Camererare uti Calmare Lähn/

Edel och Högachtad

Herr JOHAN LEUCHOVIUS,

Samt

Wälborne Frü/

Frü CATHARINA EHRENSTRÖM/

Då de på Sätesgården Banckeberg uti ett högt förnöijsligt Echtenskaps Förbund lyckligen sammanfogades den 10. Aprill 1706.

Marc. X. v. 7. Och the tu warda ett Kött.

1.

Ädrig hafwer Solen sett
Mera jämlijkt Par sig para/
Att i Lijf och Döden wara
Ett förnöijsligt Ächta Ett:

Än på denne Dagen skier/
När som Huldrijk Chrrijk finner
Hwijt och Reen sig samman-binner:
Och sig äth hwar annan gier.

2.

Huldricks fasta Trohets hand/
Som sin hwijta Färg ey byter/
Med den rena Dygden knyter/
Ährrijkt ouplösligt band:

Nöijet binder knuten till:
At han aldrig låssad blifwer/
Medan någons Hierta lefwer:
Himlen det så hafwa will.

3.

Därför har ock Himlen satt
Huldrijk dijt/ där Prijs och Åhra
Dygden Strömlijkt kröna lära
Med all Liuf- och täckhetz skatt:

Som i denne dödlighet
Wåra Sinnen kan förnöija/
Och til Himlens Lof städz böija.
O! högstsäll Förnöijlighet!

4.

Här är Hwijt och rener Färg/
Här är Huldhet: här är Åhra:
Här är alt man wil begiära:
O du sälle Banckeberg!

Som nu får på denne Dag
Wijsa them din tienst och lydno/
Som dig gie den högsta Prydno
I så högst förnöijligt Lag.

5.

Önske då / den Önska kan /
At det Huld- och Åhre- rijke
I Hwijt Troo och reen Dygd lijke
Åchta par / må med hwarann
Altijd uti deras Boo
Niuta Gagnet efter Namne /
In til des de Saligt hamne
Uti Himlens sålle Roo.

Båta.

JAg står och ligger ey / när jag min tienst skall giöra:
Jag hafwer sielf ey Lijf / dock får man aldrig höra /
At man har nånsin sedt ett Lijf förutan mig /
Hwars Stempel i hwart Lijf med skiål fördubblar sig:
Til min Fulkomlighet en Tingest jag betarfwar /
En Tingest / hwilken man ey hop med Kroppen skarfwar /
Dock kan han ey förlångt fåå wara därifrå /
Om jag af honom skall min fulla Skapnad fåå.
Om något Brudefolck sig skall til samman para /
Så må de utan mig sin willja ey förklara:
Ty jag omistlig är / när som man spörias till /
Och swarar: Ja / jag dig til Maka hafwa will:
En Johan pryder jag mehr än som Brödren mina:
Ty jag är lång och siyf: Man wet at Catharina
Uti sitt siunde Rum mig hysa plär och will /
Och jämwål denne Dag den tijonde Aprill.

Nyckel til Båtan.

JAg finnes Sertij städz
I förra Serton Rar':
Hwem är / som icke wåds /
At Gåtan nu är klar?

SONNET

SONNET.

Öfwer

Sterbhuus Camereraren

Her: JOHAN NICLAS EDMAN,

Samt

Jungfru

ANNA CHRISTINA VVILLEMOT,

Som på Brudgummens Namns-Dag kiärligen sammanfogades / den 24. Junij 1706.

*** *** *** *** *** ***

SÅ täncker Edman nu den läkedom uthwällia/
Som gaf den första Man i Eden önsklig boot/
Att han befriad blef från Ensslighetens Soot/
En Siuka / som ens Sinn' så mycket plågar qwällia:
Ty wil han j god stund sin Ungkarls frijhet sällia/
Och paras med en Wän / som uti med och Moot
Will bli des andra Siäl / och en wälsignad Root
Til all den liufwa Lust en Gifter kan förtällia:
En Willmot wällier han / som med en kärlig willia
Hans kärlek Mota Will / och nyttia Edens Roo
Med en kiärkommen Man i ächta kiärlekz Boo/
Till's Döden kan fåå Låf dem från hwar annan skillia/
Som dock / där Himlen ey Will Moot wår önskan giöra
Wij uti Femtij åhr / och fleer / ey sku få höra.

Sal.

Sal. Pred. 3. 12. Ett trefalt Reep går icke lätteliga sönder

LYcka til ett Trefalt Band/
Utaf Hiärta/ Mund och Hand
Hwarmed JOHAN på sin Dag
Bunden blijr til sitt behag:
Himlen knyte det nu så/
Att det stadigt hålla må/
Och i månge JOHANS da'r
Prisas af wårt Brudepar.

Astrild winner Strijden/
Fast det drögs på Tijden/
Sannat/
Då
Kongl. May:tz wår allarnådigste Konungs Högtbetrodde Man/ Råd och Præsident uti Kongl. Cammar-Revisionen, så ock Hennes Kongl. May:tz Rickz Enckie-Drottningens Gouverneur öfwer des Lijfgeding och Underhåldsländer/
Den Högwälborne Grefwe/

Herr CARL ERICHSON GYLLENSTIERNA,

Samt
Den Högwälborne Grefwinna/

Fru ANNA MARIA SOOP,

Högtijdeligen begingo deras Bröllops-Fest på Ulrichsdahl/
Den tij'nde Julij af det Åhr/
Som uti Önskan utmärckt står.

* *

SONNET.

Vår som man tänckte / nu bör Mars allena fächta:
Nu är det intet tijd / att Astrild wijsar sig /
Han måste gifwa tapt / fast än han idkelig
Upspänner Bogen sin / och lagar till sin Skächta:
Då får man see / hwad han i sinom tijd kan mächta /
När han / som lurat har så länge listelig
Att fåå sin Willia fram / får wijsa gladelig /
Hur' ett Hög-Grefligt Par af honom giörs tillächta /
Då han en Jarle-Fru hoopbinder med en Jarl /
En ANNA MAIA med en högst-kiärkommen CARL:
Hwarwijd all Dygders Skar' plichtskyldigast och gerna
Instämma med en Mund ett frögd-fullt Önske-roop:
Leef Länge / LVstIgt / LIVst / VVår CarL VVår
GyLLenstIerna:
Leef Länge / LVstIgt / LIVst / VVår ANNA
MAIA SOOP!

CAROLVS. GYLLENSTIERNA.
ATQVE.
ANNA. MARIA. SOOP.
SPONSVS. ET. SPONSA.
EX. VOTO. VNITI.
GLORIA. VIRTVTE. CHARITATE.
ILLVSTRES. INSIGNES. ÆQVALES.
IN. PIETATE. VIVANT.
IN. PROBITATE. VIGEANT.
IN. PROSPERITATE. VIREANT.
IN. PERPETVITATE. VALEANT. !!!

Skrift-

Skriftligt Confect

Uppå

Lieutenantens Edel och Manhaftig

Herr ERICH GIERS,

Samt

Wälborne Jungfrus /

Jungf. ANNA CHRI-

STINA Tranhielms

Bröllops = Dag den 28. Augusti 1706

Wälment framgifwit.

DWicker Biers och Hurtig Trana
Willia sig nu wägen bana/
Till den allerliuffta Roo/
Som fins uti Åchta Boo.
Hon med Honom/ Han med Henne
Åro Ett/ och ey mehr twenne:
Fisk och Fogel blij nu Ett/
Det man näpplig hafwer sedt.
I som leten uth Naturen/
Utaf alla Creaturen/
Säg' hwad Alster wänten I?
Skal det Fisk ell' Fogel blij?

Astrild lår det båst förklara /
Och med sielfwa Wårcket swara /
Att det blijr en lijten Fisk /
Rått som Biersen qwick och frisk;
Men han skal och Tran= lijk blifwa /
När han börjar till att klifwa
Och ey mehra simma will
Uppå Golfwet af och till.

Öfwer
Registratoren i Kongl. Stats - Contoiret
Ehreborne och Wälbetrodde /
Herr JONAS ANGER,
Och
Wälborne Jungfru
HELENA EhrenStröm /
På deras förnöilige Bröllops= Dag /
den 4. Decembr. 1706.

****

EN JONAS fordom blef utaf en Fisk upsluken
Dår som han dwällias måst tre Nätter och tre da'r /
Till deß han samma Fisk så plågade i Buken /
Att han hoos honom ey kund långre blifwa qwar.

Men sij! hwad händer nu? En JONAS sig begifwer
Ey uti någon Fisk/ men mitt uti en Ström/
Där Åhran har sitt Boo/ som honom ock dijt drifwer/
Att där sitt Nöije haa i Wako och i Sömn.
En lycklig JONAS wist/ som ey lijk som den andra
Blef innom trenne Dygn utkastat uhr sitt Boo/
Men för den Kiärlek skull/ den ingen kan påklandra/
Får uti Ehrenström en söt och länglig Roo.
Man önskar Lycka till en sådan JONAS Fägnad/
Och att den högste Gud/ som parat detta Par/
Täcks dem stedz sluta in uti sin Nådes hägnad/
Samt at de i August fåå heta Mor och Far.
Och som Herr Anger nu det fasta Bandet knutit/
När som han Början af sitt Namn och Tillnamn nämt/
Och så med I och A i lycklig tijma slutit
Förbundet/ som alleen af Döden kan blij skiämt:
Så låt/ o Himmel/ du/ om det dig så behagar
Till Döden utgåå nu ett alfwarsamt Förbud/
Att hwad han ellest giör/ han äntlig dock så lagar/
Att länge lefwa må wår Brudgum och wår Brud.

SONNET.

Uppå

Commisſarien, Wälborne

Herr JACOB LAGERSTEDTS,

Samt

Ehreborne och Dygd-Edle Jungfrus/

Egf. CATHARINA MARIA TOLLSTADIAS,

Frögdefulle Bröllops-Dag/ ſom fijrades i Stockholm den 18. Decembr. 1706.

NÄr Phœbus fordom dags af Kiärlek war uptänder
At han för andra hölt den ſkiöne Daphne kiär/
Så ſkiedde det/ ſom man af Gilliar-Skalden lär/
Att han blef med en Haſt uti en Lager wänder.
En ſlijk Förwandling ock på denne denne Dagen händer/
Då Phœbi gode Wän/ ſom Lager-Namn ſtådh bär/
En ſkiön TOLLSTADIA, den wiſt en Daphne är/
Att wällia till ſin Brud/ af Himblen är utſänder.
Till ſådant Kiärlekz Wärck will man dem Lycka önſka/
Att deras Kiärlek må ſom Lager ſtådze grönſka/
I Nöije/ Luſt och Roo/ ſamt ökas dagelig/
Som Dagen Dag från Dag nu ſielf föröker ſig/
Så att man åhrlig må den liufwa fruchten ſee
Som Daphne, når han är i Lager wänd/ kan gie!

Att

Att Lijf af Man skull bliswa Smidt /
Samt JAN och LENA paras /
Ar utaf Nycktets Mund utspridt
Och skall i dag förklaras /
Af

Herr Assessoren JOHAN LIJFMAN

Och

Jungfru HELENA SMIDT,

den 24. Februarij 1707.

SONNET.

NAturen fordrar det af alle Creaturen /
Att den / som Lijf har fått / skall ock så smidia lijf /
Dock eij med Hammarslag / men annat tijd-
fördrijf /
Som är för Enslighet den allerbäste Curen.
Ty har ock Astrild nu (den lille Hufwud-luren)
Herr Liffman bracht därhän / at wällia sig ett
Wijf)
Och rätta Smidia in / där han (dock utan kijf)
Får Smidia på det sätt / som sämies med Naturen.
Det är / att han ey kan det Wärcket giör' allena /
Men måste haa till hielp sin Kiäreste Helena,
Att uppå Kiärlekz-Städ ey sällan utan tidt
Må Hammarn brukat blij med alfwar och beskie /
Då man god tijd för Juhl / som kommer / lärer see /
Hwad Johan som en Man på Lena Lifwet Smidt.

Fast

Fast Kiärlek Wredgas ey / som helge Påwel skrifwer / (*)
Ren Kiärlek lijkwäl nu af WREDE uptänd blifwer /
Som giör med Wijshets Namn / samt Höga Dygder / at
En Åhr-rijk SPARRE den utwällier till sin Skatt.

Sannat
Uppå
General Majorens Högwälborne Baron,
Herr ERICH SPARRES,
Samt
Högwälborne Frökens /
Fröken SOPHIA VVREDES,
Högtijdelige Bröllops-Dag i Stockholm den 3. Martij 1707.

* *

EHuru wäl att Mars
Regerar Venus dock
I det Hon Martis Sohn
Cupido till behag /
Hiältmodigt Sinne kan
Samt liufste Kiärleks Gagn

På det därpå enslijk
Af Himlens Höga Råd /
Rågndroppar utan tahl /
Rätt såsom Stiernor syns /
En SPARRES Manlighet

Sin Månad fått begynna
Och äger Öfwerhand /
På denne Dag månd' binna
Hwars hiärtetwingand' band
I kiärligt Hiärtlag wända /
Af WREDE Namnet gie /

Wälsignelse må hända
Rät som man plägar see
Enär det Strömlijkt rägnar
Då Natten prålar mäst.
En WREDES Kiärlek fägnar /
Hwarmed de lyckligst nu begåå sin Bröllopsfäst.

(*) 1. Corinth. 13. v. 5.

Fast

Fast Mors tar bort en ächta Wän/ Så gier dock Mars en ann igen/

Sannat
Af
Herr MEDAILLEUREN
CARL GUSTAF HARTMAN,
Då han förnöijligen sammanwigdes
Med
Jungfru ANNA MARIA LINDZELI,
I Stockholm den 7. Martij 1707.

DAst Döden har i fiord en Dygd-Medaille röfwat/
Från Ehr/ Herr Medailleur, och Ehr rätt hårdt bedröfwat/
Så har dock Himlen nu den skadan wäl ersatt/
Och giordt en Glädie-Dag af Eder Engsle-Natt:

Då han Ehr har beskiärt en täck och liuflig Maka/
Om hwilken Sanningen lår kunna sielf bejaka/
At Hennes Kiärlek lår borttaga all Ehr Pust
Och Hon med dygdigt Sinn ersättia den Förlust/

Som I och Edre Barn af Döden hafwa tagit:
Ty Hennes Hiärta är nu så till Edert dragit/
At de fast mera/ än som Järnet och Magnet,
Sig hafwa bundit hoop i ächta Kiärlighet.

Sij! så har Döden ey nån orsak till at skryta/
At han Ehr Maka fält/ men måst fast mehr förtryta/
At I nu åter har opsökt Ehr en god Wän/
Hoos den I/ hwad I haa förlorat/ fåå igen.

Nu därför Lycka till! låt see/ fast I haa mista
En Dygd-Medaille, måst dock Eder Konst ey brista/
Sån I nytt Ämbne fått/ Medailler prägla så/
At man må åhrlig see/ at trenne blij af twå.

R Öfwer

Öfwer

Camererarен wid Kongl. Myntet/

Högachtat och Wälbetrodde

Herr THOMAS BERGMAN,

Samt

Ehreborne och Dygderijke Jungfrun/

Jungf. CATHARINA BARCKENBOHM,

På deras liuflige Bröllops-Dag i Stockholm

den 23. Maij 1707.

SONNET.

SOm Thomas fordom dags det Nampnet Twilling bar/
Bör den/ som bär hans Nampn/ ey heller Enssam wara/
Med ined en Camerat sig Twillingswijs bepara/
Att älska den/ lijk som en Twilling/ all sin dar.
Hwartill ock Solen sielf Anledning gifwit har
Som nu i Twillingar sin Lust will bäst förklara/
Till Tecken/ att man ey skall Twillings-roo bespara/
Som Sorg och Ångzlan af ett Ensligt hiärta tar.
Och som/ Herr Bergman/ I/ nu Twillings Månan wällier/
Att paras med en täck och dygdbeprydder Bru/

Till

Till därmed bota alt / hwad som en Ogifft qwällier /
Och J wäl haa förspordt. Så önskar man ock nu /
Att J / förrn man härnäst får Twillingstecknet sij /
Må wijsa / En ell' Twå af twenne kunna blij.

Båta.

JAg är en sådan Ting / att om man weta will
Hwad som jag wara må / så är jag steel och raker
Men krökes och ibland (hwartill jag ey är saker /)
Och måst / när jag står rätt / En Tingest haa därtill.
En Tingst i twår / med den jag ändlångs fogas hoop /
Så at En Raak och Twår sig således sammanbinna /
Som Thomas kan på sig och sin Cath'rina finna /
Fast än de ey därom må giöra något roop.

Kiärlecks-Tryckerij /

Som är ett

Vofligit Echtenskap /

Lyckeligen begynt / at önskeligen forsättias /

Af

Book-Tryckiaren uti Kongl. Residence-Staden Stockholm /

Ehreborne och Wälachtade Herrn /

Herr JULIUS GEORGIUS MATTHIÆ,

Samt

Ehreborne och Dygdesamme

MAD. MARIA MATTHEIS,

På Deras Högtförnöijliga Bröllops-Dag

Därsammastädes den 23. Julij 1707.

SÅ will en JULIUS i Julio begynna /
At med Madam' MATTHEIS inrätta
Tryckerij /
Och läggia upp en Book / som de kunn' önskligst finna
Förlagetz kostnad och sin Tryckar-Löhn uti.

En Book / hwar i man kan den Edle Konsten lära /
Hur' de / som äro Twå / kunn' blij ett Ächta Ett /
Hur' de förnöijligst sig inbördes älsk' och ähra /
Hur' de hwarannan liuft / men aldrig giöra ledt.

En

En Book / som på hwart blad den söta Läran gifwer /
Hur' man på bästa sätt skal spela Man och Wijf /
Då Hundrad Ett och mehr med nöije räknat blifwer /
Af liufste kiärleks prof / till Kiärligt tijdfördrif.

Een Book / som icke blijr / lijk som en Almanacha /
När Åhret är omkring / bortwräkt och kastat uth /
Men brukz Åhr in / Åhr ut / tillß' de hwarannan tacka
För denne Bokens gagn wid deras lefnadz slut.

Och skiönt at denne Book inhåller många Läxer
Som uti Echtenskap sin daglig nytta gie /
Och man alt efter hand / som den i Trycket wäxer
I detta Tryckerij med tijden lärer see;

Så kan deß Jnhåld dock på twenne Blad infattas /
Som kortlig wijsa det / hwad som i Åchta Stand /
Om det skal lyckligt blij / bör för det högsta skattas
Af dem / som fäste blij med ouplösligt Band.

På ena bladet står den Dygd / som nu hopbinner
MATTHIÆ och MATTHEIS at blij ett Åchta Par:
Uppå det andra man Reen Kiärlek skrefwen finner /
Som de hwar aunan lof't at idka Natt och Dar.

Sij denne Boken är / som man här mände mena /
På hwars opläggiande de börja denna Dag /
At hålla därmed fort till deras ålder sena.
GUD låte sådant skie med stadigt wälbehag!

Båta.

Bland mina Syskon jag den siunde är i Raden:
En hedniſk Potentat af den förnämſte Graden
Har gifwit mig mi Namn: Jag bär en gröner Drächt:
I Wapen förer jag ett Leijon / ſom är kiäckt.
Så många Tienſtehion / på en når / jag ock äger /
Som Rundſtycken uppå en Daler räknas pläger
Will man på konſtigt wijs uträkna Wärdet mitt /
Så fins (det hwar och en at pröfwa / lembnes fritt)
At jag till dubbelt Tahl mot dem kan enſam ſwara:
Ty når mitt Hufwud Ett och Halſen Fem månd' wara:
När Bröſtet Femtij jempt och Magen wäger Ett /
Samt Efterdelen Fem / och man mig Swantz har giett /
(Som dock i detta fall har inter at betyda /)
Så finner man / at jag / ſom mången pläger bryda
Lijkwäl uprichtig är / och redligt hafwer ſagt /
Hwad ſom wär Brudgum bör för all ting taa i acht.

ASTRILDS
QVATUOR SPECIES,
Uppå
Bokhållarens uti Kongl. Reductions-Commiſſionen,
Ehreborne och Wälbetrodde /
HERR LARS TUFVVAS,
Samt
Ehreborne och Dygderijke Jungfrus /
Jungf. BEATA MAGDALENA LAURELLS
Förnöijlige Bröllops-Dag i Stockholm den 7. November,
Korteligen öfwerwägade och till behörigt Bruk lämpade.

På

NÅ denne Dagen har wist Astrild uppenbarat
Och mehr än tydligen Solenniter förklarat /
Att han rätt grundelig de Quatuor Species kan /
Som i all Räkningkonst för Fundament ta'es an.

ADDERA

kan han wäl / förty han fögar samman
Twå hiärtan med hwarann till kiärlig Frögd och Gamman /
Men i det stället / Ett och Ett plå giöra Twå /
(Som ellieſt wanligt är /) så räknar han nu så:
När Brudgum och en Brud adderas, å' de twenne /
Men blij af twenne Ett / och innom Åhret Trenne:
Han är Subtilig nog / och giör ett godt Förslag /
Så att detsamma mäſt plär altid taga lag.
Därnäſt kan han ock så rätt artigt /

SUBTRAHERA

Den Ensamheet / som plär en Ungkarls Roo förstöra /
När han seer andra haa en goder Maka fått /
Men han till samma Måhl ännu ey kunnat nått:
På samma sätt han ock den Sorg från Jungfrur tager /
Som dem så oförmärckt / fast än de tijga / gnager /
Till deß de hwar för sig / fåå en uprichtig Wän /
Som älskar dem så wäl / som de den älska 'gen.
Sån pläger Astrild och Twå Hiärtan

DIVIDERA,

Att de hoos Älſkarne ey äro hela mehra /

(Som

(Som de förr warit haa) men delas mitt i Tu/
Och ömse hälften gies åt Brudgum och åt Bru/
Så at Brudgummen får sin Kiärstas halfwa Hiärta
Och åter hon därmoot/ dock utan någon Smärta/
Sitt Hiärta klyfwa kan/ så at han hälften ta'r
Emot den hälft af sitt han henne gifwit har.
Men sidst kan Astrild ock rätt wäl

MULTIPLICERA,

Ty han kan lära Twå sig åhrlig att förmera/
Så att med tijden må af Twennes Frö och Stam/
En Myckenhet af Barn och Barnbarn komma fram:
I det af Twennes Lijf kan han snart trenne giöra/
Ja offta Twillingar och Trillingar framföra:
Och således billigt bör ett allmänt loford fåå/
Att Quatuor Species han richtig kan förståå.

PROBA.

Att sådant alt är sant/ will Astrild här i Stufwa
Bewijsa denne Dag/ när som han med LARS TVFVVA.
BEATA MAGDALEN' LAVRELL förent will see/
Och se'n åt Gästerne ett slijkt Exempel gie:
Om någon weta will/ hwad Åhrtahl wij nu skrifwa
När desse nämde Twå ihopa wigde bliswa:
Han drage Nijo Siu från deras bägges Namn/
Så får han see/ hwad Åhr de tog' hwarann' i famn.

Braf-

Graf-Skrifter.

Högste Gudens Vnderlige Bookhålleri

Öfwer the dödelige Menniskiors Lijfzdagar/

Då

Bokhållaren i Kongl. Reductions-Commissionen,

Ehreborne och Wälbetrodde (nu mehra hoos Gud Salig)

Herr Gabriel Schilling/

I förnämt Folckz Närwaru Christhederligen Jordsattes uti St. Claræ Kyrckia den 25. Octobr. 1691.

Enfaldigt/ doch Wälment i Pennan fattat.

NÄr man betrachta wil/ hur' det går till i Werlden/
At full' all' Menskiobarn mäst' en gång härifrå/
Men en han måste stad och resa denne Färden/
Då han nyss kommen hijt. Och andra igen nåå
I Ungdomen det Mål/ dijt alla måste wandra.
En ann går Werlzens Wäg uti sin manlig' Åhr

Ock bästa Ålders flor. Men åter många andra
I dödzens mörka Skiöt nerläggia sin grå Hår;
Så stadnar mången i den tanckan / at alt detta
Skier af en händelse / ell' ock at det så är
Af Oden öde blitt. Men DAVID kan oß rätta
När han sin mening oß i thesse Orden lär: (*)
Tu / Gud min Skapare / har ey allenaſt räknat
Min Been och Leder all / ſom tu mig gifwit har /
Men och deß utan grant uti tin Book uptäcknat
Min hela Lijfztijdz Längd / och alla mina Da'r:
För'n någon utaf dem begynte til at wara /
Så wiſte tu helt grant / hur' många de ſkull' blij.
Af hwilka Davidz Ord wij kunna uppenbara
Aftaga / i hwad Slut ſom han är ſtadnat i /
At nemlig Gudz Förſyn / och ey ett Blindt ett Öde
Är orſaken / at wij ey lijka ſnart bärtdöö /
Och ſkillias från den Sorg / Ångſt / Nöd och Wedermöda /
Som alſtädz finnas plär på denna Werldzens Hö.
Ey kan då Atropos wär Lijfztijdz Tråd afſkiära
För'n den ſå mången Aln och Qwarter länger är /
Som i GUDz Räkning ſtår. De Hednewijſas Lära
Om Parcerne och ſlijkt den gäller intet hår.
Det är ock Men'ſkian ſielf omöjligt at addera
Det ringſta Ögnebleck til ſine Lijfztijdz Da'r /
Ell' och en Segerknäpp där från at Subtrahera
När Gud för större Poſt henn' debiterat har;
Gud kan det Satte Tahl allena dividera,
När han ſå finner godt: Han ock ſå kan och plär
Mång' Men'ſkias Lijfztijds da'r och åhr multiplicera,
Alt effter den method, ſom bruk- och öflig är

I hans

(*) Pſalm. CXXXIX. v. 15. 16.

I hans Bookhållerij / hwar som det noga kommer
Uti consid'ration, hur' Men'skian lefwer här /
Antingen Gudelööss / ell' och så Dygdig / frommer /
Och om en brukar rätt de medel Gud beskiär
Till Lijfzens Uppehåll' / i Dricka / Maat och Kläder /
Och man i sin Diæt sig håller som man bör /
Om man affect'ren sin en måtlig macht tilstäder /
Och ey i något måhl hwad som omåtligt giör.
Alt efter desse skiähl / och ännu slijke flera /
Som man at räkna up så noga icke mins /
Plär Gud i sitt Contoir wår Lijfzlängd liquidera,
Hwarpå Exempel nog i hans Archivo fins.
In summa, Gudz försyn har alla wåra Dagar
Uthräknat i sin Book / hwar Tijma / Stund / Minut:
När hwar och en sitt Tahl opfylt / och Gud behagar /
Så är hans Lijfztijd all: Hans Conto har sitt Sluth.
Den Salig döde Man / hwars Kropp man nu begrafwer /
Han har ock så opfylt sin Åhrs och Ålders Mått /
Som Herren Gudz försyn hans Lijfztijd tillagt hafwer:
Han har nu Werlden sin med Åhran genom gått.
Men skiönt han fördt till Bokz / och noga räkna kunna /
Hwad han blef anförtrodd at giöra Räkning på;
Har han doch ingalund' kun' räknat ut den Summa
Af Dagar och af Åhr hans Wandring skulle nåå:
Ty detta är för swårt / fast man will Operera
På alla sätt / som brukz i Regula De Tri,
Conversa, Dupla och hwad Namn de hafwa mera /
Som Arithmetica oss underwijsar i.
Nu / såsom ingen kan uthräkna eller giöra
Sig Facit på sin' Åhr: Dy är bäst lefwa så /
At när som Gud Oss will uh'r denne Werlden föra /
Wij i en Salig Stund må skillias här ifrå.

Ächta Kiärlekz Sämie-Band/
Söndrat utaf Dödzens Hand/

Då

Fordom Borgaren och Handelsman här i Kongl. Residentz Staden Stockholm/

Ehreborne och Wälachtat/ nu mehro hoos Gud Ewinnerl. Salig

HERR

JOHAN GLANDT,

Effter wälfördt Lefwernes Lopp och Christelig Förberedelse sitt Timmeliga Lijf den 15. Octobr. 1692. i HErranom ändade; Hwars döde Lekamen den 18. Decembris der på följande uti St. Catharinæ Kyrckia wid Förnähmt Folckz biwistan blef införd i sin Graf och Hwijlorum/

Den Salige Mannen til wälförtient Åminnelse/ och de Sorgbundne til Tienst uti följande Rader enfaldeligen ihugkommit.

Åhre-Minne.

Wår hwijlar Sahl. GLANDT/ som föddes Fyrti' Nije/
Blef Far- och Moderlöös/ när han had' åhren Tije/
Sig gifftat Siutti' Siu/ och lades uppå Bår/
Se'n han här lefwat har i Tre och Fyrti' åhr;
Han war en frommer Man emot sin Ächta Maka/
Sin Barn en trogen Faar; Ja hwar och en kan jaka
Uppå hans döde Mull/ at han så lefwat har/
At han har öfwer alt godt Rychte lembnat qwar.

Klage-

Klage-Sång.

Grymma Död! Hwad Sorg och Nöd /
Hwad Klagan / Ångst / och Smärta /
Har du upwäckt / i det du släckt
Min Man och halfwa Hierta:

Du där med har / nu lemnat qwar
Mig ynckewärde Maka /
Som med min' små / beklaglig må
Wår Tröst och Hugnad sakna.

Så har tin Hand / wårt Ächta Band
Ey skydt at sönderslijta /
Och Frögd och Lust / i Sorg och Pust
Så hastigt at förbyta.

Ach mig / ach mig! som mistat dig /
Min Wän och Maka säta /
Ach fromme Man / hwars Död jag kan
Tilfylleſt ey begråta.

Ach bitter drick / som Himlens Skick
För mig har täckts ingiuta /
Den jag nu mäst / som daglig Kost
Med Barnen mina niuta.

Ehwart jag seer / sig orsak teer /
At sörja / gråta / qwijda /

Alt dåt beswår / i Enck'stånd år /
Måst' jag / Gud båttre ! lijda.

Mehr Ord jag kan / ey föra fram
Och med med min Tunga tala;
Men Hiertat mitt / det suckar tidt:
O Gud tu mig Hugswala ! ! !

Tröst-Swar.

MIn Wån / hwij qwijder tu? hwij gråter tu och klagar?
Man bör ju wara nögd / med hwad som Gud behagar /
Wij måste alla dö / men Gud wår Fader blijd /
Han kallar hwar och en / i sin bestämdan tijd:
Och skiönt en Menniskia uti sitt sinne tycker /
At Döden offta den för bittigt hådanrycker /
Som längre lefwa bordt / men åter lemnar qwar /
Som synes hafwa bordt förr slutit sina da'r;
Så skier dock sådant alt af HErrans Nåde-Willia /
Som wet når tijder år / de sina til at skillia
Från Jordens wanskelighet: och hwad hans willia är /
Det måst' och wara städz din Lag och ditt begår.
Nu är det fuller sant / at skilnad giör stor Smårtan /
Når Döden skilier åth twå såte Wånners Hiertan /
Som åro blefne Ett igenom Åchta-Band /
Och i all Liuflighet ha lefwat med hwar an.
Men war tilfredz min Wån / fast ån jag från tig skillies /
Den skilnad lijkwål ey til ewig tijd bewillies;

Ty

Ty wij som hafwa skiltz med Sorg och Klageläät/
Wij skola åter 'gen med Glädie mötas åth.
I medler tijd så kast det säkre Hoppetz Anckar
På Gudz Ordz fasta Grund/ som aldrig nånsin wanckar/
Så lårer Gud/ som sig har kallat Enckiors Far/
I krafft utaf sitt Ord sielf wara dit förswar.
Den samme gode Gudh han lår och wißlig blifwa
Fa'rlösa Barnens Tröst/ och dem ey öfwergifwa/
Men Eder all' i hoop uh'r Werldzens Sorgedal
Omsider föra in i Himlens Frögdesal.

Psal. XCII. 13. Then rättfärdige skall grönskas såsom ett Palm-Trä.

Ett under Bördan grönskande Palmträ
såsom en Korßbärande Christens Bild och afmålning/

Då

Kongl. May:tz wår allernådigste Konung Fordom Tro Tienare och Factor öfwer Cronans Factorie i Norkiöping/

Ehreborne och Wälbetrodde

Herr JÖNS PALM,

Effter wälfördt lefwernes Lopp detta lifwetz Wedermöda medelst en Salig död förbytte i Himmelsk Sällhet den 28. Decembr. 1692. och deß döde Lekamen därpå den 20. Januarii 1693. blef uti Eneby Sochnekyrckia af the dödlige beledsagat til the döde/ at upstå odödelig/

Den Sal. Mannen til åhreminne och de Sorgbundne til Tienst uti följande Sorgerader föreställt och fram Stockholm öfwersändt.

* *

I Wärldzens Trägård har nu Döden åter warit/
Med allmän Grymhetz Yr på wanligt sätt framfarit
Och huggit kull en PALM/ som ej allenast bar
Det Namnet/ utan och en PALM til gagnet war:

Ty

Ty lijk som Plinius och andre månde skrifwa
Om PALMTRÄT / at det sig wid ingen Tyngd plär gifwa /
Men mehra resa upp / ju större Tyngd det bär:
På åfwen lijka sätt har Salig PALM och här
Sig som en Christen tedt / och hwad som Himlens aga
Har honom lagt uppå / sig stedz beflitat draga
Med stadigt tålamod / som intet swicktat wid /
At Korsetz börda bleff ju större tijd från tijd:
Hans Tro tog intet aff / hans Hopp föröktes mehra /
Ju större Nöden bleff / och Sorgeda'rne flera;
Ja / fast han Ätta åhr aff Blindhet warit tryckt /
Kund' dock hans Tro och Hoop ey däraff blij förryckt.
Som PALMTRÄT bär god frukt / den Dadlar kallat blifwer /
Har söött och liuflig Smak / så och sin Nytta gifwer;
Så har och denne PALM / som nu är slagen kull /
Aff ädel Dygde-frucht i Lijfztijd'n warit full:
En sann Gudfruchtighet har han i wärket wijsat /
Och högste Himlens Gud med Gudlig wandel prijsat;
Med Trohet tiente han sin höga Öfwerhet /
Och giorde deß behag i Underdånighet.
Sin Gudz uthskickade höll han i högsta åhra:
Och hörde deras Röst til Siälens Tröst och Lära:
Sin Makar älskad' han och höll af Hiertat kiär /
Hwarom en Enckia nu ett sorgfult Witne är.
Uprichtig war han mot Slächt / Swägrar / Fränder / Wänner /
Ja hwem som honom kiändt / med sanning wist bekänner /
At han så redlig sig har wijst mot hwarje man /
At man ey an't än godt om honom säija kan.
Af detta tröster Ehr / I Sorgbebundne Maka;
Fast än I PALMENS Skydd och Skugga måst försaka /
Som warit Ehrt För swar; Så täncker doch där på /
At han eij uthdödd är / men ewigt grönskas måå
I Himlens Paradijs / där ingen Korsens tunga
Lär honom tryckia mehr; Men han med Frögd får siunga
En helig Segersång med PALMER uthi hand;
Missunnen honom eij et sådant Glädie Stand.

Werld-

Werldsens Fåfänglighet/
I Lifztijden förachtad/
I Döden lembnad/
I Himlen förgåten

Af den

Uti Dödligheten Ehreborne/ Gudfruchtige och Dygderijke/

Nu

I Odödligheten ewigt hos Gud Salige MATRONA,

Fruſt. Elſa Brändel/

Som effter en Christ-loflig Dygde-Wandel på sitt 78de Ålders Åhr/

Försont med sin Bud/
Förlijkt med sin Nåsta/
Förnögd med sig sielf/

Uti HErranom saligen assomnade den 6. April 1693. och den 1. Maij der på följande uti sin Sorg-beprydde Hwilo-Kammar i Stockholms Stadz Stor-Kyrckia/ wid högtförnähmt Folcks Bijwistan Christhederligen infördes;

Den Salige MATRONAN til Åminnelse/ och deß i Sorgen efterlemnade Kåre Anhörige til Tienst hasteligen uptecknat.

* *

SAll den/ ja mer än säll/ som medan han här lifwer
På Jorden/ skiöter ey/ hwad jordiskt wara kan;
Men med sin Tanckar ståds från Jordens Flättia kliſwer/
Och fåstar all sin Håg på Himlens Frögde-Land/

Där ingen Wanſklighet wår Hugnad får förſtöra/
Där ingen Dödlighet til at befruchta är;
Där wij af ingen Sörg/ Nöd eller Jämmer höra/
Som ellieſt Chriſti Folck på Jorden ängzla plär:
Där wij för Hörſſelz Läſt/ ſom här i Werlden delas
Af HErrans Faders-Hand/ ſku ewigt niuta fåå
Den liufwa Himla-Luſt/ hwar uti intet felas/
Hwad Glädie/ Frögd och Ro/ ſamt Nöije kallas må.
Ja/ ſäll och trefalt ſäll! then rättlig wet förachta
All Fåfängia och Flärd/ ſom Tijden med ſig bär/
Och åter thär emot med Alfwar eftertrachta
Then ſälle Ewighet/ ſamt henne hålla kiär/
Faſt mer än alt dät Guld/ ſom man i Jorden finner/
Faſt mer än all den Pracht/ ſom Werlden lyſter ſee
Alt ſådant timligt är/ ſom lätt och ſnart förſwinner/
Men intet Nöije kan åt ädle Siälen gie/
Ty hon ödödlig ſielf/ och må allenaſt nyttia
Ödödlighetens Gödz/ ſom henne tiena kan/
Så at hon trachta bör från Jordens Dal at flyttia
Upp til Gudz helga Berg/ och ſanna Canans Land.
Mån wet/ at Wandringz-Mån plä intet mer åſtunda/
Än blij ſin Reſa qwitt/ och komma til ſit Hem:
Ey bör en Chriſten Siäl på Jorden annorlunda
Sig ſtälla/ utan ſom en lefwand Chriſti Lem
Sin längtan häfwa dijt/ där Chriſtus månd' regera/
Där är det rätta Hem för alla HErrans Barn/

Hwar-

Hwarmot de alt hwad som i Werlden är / wärdera
Som helge Pål har giordt / för Skada / träck och Skarn.*
Sij! detta wiste wäl den Salige Matrona;
Hwars Kropp nu lagder är på Dödsens swarta Bår /
Men Siålen redan krönt med Härlighetens Krona /
Se'n Kroppen henne hyst i Siutti åtta Åhr:
Hon har i Werlden sig / som en god Christen wisat /
Och intet achtat om nå'n Flärd ell' Fåfänghet /
Men sörgt för Siålens Gagn / at hon kund' blifwa lisat
Hos Gud sin Skapare i alla Ewighet.
Och utaf denne Rot / som war en sann Gudzfruchtan /
Har alle Dygders Frucht ju längre och ju mer
Upwärt och tagit til. Hwad HErrans Faders-Tuchtan
I långligt Anckie-Ständ / och många Sorger fler
Har henne skyndat till / har hon med Wördnat tagit
Som til ett Kärleks-Prof af HErrans Hand emot /
Och sådant med ett godt och Christligt Tål'mod dragit /
Samt sökt til alt sitt Korß förmedelst Bönen Bot,
Nu som den Högste har med långt Liif låfwat löna
De sinas Gudlighet / så har han Henne giett
Ett signat Alders-Mått / ty hon then Nåd fådt röna /
At hon sin Barn-Barns-Barn med Glädie haf-
wer sedt.
A härlig Dygde-Löhn! Men ännu större Åhra /
Att hon nu satter är ibland de Hel'gas Tal /

 Och

(*) Phil. III. 8

Och med en helig Sång får Gudi Låf hembåra/
För Lambetz Guda-Thron i Himlens Glädie-Sal.
Den Fåfänghet hon då på Jorden intet achtat/
Den samma hon ock så nu platt förgåtit har:
Men Siälens Salighet/ som hon har efftertrachtat/
Den får hon nyttia i all Ewighetens Dar.
Förthenskull sörjer ey/ I sorgbebundne Hiärtan/
At thenne Salige från Eder tagen är;
Ty hon i lycklig Stund har utstådt Dödsens Smärta/
Den oß ån återstår/ som ännu lefwa här.
Hon hafwer lefwat wäl och derför saligt somnat/
Förty en Salig Död är Christligt Lefnadz Slut:
Säll den som lefwer så/ at när hans Lijf fullkomnat/
Han i så salig Stund får gå uhr Werlden uth!!!

Brifft-Runa.

Du som på denne Sten tin Ögon kastar neder/
Tänck/ at en Dygde-Sol upgången med stor Heder/
Som Hiuttj åtta Åhr i Werlden hafwer lyst/
Blir i sin Nedergång af detta Mörcker hyst;
Men på den dyre Dag/ då Solen skal förswinna/
Som lyser Jordens Kretz/ skall denne Sol uprinna
Med större Klarhetz Skien/ än Werlden nånsin sedt/
Och utan Nedergång få lysa alt-för-ett.

THANA

THANATOKLERIA

Den i Christo Saligen hädanskilde/ och i Himlen
Ewigt triumpherande Siälens

Winning i Döden/

Då
Högwälborne Jungfru/

Jungfru Maria Helena Fleming/

Frijherre-Dotter/ Jungfru till Hälbonäs och Hänö/ etc.

Förmedelst en Salig Död
Sin ädla Siäl Himmelen/
Sitt Siäla-Huus Jorden/
Sitt Dygde-Låf Rychtet

Öfwerantwardade/

Och der på den 1. Novembr. 1693. wid Hög- och Förnähm Församlings Bijwistan i sin Sorgbeprydde Hwilo-Kammar uti St. Jacobs Kyrkia med wälförtiänt Heder infördes/

Den Sal. Jungfruns Högförnähme Anförwante
till ödmiuk Tienst uti följande

Fägne-Sång

Enfaldeligen förestält.

****

Lijk-Texten

Phil. I. 21. Christus är mitt Lijf och Döden är min Winning.

1.

Döden är min Winning worden/
Döden gier mig Roo och Tröst/
Döden hafwer mig förlöst

Från all Sorg och Nöd på Jorden/
Intet mig mehr plåga lär/
Ty min Winning Döden är.

2.

Döden hafwer giordt en ända
Uppå Wärldsens Bitterhet/
Och på Lyckans Flychtighet/
Tråden är nu aff min Slända
Intet Ondt jag rädes här/
Ty min Winning Döden är.

3.

Har skiönt Döden mig bortrifwit
Från min Slächt och Wänner kär/
Som en Jordisk Hugnat är/
Har han mig dock återgifwit
GUDS och Ängla Sällskap här/
Ty min Winning Döden är.

4.

Har jag måst min Ögon sluta/
Att jag intet mera seer
Hwad som uti Wärlden skier/
Medelst Döden får jag niuta
Sielfwa GUDs Åskådan här
Ty min Winning Döden är.

5.

Få min Öron ey mehr höra
Någon Jordisk Glädie-Sång/
Och den Nedre Wärldsens bång:

För

För mig ewigt musicera
Englars Chor och Himlens Hår/
Ty min Winning Döden är.

6.

Kan Jag intet mehra röra
Tungan min på Jordiskt wijs;
Får jag dock Guds Låf och Prijs
Med en Himmelsk Röst framföra/
Trefalt Helig sjunga hår/
Ty min Winning Döden är.

7.

Skiönt Jag ey i Werldsens Wåning
Jord'ske Rätter smaka kan/
Får jag dock i Canans Land
Åta hoop med Himlens Konung/
Hwilken mig med sig sielff nähr/
Ty min Winning Döden är.

8.

Skröplig war min Kropp på Jorden
Hade Men'skio-Bräcklighet;
Men i Lifzens Härlighet/
Se'n jag Ängla-lijker worden/
Kroppen och förklaras lär/
Ty min Winning Döden är.

9.

Allt i Wärlden är och blifwer/
Huru gott det wara må/
Kan dock ingen ting förslå

Mööt

Moot den Sällhet Döden giftwer/
Ty han mig till Lijfwet bär/
Och min högsta Winning är.

10.

Han förbyter Wedermöda
Engzlan/ Klagan/ Suck och Puft
Uti Himla Frögd och Luft:
De i Ehrifto faligt döda
Kläder han i hwijta Klär/
Ty min Winning Döden är.

11.

Nu far wäl/ O Wärld/ med alla/
All din Åhra/ Rijkdom/ Pracht
Är till mina Fötter lagdt/
Jag är nu i Sällhets Hallar/
Intet Nöye tryter här/
Ty min Winning Döden är.

12.

Far nu wäl min Slächt och Wänner/
Far nu wäl til tuſend godt/
Önſkar Ehr hwad jag har fått/
Sörjen icke/ men bekiänner
Att jag warit GUdi kiär/
Ty min Winning Döden är.

13.

Far ock wäl/ I Men'ſkior alla
Som än å i Dödſens Land/
Ung och Gammal/ Qwinna/ Man;

Lefwen

Lefwen så / att när GUD kallar /
Han och Ehr den Nåd beskiär /
Att Ehr Winning Döden är.

EPITAPHIUM.

UM Dygd / om Skiönhets Prijs / om Höghet kunnat frija
Någ't Menskiobarn ifrån den hårda Dödzens Macht /
Så had' hans grymma Hand med allmån Morde-Lija /
MARIA FLEMING ey ibland de Döde lagt ;
Men sij ! Hon lägges ne'r All Helgon Dag i Jorden
Förty på Jorden hon ett Christi Helgon war /
Hwars Siål är redan satt i Himla-Helgons Orden,
Och ewigt Dygde-Låf åt Rychtet lembnat qwar.

Åminnelse Skrifft /

Öfwer
Cammarskrifwarens Ehreborne och Wälbetrodde
Herr HÅKAN HJELEBERGS /
I Lifztiden Kiärelskelige Makas /
Ehreborne och Gudfruchtige / nu mehra i den Salige Ewigheten försatte /
Hust. MARIA Nils Dotters
Christelige Jordefärd /
Då hon den 30. Januarij 1694 / tillika med twenne sine Nyfödde Barn /
NICLAS och MARIA Tilleberg /
Uti sin Graf och Hwilokammar på St. Catarinæ Kyrckiogård
i Stockholm förwarades.

1. Timoth. II. 15. Men Qwinnan warder lijkwäl salig genom Barnsbörden : Om hon bliswer i Trone / och kiärlekenom och i helgelse med kyskhet.
Apoc. XIV. 13. Salige äro the döde / som i HErranom döö här effter / Ja / Anden säger : At the skola hwila sig ifrå sitt arbete / Ty theras gerningar föllia them efter.

LHo på denne Bår sin Hug och Ögon wänder/
Han nogsamt spörja lår den grymma Dödzens Macht/
Som tagit bort en Mor med twenne Barn i sänder/
Och Moder/Dotter/Sohn uti en Kista lagt.
Hwem kan förutan Tåår ett sådant Fall behiårta/
Så framt han ey hoos sig ett Tigers hiårta bår?
Hwem undrar dår uppå/ at slijk Tredubbel Smårta
En Mans och Faders Bröst i Tusend Stycken skiår?
Så kan den grymma Död på en gång all ens Fägnad
I Jorden gömma ne'r: Så kan des mordske Hand
Sig jämwål trängia fram innom den liufste Hägnad/
Som GUD sielf hägnat har förmedelst Echta Stand:
Han tar med Grymhet bort Wår Enklings halfwa Hiårta
Som förr hans Ögnalust och största hugnad war/
Han år ey der med nögd/ han giör ån större Smårta/
Des spåde Foster han ey heller lembnar qwar.
De Foster/ hwilka knapt en Månad finge skåda
Det Timlig' Lifzens Lius/ dem rycker han sträx bort/
Han har ey nog af Ett/ men tar dem alla båda/
Giör deras Lifztidztråd och Fadrens Glädie kort.
Hwad skall man säya här? Skal man med HErren träta/
Och spörja honom til/ hwij han har detta giordt?
Hur' han har kunnat sielf sitt egit Ord förgiåta/
Som han dock hålla plår/ och tyckes hålla bordt?
Ty han ju lofwat har åt Adam och hans Eva,
At de skull' wäxa til/ och ökas mehr och mehr/

Och

Och här får hwarken Mor ell' Sohn ell' Dotter lefwa/
Båd' Stam och Telningar läggs uti Jorden ne'r.
Men Ach! hur' willia Barn sin Faders Råd bestrida/
Som icke weta sielf/ hwad godt och rådsamt är/
Men hålla det för ondt och räkna det för lijda/
Som offtast deras Gagn och Nytta med sig bär.
Den högste Guden ju lijk som en Fader handlar
Med sine fromme Barn på denne Werldzens Klot/
Han offtast deras Frögd i Sorg och Gråt förwandlar/
Dock söker deras Gagn ey mehr i Med än Mot.
Ehr Christendom kan ehr alt sådant wäl påminna/
Bedröfwad Man och Far/ hwars Hierta Sorgen qwäst:
Fast skilnan synes swår/ lär' J dock wärcklig finna/
At hwad som HErren giör/ det är och blifwer bäst.
Ehr Maka och Ehr Barn/ som nu haa lagts i Kista
Med sorglig Pust och Ach/ samt Hiärteängzlan stor/
Sku J til Ewig tijd ey sakna eller mista/
Men en gång finna 'gen i Himlens glädie-Chor.
Där Hon med desse Ord för Lambet kan framträda:
Sij/ HErre/ här är jag/ och Barnen tu mig giett*
Och sedan skal med dem ett Trefalt Heligt qwäda
Uti en sådan Frögd/ som ingen hördt ell' sedt.
Ty hämmer nu Ehr Sorg/ och önskar Henne lycka/
Som med de twenne Små/ så wäl har sluppit frå
Alt hwad som Jordens Folck i detta Lijf kan trycka:
Ach önskom alle Oß en sådan Sällhet nåå!!!

* Esa. VIII. 18.

VALETE.

FAr wäl min Hiärtans Wän/ haf tack för hwar en Dager
Wij hafwe lefwat hoop. Sörg ey: Faſt Gud behager
Nu til at ſkillia oß med Suck och Klagelåt/
Sku wij i Ewig Frögd dock wißlig mötas åt.
Far wäl/ min' Kiära Barn/ ſom uti ſpåde Åhren/
Måſt ſee Ehr Far i Sorg och mig Ehr Mor på Bären
Samt twå Ehr Syſkon med. Gud ware Ehr ſtedz när/
Som till Morlöſe Barn ett Moders Hiärta bär.
Hans Ande låte Ehr tillwäxa och tiltaga
I alt hwad honom kan/ ſamt Menniſkior behaga/
Beware Eder från alt ondt till Kropp och Siäl:
Gud höre önſkan min! Min Wän och Barn farwäl.

Graf-Skrifft.

HÄr hwilar ſig en Mor med twå ſin Barn i Famnen/
Dem Hon til Werlden bracht kort för ſin Lefnadz Slut/
Men tog dem bort igen till rätta Sällhetz Hamnen/
När Hon i Salig Stund gick utur Werlden uth.
Så kunde Hon i dö'n ſin Barn ey öfwergifwa/
Men tog dem både twå af Kiärlek med ſig bort:
Ey heller wille the/ ſe'n Modren dog/ här blifwa/
Ty undrar ingen på/ at deras Liſf war kort.

Wäl-

Wälförtient Ähreminne

Öfwer

Fordom Ehreborne och mycket Dygderijke MATRONAN, nu mera hoos Gud ewinnerligen Salig/

Hustru BARBARA Leyell/

För detta

Handelsmannens och Brükz-Patronens, Ehreborne och Högachtad/ Salig

Herr Jacob Leyells

Efterlåtne Enckia/

Hwars döde Lekamen blef med skyldig Heder uti sitt Hwilorum införd i Stockholms Stadz Store Kyrckia den 19. Augusti 1694.

Ho som gråta kan/ han fäller billigt Tårar/
Når Döden rycker bort en from och dygdig Siäl/
Som uti all sin Dar på Jorden lefwat wäl/
Och ty med Skillnad sin fast mångens Hierta sårar.

De Fromma gråta wist/ at deras Hoop den ringa/
Den de så gärna see förökt/ skal taga af/
Och med mång bitter Tår nedsänckias uti Graf/
Och at slätt ingen Dygd kan Dödzens Hårdhet twinga.

Med Suckan sakna de så många Dygd-Exempel/
Som man så gärna följt och billigt följa bordt:
Man märcker den Förlust jämwäl uppå den Ort/
Där en slik Christen Siäl beprydde sin Gudz Tempel/

Och om det möijligt wor'/ at Bänck och Stol kun' gråta/
Så skulle wißlig de ock fålla mången Tår/
När en from Menniskia ur denne Werlden går/
Som med mång Andachts-Ström har giort them het-
och wåta.

Du/ du/ o arge Werld/ har största Skiäl at klaga/
När en Gudfruchtig dör. Fast du så blinder är/
At du ey märckia kan/ at det dig skada lär/
När Gud wil sine Barn från Jorden till sig taga.

Men sij! de äro de/ som med sin' Böner hämma
Det Straff du med tin Synd och Ondsko har förskyllt/
Då du Gudz Wredes Mått så öfwerflödigt fyllt;
Ach wore ingen Loth, hur' snart skull Sodom bränna!

Stor Orsak har tu tå/ at mer än mycket gråta/
Och med mång Hiärtans Ach nedfålla Tår på Tår/
När den Rättfärdige blijr lagder uppå Bår/
Hwars Bön och Suckan tig ey ringa kunnat båta.

Bland desse Christnas Hop/ hwars Död man högt beklagar/
Med rätta räknas bör den Salige Matron',
Som Jorden lemnat har och undfått Himlens Cron/
Den Hon med Nit och Flit har sökt i all sin Dagar.

Deß

Deß Hiärta wißlig war den högste Gudens Boning/
Där sann Gudzfruchtans Eld i helig Låga brann
Lijk som på sitt Altar / hwarföre man ock fann/
At alt hwad dygdigt war/ det hade där sin Wåning.

Sin Ungdoms Wår har Hon med Dygde-Blomster zirat/
Och Echtenskapetz Band med Liufligahet beprydt:
Wijst moot sin kiäre Barn / och Barn-Barn / alt som lydt
Till trogen Moders Pris / hwar i Hon aldrig firat.

Ey kunde Medgångs Wind deß Hiärta så uphäfwa/
At Hon har Ödmiukhet tilbaka nånsin satt;
Ey heller Enckie-Ständ och mången Sorge-Natt
Förmedelst Motgångz Storm deß Tro och Hopp förqwäfwa.

Deß Gifmildhet lär nu mång Arm och Usel sakna/
Dem Hon at giöra godt tyckt wara idel Lust/
Når Hon så mången gång har lättat deras Pust/
Dem Hungrigom giett Maat och Kläder åt de Nakna.

Gråt therför/ hwem som kan/ och låte Tårar falla:
I Fromme / at I mist en Ädel Dygde-Wän.
I Werldzens Barn/ at Gud har tagit den igen/
Som med så kraftig Suck kund' honom stedz åkalla!

Dock hwad behöfwer jag förmana til at gråta?
Jag ser ju Tårar nog nedfalla mycket tätt
Af alla som haa Del i den förnäme Ätt/
Som mäst sin Salige med Hiärtans Suck förlåta;

Ja

Ja ey allenast de/ Mång' andre redlig' Hiärtan
Beklaga denne Död / och wittna där med nog/
Hur' ondt det giorde dem / at den Matronan dog/
Hwars Dygd och Wänskap de ey sakna utan Smärtan.

I Högt-Bedröfwade/ som denne Sorg mäst rörer/
Låt HErrans hel'ga Skick Ehr Tårar tårka af/
Och dem på denne Stund tillika få sin Graf/
När man den Salige i Grafwen nederförer.

Men Hennes Dygde-Namn skall intet blij i Griften/
Ty det är mera wärdt/ än läggias uti Mull/
Och pry'r deß Lägerstad fast mer än Sölf och Gull/
Hwarpå Sanningen sielf wist sätter denne Skrifften:

HÄr hafwer Döden giömt en wacker Dygde-Spegel
Til Gagnet / til sitt Namn Matronan BARBRO LEYEL,
En Spegel / hwar uti man kunnat alla Dar
Se Dygdens klara Bild / och hwad som täckligt war
För Gud och Menniskior. Den har nu Döden tagit/
Och/ som deß Wana är/ förstört och sönderslagit/
At den nu intet mer kan gifwa något Skien/
Men måste multna bort inunder denne Sten.
Dock skal det samma Glas blij härligt reparerat,
Af högste Gudens Hand / och således reformerat,
Att denne Spegel skal i Himlens Härlighet
Ha större Lius och Skien/ än någon säija wet.

Wälför-

Wälförtiänter Åhre = Stod
Upreſt med ett ſorgſe Mod /

Wid

Kongl. May:tz wår allernådigſte Konungs Tro Tienares och Secreterares uti deß Cammar = Collegio,

Edle och Wälborne Herrens /

Herr NICLAS Leyonflychts

Sorg = beprydde Graf /

Uti St. Jacobs Kyrckia / hwar uti deß Andelöſe Lekamen den 9. Decembr. 1694. uti biwiſtan af en Hög och Förnäm Förſamling med anſtändig Heder infördes.

JAg ſkulle / men jag kan ey / ſom mig bör / beſkriſwa
Den Edle Herrens Låf / ſom nu ſin Ogon lyckt /
Hwars Gunſt min Wälfärds Stöd jag tänckte längre bliſwa /
Men Ach! Han är nu död / Herr Niclas Leyonflycht.
Min' Tårar tillra ner / när jag det Namnet nämner /
Min Penne wil ey fort / at ſkriſwa något mer ;
Dock mig min Skyldighet den Frijhet icke lämner
At tyſſna där med af / men den Befalning gier /
At ſkiönt jag icke kan min Plicht wärckſtällig göra /
Skal jag doch Wiljan min med ſorgſe Fiäder te /

Fast Sorgen hindrar mig/ det Låford rätt framföra/
Som aldrig någon Tid sin Dödlighet skal se.
Ty skrif/ min Penna/ skrif til Efterwärldzens Minne/
Hwad ogement Beröm den Herren lemnat har:
Hur' han den Store CARL med underdånigst Sinne/
Och Trohet hafwer tient i all sin Lefnadz Da'r:
Hur' han uti sitt Kall med Ömhet har handterat
Sin Konungs höga Rätt/ att intet där emot
På något Sätt skull' skie: Hur' wäl han observerat
Hwad som bepryda kan en redlig Patriot:
Hur' han til Kongens Tienst bäd' Dag och Natt tilsatte/
Allenast at den ey det ringste studza skull'/
Hwarmed han fuller giordt sin Kropp och Leder matte/
Men sanckat ewigt Låf uppå sin döde Mull:
Hur' han all Wördnat har sin höge Förmän wisat/
Och all den Lydno tedt/ som han har kunnat giordt/
Så at af dem nu blijr med Heder nämd och prisat
Den goda Conduit', man städz hos honom spordt:
Hur' han sin Lefnad all så styrt och regulerat,
At han ey skiötte om/ hwad blåa Afwund sad':
Hur' Dygden sielfwer har deß Ädle Mod jousterat,
At han i Mot och Med war lika nögd och glad'.
Hur' mången han har sökt med Råd och Däd at hielpa/
Som offra på hans Graf mång' dryge Tårars Mått/
Och klaga bitterlig/ at Döden skolat stielpa/
Den som så mången ment och giordt af Hiärtat gått;
Bland hwilkas hop jag mig med största Skäl insluter/
Och som jag lycklig mig kund' skatta af hans Gunst/
Mitt Hierta skyldigst nu mång Suck och Tår utgiuter/
At den så hastigt är förswunnen/ som en Dunst.

Alt

Alt detta borde du / min Penna / wäl beskrifwa /
Och ännu mycket mer på allerbästa Sätt;
Men fast du är förswag / alt sådant så at drifwa /
Som Leyonflychts Förtienst det fordrar med all Rätt;
Skall det doch skrifwit blij i Ewighetens Ceder /
Och ingen Prick däraf af Momo strykas ut;
Men utaf Famæ Mund / Herr Leyonflycht til Heder
Utspridas / til deß alt i Werlden ser sitt Slut.
Låt då / Wälborne Fru / afstorckas Edra Tårar
Utaf det wackre Läf Ehr Herre lemnat qwar;
Fast högsta Gudens Hand Ehrt fromma Hierta sårar /
Han likwäl är och blijr Ehr Tröst och Ehrt Förswar:
Detsamma kan ock så försöta Eder Klagan /
I Ädle Telningar / som mist Ehr Fader kiär:
Den Näderijke Gud inunder sielfwe Agan
För Edert bästa wist en Faders Omsorg bär.
Den Sorg / som Eder har / Förnähme Slächt / bedröfwat /
Lär jämwäl här utaf sin egen Lindring se:
Ehr gode Bror och Wän / den Tiden Ehr beröfwat /
Skal Ewigheten Ehr med Glädie återgie.
Därmed wil jag och sielf mitt egit Sår förbinna /
Som Parca i mitt Bröst så diupt inskurit har /
Samt Himlens hel'ga Skick med Wördnat mig päminna /
Och sätter til ett Slut på Graswen desse Ra'r:

EN Man / den Himlen krönt med ädle Sinsens Gåfwor /
Sin Konung huld och kiär / och i des Tiänst en Träl /
Ifrån sin Arbetz-Tyngd sig hwilar här och säfwer
Med denne öfwerskrifft: Man hafwer lefwat Wäl.

Åminnelse-Skrifft

Öfwer

Framledne HandelsMannen uti Kongl. Residence Staden Stockholm/

Fordom Ehreborne och Wälachtad/ nu mehra i den Salige Ewigheten Försatte/

Herr Måns Nils-Son/

Hwilken efter ett Christligit och wälfördt Lefwerne uppå sitt 84 Ålders Åhr i HErranom afsomnade den 6. Novemb. 1694 Och den 13. Januarii 1695. uti bem:te Stads store Kyrckia til sitt Hwilorum Christ-hederligen befordrades.

SÅ wil den högste Bud den honom åhrar/
åhra/ (*)
Att han wälsignat blijr/ och lemnar ett godt Namn/
Får Åldrens Silfwer-Skrud uppå sitt Hufwud bära/
Och går af Lefnad mått till Salighetens Hamn.
Wij märkia detta nog wid denne Döde-Kista/
Som Herr Måns Nielssons Been uti sin Giömmo har/
Hwars Wandels Redlighet wij sakna nu och mista/
Men Låfwet därutaf skal hos oß lefwa qwar/
Ty han den Högsta har med sann Gudzfruchtan prisat/
Och med Uprichtighet sin Nästa altid mött/

I all

(*) 1. Sam. II. 30.

I all sin Wandel sig som en rätt Christen wisat/
Förachtat Wärldzens Flärd/ och intet därom skiött:
I Ehrbarhet och Dygd sin hela Lifz-Tijd wandrat/
Med Åhra och Beröm sin Wärld så genomgått/
At nu hans Lefnad är i Engla-Lijf förandrat/
Sen han här niutit har ett signat Ålders-Mått
Af Tre och Ottij Åhr. Ett Mått/ som desse Tijder
Den store Gudens Nåd åt ganska fåå plär gie:
Ett Mått/ som Mosis Ord och Facit öfwerskrider/ (*)
O Nåd! o härligt Prof af Gudz Wälsignelse!
Sij således sannas thet/ at the som HErren åhra/
Wil HErren åhra 'gen/ i Tijd och Ewighet/
Med långt/ med ewigt Lijf. Hwad wil man mer begiära?
Wij önskom Lycka til en sådan Salighet.

Graf-Skrifft

Öfwer

Den Fordom Ehrewyrdige och Wällärde Herren/
nu mera hos Gud ewinnerligen Salige

Herr MATTHIAS JCCELIUS,

Gudz Ordz trogne Tienare och waksam Kyrkoherde i Furingstad Församling uti Östergötland/
Hwars döde Lekamen med anständig Heder Christ-öfligen jordsattes i Sochnekyrkian dersammastädes den 19. Junii Anno 1695.
Hastеligen i Penna fattat och från Stockholm öfwersändt.

(*) Ps. XC. 10.

SEer/ o I Dödlige/ wid denne Sorge-Bären
Den stora Grymhets Macht/ som Döden öfwat har/
Hur' som han hafwer skildt en Heerde ifrån Fären/
En Man från Makan sin/ från Barnen deras Far/
Från Slächten en god Wän/ och ifrån hela Jorden
En Christen utan Flärd; I det han slagit kull
Den högstes Tienare/ som redligt skiötte Hiorden/
Den honom war betrodd/ men lägges nu i Mull.
MATTHIAS war hans Namn/ det heter En Budz Gåfwa/
Och war han wislig den/ som HErren hafwer skiänckt
Til mängens Siälagagn/ de honom skyldigt låfwa/
Men klaga/ at han togs från dem så oförtänckt:
Han war och gifwen wist sitt Hus til mycken Gamman/
Det som hans Enckia nu med Tårar wittna kan/
Med den han lefwat har i ächta Kiärlek samman/
Som en uprichtig Wänn/ och hiertans frommer Man:
Små Barnen öka och med deras Modrens Tårar/
Fast Åldren hindrar dem at rätt sin Sorg förstå/
Som deras späda Bröst så ganska bittidt sårar/
När de behöfde bäst sin Far at lita på:
Ty Dödsens Grymhet har en sådan Gåfwa röfwat/
Och i deß Ställe giett ett ymnigt Täre-Mått

Åt

Åt Mor och Barn ihop/ som han så hårt bedröfwat/
At deras Glädie syns en Ända hafwa fått;
Men dock hwad säger jag? hur skull' Ehr Glädie ändas/
När Eder Man och Far den rätta Glädien får?
Ehrt Sinne bör från Sorg til Glädie billigt wändas/
När i betäncken det/ och at ey Döden rår
At fälla hwem han wil: Den högste Gudens Wilia
Är Dödens efterfölgd: Och fast än HErrans Hand
Har täckts Ehr Man och Far med Sorg från Eder skillia/
Sku I dock mötas åth i det förlofde Land/
Där idel Sällhet bor/ och ingen Sorg mer finnes/
Där Glädie-Solen ey skal nånsin nedergå.
Af detta tröster Ehr och för' Ehr det til minnes/
Til deß den Sällhet I ock wärcklig niuta få!
I medlertid wil jag/ som ochså sorgse saknar
I denne fromme Man En Redlighetens Wän/
Tilönska honom Ro/ til's han med Glädie waknar/
At utur dödsens Säng odödlig upstå 'gen.

Å Grafwen.

DEn Man/ som HErrans Hiord med Lifzens Ord bespisat/
Och med sitt Lefwerne på rätta Wägen wisat/
Blijr under denne Sten på Kropsens wägnar lisat/
Och skal för trogen Tienst af HErrans Mund blij prisat.

De

De Dödligas Odödlighet i Tijden och i Ewigheten/

Wid

Ehreborne/ Gudälskande och Dygdbeprydde (nu mera i den Salige Ewigheten försatte)

JUNGFRUS/

Jungf. LUCRETIAN

Olufz-Dotter Falcks

Christlige Jordefärd/

Som uti högt-förnähmt Folckz Bijwijstan hederligen begicks uti S:tæ Mariæ Magdalenæ Kyrckia i Stockholm den 18. Augusti Anno 1695.

Wälment i Pennan fattat.

TWå Ting Oß dödlige Odödlig' kunna giöra:
En sann och lefwand Tro/ I Himlens Härlighet/
På Jorden ett godt Namn och Rychte/ som skal föra
De frommas Dygde-Lof i längden widt och bredt.
Det förra är en Hand/ som HErrans Näd omfattar/
Och giör sin Ägare i Ewigheten säll:
Det andra är en Skatt utöfwer alla Skattar/
Och hoo som lembnar den/ han hafwer lefwat wäl.
Om bägge måste då en Christen sig beflita/
Som icke/ när han dör/ will alldels döö sin koos/

Men

Men fåå ett Ewigt Lijf båd' här och där tillijka /
Där genom medbracht Tro / här genom lämnat Roos.
Af dem / som så haa lefft / haa wij ett klart Exempel
Uti den Jungfru Såll / som ligger nu på Bär /
Den uti Lifwet war sin Gudz och Dygdens Tempel /
Hwarför' des Bortgång nu uthpressar mångens Tår.
Hon har igenom Tron sig med sin GUD förbunnit /
At wara uti Lijf och Död hans kiåra Brud:
Hon har ock Trones Löhn i Himlens Sållheet wunnit /
Och står för Lambetz Stool i Helig Engla-Skrud.
Sin Troos Lifachtighet har Hon i Lifwet wijsat
Med allskiöns Christlig Dygd / som prydde Hennes Siäl /
Och blijr fördenskull nu af hwar Dygdälskand prijsat /
At Hon har in för Gud och Men'skior lefwat wäl /
I det Hon Wärldzens Fiäs och Flättia städz' förachtat /
Men Himmelsk-Sinnad sökt Gudz Barnas högsta Wäl /
Sin JEsum / Siälens Wän och Brudgum / efftertrachtat /
Hoos den Hon lefwer nu i Ewig Glädie säll:
Hon lefwer ock så här i stadigt Åhre-Minne /
Så länge Dygd är Dygd / och skall ey hoos Oß dödt /
Men låfwas för sitt Gud- och Dygdeälskand' Sinne /
Af Oß / som wistas qwar på denne Werldzens Hö;
I Synnerheet skall Jag deß Lof-Ord ey förglömma /
Hon witnad' om mitt Doop / Jag witnar om deß Dygd /
Och skall / fast Pennan ey kan den tilfyll'st berömma /
En Stod på Hennes Graf med desse Ord blij bygd:

DEn Jungfru hwilar här / til Namn och Gagn Christina /
Som har i Döden giett sin ädla Siäl åth Gud /
Sitt Låf åth Rycktets Mund: Och månd' nu Ewigt skijna
I Himlen Solen lijkt / som Christi egen Brud.

Då
Handelsmannen uti den Kongl. Residence-Staden Stockholm/
Ehreborne och Wälförnäme
(nu mera hos GUD ewinnerligen Salig)

Hr. PETTER STEBCHEN/

Wardt med anständig heder befordrat til sit Hwilorum i bemelte Stadz store Kyrckia/ som skedde den 29. Augusti 1697/ Blefwo följande Klag- och Tröste-Rader af en medlidande Wän hastigt i Pennan fattade.

* *

Ach stadigt Obestånd! Skal nu det liufwa Band/
Som Dygd och Kiärlek knytt/ så hastigt sönderriftwas?
Skal intet Dygdens Wän på Jorden längre triftwas?
Kan ingen stå emot den grymma Dödens Hand?

Ach Sorg! Ach hiärtans Sorg! hwaröfwer Siälen blöʼr
Hoos sorgse Makan/ som nu måst sitt halfwa Hiärta
I Jorden läggia neʼr med Klagan/ Ångst och Smärta:
Ach! At den lefwa bordt/ så oförmodlig dör!

Hr. Stebchen menar jag/ en Man/ som fruchtadʼ Gud/
En Man/ som aldrig swek sin Nästa uti Handel/
En Man/ som älskadʼ Dygd/ och stälte all sin Wandel/
Så mycket Menskligt war/ lijkmätigt Herrans Bud:

En Man/ som allom dem han omgickz med/ war kiär
För sin Uprichtighet/ hwars Saknad nu wist sårar
Slächt/ Swägrars/ Wänners bröst/ at de med många tårar
Beklaga den Förlust/ at han ey mehra är.

Men sij! hwad skrifwer jag? Är ey Hr. Stebchen mehr?
Har du/ o bleka Död/ giordt honom platt till inte?

Ach ney! tin Macht är ſtäckt/ at hon ey längre hinte/
Än blott afkläda det/ ſom Wanſkligheten ſer;

Men det ſom Himmelſkt war/ den Siål Han hos ſig hyſt/
Är uthom Wäldet titt i ſälla Ewigheten/
Där hon med Palm i Hand för Guda-Majeſteten/
Af större Klarhet ſkijn/ än Solen nånſin lyſt.

Hos oß på Jorden ſkal och aldrig bliſwa ſläckt
Det redlig' Namnetz Lius/ ſom Han här uptändt hafwer/
Och ſkiönt man nu Hans Kropp i Jorden nedergrafwer/
Skal dock hans Dygdelåf ey blij med Mullen täckt.

Af detta tröſter Ehr/ J/ hwilka Sorgen qwäſt/
Och täncker/ Gudz Behag måſt wara Eder willia/
Om Gud Oß gier en Wån/ ell' ock behagar ſkillia
Den ſamma ifrån oß/ är dock hans Willia bäſt.

Herr Stebchen/ ſom oß här ſå haſtigt öfwergiett/
Sku wij i ſinom tid med Hugnad åter finna/
Når wij i ſalig Stund uhr denna Werlden hinna
Till Himlens Glädie-Sahl/ ſom Herren oß beredt.

J medlertid far wäl/ Du Redeliga Man/
Far wäl och ſoff nu ſött i Jordens Moder-Skiöte/
Till deß din ſälla Siål med Kroppen får ſitt Möte/
Och ewigt blijr förent i Härlighetens Land.

Graf-Skrifft.

Herr PETTER STEBCHEN/ ſom berömligt genom gått
Sin Werld/ och aldrig trådt från Dygdens rätta Bahn/
Men GUD och Menniſkior at tiena warit wahn/
Har under denna Steen ſin Roo och Hwila fått.

SONNET

Öfwer

Den Högwälborne Frijherrinna och Fru /

Fru CHRISTINA VON DER LINDE,

Hwars Andelöse Lekamen blef den 26. Septembr. 1697. uti Loföö Sochne-Kyrckia medelst en högtansenlig Begrafnings-Act i sitt Hwilorum införd /

Hasteligen författat.

DU store Under-Macht / som sänker mina Tanckar /
Uti förundrans Diup / når jag det täncker på /
At alt i Werlden är / snart upp / snart ne'r månd gåå /
Och man på stadig Grund kan aldrig kasta Anckar /
Du wißlig här ock så en stor förundran sanckar /
Wid denne Döde-Bår / hwar på wij skåda fåå /
Den ömse Lyckans Speel / och hur' hon ey kan ståå /
Men i Ostadighet alt stadigt hwälfwer / wanckar.
Ty sij! Nu läggs i Mull En Dygdfullkommen Fru /
Hwars Siäl och Hiärta war den högstes egit Tempel /
Och Lefwernet för hwar en Christen ett Exempel /
Hur den skal skicka sig / som will blij Christi Bru:
Af CHRISTO war hon nämbd: Med CHRISTO pröfwat blifwit:
I CHRISTO har hon left: Åth CHRISTO Siälen gifwit.

En

En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild/

Då

Den Wällborne/ GUD och Menniſkiom behagelige/
ſamt nu ewinnerligen Salige FRU/

Fru Catharina Spaldings/

Den Wällborne HERRENS/

Herr HANS von Verdes/

Wäl-meriterat Borgmäſtares i den Wijdtberömde Sta-
pel-Staden Götheborg/ för detta Kiärälſkelige Makas Andelöſe
Lekamen blef med anſtändig Heder befordrat til ſitt Hwilorum
i Tyſka Kyrckian därſammaſtädes den 27.
Novembr. 1698.

Uti följande Klageſång/ den Sal. Frun til ſkyldigt Ähre-Minne/
betrachtat och från Stockholm öfwerſändt.

* *

1.

Ho/ ſom Tårar kan utgiuta/
Han gråter wiſt wid denne Bår/
At Jorden längre ey fått niuta
Den Himla-Skiänck/ ſom där på ſtår;
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß ſkild.

2.

Det Namnet har med Gagnet burit
Den Sälle Fru / hwars Lefnadz Trå'
Den grymma Död så brott afskurit /
At nu med rätta klagas måå:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

3.

CATHRINA Spalding war den samma /
Som längre hade lefwa bordt /
Den Dygden sielfwer har upamma' /
Och til sin ädla Boning giordt:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

4.

Hon war Naturens Mästerstycke /
Hon had' en Dygdfullkommen Siäl /
I Menskio-Hamn ett Engla-Tycke /
Och därför' klagas med all Skiäl:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

5.

Gudfrnchtigheten wrijder Händer /
At Döden slog deß Tempel kull /
Där Andachts-Eld war stadigt tänder /
Men lägges nu i swarta Mull:

En

En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

6.

Fromheten står ock så bedröfwat/
Med alla andra Dygder fleer/
At detta Dygd-Huus är bortröfwat/
Och fins på Jorden intet mehr:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

7.

Du/ Böthars-Borg/ har Orsak klaga/
At du en så stor Prydnat mist/
Som GUD och Menskiom har behaga/
Ty suckar Tu med Tårar wist:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

8.

Och J/ Dygdädle Fruentimmer/
Som Henne för Ehr Crona hafft/
Med wåta Ögon Ehr påminner
Den Lyckans Dehl J nu haa tapt:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

9.

Ja/ hwem kan Eder Sorg beskrifwa/
Her Berdes/ som Ehr Ögna-Lust

Åth

Åth mörcka Grafwen måste gifwa/
Med mehr/ än tusend Ach och Puft:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

10.

J/ Ädle Telningar/ som hafwen
Miſt Eder allerkiärſte Mor:
Ehr Glädie läggs nu ner i Grafwen/
Och Ehr Förluſt är ganſka ſtor:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

11.

Ehr/ Syſter/ Slächt och Blodz-Förwante/
Som denne Skildnad ſårat har/
Med andre Wänner och Bekante
Är Sorg och Klagan lembnat qwar:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

12.

Den ſielf/ ſom denne Pennan rörer
Och blandar Bläcket med mång Tår/
Han ock den Klagan ſkyldigſt förer/
Som diupt utur hans Hierta går:
En Dygdens Wän och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß skild.

13. Men

13.

Men Ach! Hwij willia Wij dock pruta
Moot det / som Himla-Guden giör:
Hwad Hans Förſyn har täckts beſluta /
Wårt Nöije altijd wara bör:
En Dygdens Wån och Engla-Bild
Är utaf honom från Oß ſkild.

14.

Emedan HON har här på Jorden
En helig Wandel föra ſökt /
Är HON förſatt i Helgons Orden,
Och deras Taal med henne ökt:
En Dygdens Wån och Engla-Bild
Är ſåledz ifrån Jorden ſkild.

15.

Ty hämmer tå Ehr ſtrijda Tårar /
I ALLE / ſom den Sorgen qwåſt:
Den högſte läker / hwad han ſårar:
Hans Willia är och blifwer båſt:
Faſt ån en Dygd- och Engla-Bild
Är utaf honom från Oß ſkild.

16.

Betäncker / at GUD all Ting lager /
Och ſkickar wål i ſinom Tijd /
Båd' når han gier / ſå wål ſom tager /
Omſkiönt det blijr hoos oß därwijd:
En Dygdens Wån och Engla-Bild
Är alt förbittid från Oß ſkild.

Hwad är wårt usla Lijf?

Då

Den Ehreborne och mycket Dygderijke / nu mera hoos GUD Sahl. Hustru /

Hustru HELENA Johans Dotter /

Kongl. May:tz Tro Tienares och Guardiens wijd Sala Bergzlag /

Ehreborne och Wälbetrodde /

Herr ANDERS Stockenströms /

För detta Kiärälskelige Maka /

Blef uti sitt sorgbeprydde Hwilorum med anständig Heder införd uti Sala Stadz Kyrkia / den 12. Martii 1699.

Uti följaude Rader frågat och beswarat / samt på Jordsättningz-Dagen til wälment Tienst-wijsning / och af ett medlijdande Sinne framtedt.

*** *** *** *** *** ***

HWad är wårt usla Lijf? om man det Lijf må kalla /
Som snarar' är en Död / med den wij alla / alla /
Måst' dragas Dag och Natt från första Födzlestund /
Till deß wår Ögon slutz uti den sidsta Blund.
Hwad är wårt usla Lijf? En Sammelplatz af möda.
Ett allmänt Träldoms Ok. Ett Arbete för Föda.
Ett Mått upfylt med Nöd. Ett drömlijkt Tidfördrijf.
Ett Fyrsprång till wår Graf. Hwad är wårt usla Lijf?
Hwad är wårt usla Lijf? En Hand som platt omwändes.
Ett Lius som tär sig sielf. En Wijsa som snart ändes.

Fåfäng-

Fåfänglighetens Leek. En ſtadig Strijd och Kijf.
Den ömſe Lyckans Båll. Hwad är wårt uſle Lijf?
Hwad är wårt uſle Lijf? En Kådia af all Jämmer.
Ett Sång-Chor / däreſt Ach och Weh tilſammans ſtämmer.
Ett Fängelſe / hwars Låås upbryts med Dödſens Knijf.
En Flychtighetens Wagn. Hwad är wårt uſle Lijf?
Hwad är wårt uſle Lijf? En wiſpug Wäfwerſpola.
En Dödlighetens Dantz. Oſtadighetens Schola /
Där ſom man läſer FALL / ſå ſnart man ſtafwar KLIFF.
En Läxa om wår Död. Hwad är wårt uſle Lijf?
Hwad är wårt uſle Lijf? Ett Snöre från wår Wagga
Och til den ſwarta Båår. Förgänglighetens Flagga.
Ett Tijdens Skådeſpeel. Ett GACK och intet BLIFF.
Naturens ſkiörſte Glaas. Ach mehr än uſelt Lijf!
Men ſij! ett annat Lijf wårt Lijfz-Lijf Chriſtus gifwer
Åth ädle Siålen / ſom med Troon i Honom bliſwer;
Ty Han är hennes Lijf / ſå at de i hwar ann
En Andlig Lefnad haa / den ey beſkrifwas kan /
Men Siålen i ſig ſielf deß wärckan wärcklig finner /
När hon från werlden död i JEſu Kiärlek brinner.
Hon lefwer af det Lijf / ſom Chriſtus henne gier
När hon deßutan ey i ſig någ'n Lefnad ſeer.
Ett ſådant Siålens Lijf kan intet återwändas
Igenom Kropſens Död / då uſle Lijfwet ändas /
Men blijr från Andligt Lijf i Ewigt Lijf förbytt
Uti den Härligheet / ſom intet öga ſidt.

Och hwad kan större tröst moot Dödsens hårdhet wara /
När han wårt usle Lijf besnärjer i sin snara /
Än at wij weta det / at han alsintet rår
At röra Siålens Lijf / som uti JESU står:
Och at han förer dem / som här i Christo lefwat /
Til himlens Glädie-Sahl / den de ha efterstråfwat:
Där Siålen / som har haft i Christo här sitt Lijf /
Skal få i Honom sielf ett himmelskt Tijdfördrijf:
Om det kan kallas Tijd / der tijden har en ända /
Och Gudz Uthkorade få uthan återwända
See JEsum deras Lijf i ewig Saligheet /
Där man af ingen Tijd- och Dag-omwäxling weet.
Til denne Sällhet har den **sålla Siålen** hunnit /
Som här i Christo left / och nu i honom wunnit
Ett ewigt Glädie-Lijf / men lembnat Jorden qwar
Den jordske Hyddan / som deß Boning warit har.
Hon kunde i sin Död sig härlig där af fägna /
Och sin Apostlens Ord til Wäge-Paß tilägna:
Jag lefwer / dock ey Jag / men Christus uti mig.*
Hoos Honom lefwer Hon nu och ewinnerlig.
Och ty så tienar ey / at wij för mycket sörja
Des hastige förlust / förty Hon har nu börja'
At lefwa / där som wij i JESU dyre Namn
Med Henne skole få en ewig Sällhetz Hamn.
Farwäl då / **sålle Siål**: wij fälle bittre Tårar /
Förty tin Bortgång Oß och wåre Hiertan sårar:
Men som wij hoppas wist at en gång mötas åth /
Så stillar sådant Hopp wår Sorg och Klage-Låt.

(*) Gal. II. 20.

Wål-

Wälförtiänt Åhre-Ihugkommelse

Wid

Den Ehreborne/ Gudfruchtige och mycket Dygdesamme MATRONANS,

Salige Mustru

KARA Jöns-Dotters/

Fordom Cammererarens

Sal. Herr ERICH LEUCHOVII,

Efterlembnade Ånkias/

Christelige Jordefärd/

Som med anständig Heder begicks i Wingåkers Sochne-Kyrkia den 4. Junii Anno 1699.

Hasteligen författat.

SOm Gud han låfwat har/ at de som honom åhra/
Dem will han åhra 'gen/ och dem wälsigna så/
Att Åldrens Silfwerskrud de kunna prydligt bära;
Och sedan i god frijd till en söt Hwijla gåå;

Så har han ock så wist det Löffte nu fullkomnat/
Och tedt ett härligt Prof af sin Wälsignelse/
Moot den Matronan, som i honom saligt somnat/
Se'n Han har henne täckt en signad ålder gie:

Ty såsom Hon här war för mångom ett Exempel
Af sann Gudachtighet/ och Christligt Tålamod/
Samt dyrckade sin Gud uti hans helga Tempel/
Med arl' och särla Bön/ samt Andachts Tåreflod/

Så har ock HErren Gudh utaf sin Råd behagat/
Att giöra henne till Exempel/ at hans Ord
Och Löffte blifwer sant: Ty fast hon warit agat
Med långligt Enkieståndt/ och till en Mara giord;

Har lijkwål HErren sielf henn's hiertans Fägnad warit/
Och med sin Andes Tröst i Korset frögdat så/
Att hon ey mindre har i Moot/ än Med förfarit/
Hwad omsorg HErren om de Sina bära må:

Den han och uppenbart för Werlden har täcktz wijsa/
När som han hennes Bror (*) bland Kongens Jarlar satt:
En Bror/ som henne har med Råd och hielp så lijsat/
Att hon hafft ymnigt Lius utj sin Sorge-Natt.

Och fast än hennes Man i Barnens unga Dagar
Har deras wårdnat släpt/ och saligt hädangått/
Så har den Högste dock rätt faderlig så lagat/
Att hon dem alle wål försörgde skåda fått.

Ach härligt Nådes Prof! Men ännu mycket mera/
At HErren ock så nu/ se'n hon berömligt har
Till En och Siuttijo Åhr sin Lefnad fått förmera/
Har täcktz påöka den med Ewighetens Da'r/

Uti sin Frögde-Sahl/ der hon med Engla Tunga
För Lambetz Guda-Trohn/ och uti helig Skrud
Får med Gudz Helgon all ett trefalt Heligt siunga.
Sij/ så/ så åhras den/ som åhrat har sin Bud.

Hwad

(*) Hr. Kongl. Rådet/ FeldtMarskalken och General Gouverneuren Grefwe Erich Dahlberg.

Hwad är en Salig Död?

Då

Kongl. Mayːts Tro Tienare och Bergmestare öfwer Sala Bergzlag/

Ehreborne och Högachtad

Herr JOHAN Wehrson/

Effter ett wälfördt Lefwernes lopp/ uppå sitt 67 Ålders Åhr/ det Timliga i det Ewiga genom en salig Död förbytte/ och den 28. Decembr. 1699. uti Sala Stadz Kyrckia till sitt Hwilorum Christhederligen befordrades/

Haſteligen dock wällment i Pennan fattat.

HWad är en Salig Död? Om wij det Död må nämna/
När wij till Lifwet gåå/ och dödligheten lämna/
När som wij skillias från all Möda och Beswär/
Hwar med den onda Werld sin Gäster fägna plär.

Hwad är en Salig Död? En önskligt Slut och Ända
På Jämmers-tråån/ som spins uppå wår Lefnadz ſlända
Från första Ögnablek wij Werldens Lius fåå sij/
Och till des wij igen i Jorden giömde blij.

Hwad är en Salig Död? En Ingång till den Åhra/
Den GUD de sijne will af idel Nåd beskiåra/

Som

Som kämpa manlig här / och genom Trona fåå
Den Seger / som dem ey skall nånsin tagas frå.

Hwad är en Salig Död? Den allerhögste Fägnad /
Som något Menskiobarn har blitt och blijr tillägnad:
Det bästa Ändemåhl / som efftersyftas kan
Sån första Fader grof och första Moder spann.

Hwad är en Salig Död? En Läßning från det Oket /
Som trycker CHRISTI Folck / at det af Sorg går kroket:
En Lootz / som föör wårt Skepp till Himlens trygge Hamn /
Där som wår Anckar-Grund är JESU egen Famn.

En Engel / som Gudzbarn lijk som wid Handen tager /
Och utur Sodoms Land till Zions Berg ledsager /
Där de all Afwund / Haat / Förföllielse och Nöd
Kunn' ewigt biuda trotz. Ach mehr än Salig Död!

Till sådan salig Död har och nu lyckligst hunnit
Den Sälle Man / som i een signad Ålder wunnit
En ewig himla Roo / och Åhrans Crona fått /
När han från Sala har till Salem saligt gått.

Hur' Högste HErren GUD behagat honom föra /
Och på sitt siette Åhr båd' Far- och Morlööss giöra /
Men dock så underlig från ringa Ätt och Stam
Till wackert Åhreständ och Heder hulpit fram:

Hur' han sån i sitt kall all Trohetz nijt har wijsat /
At han med skiäl och Grund bör billigt blij bepriſat /
Så at ock Momus sielf måst läggia Hand på Munn /
Behöfwer icke man uprepa denne Stund;

Nog

Nog är/ at HErren sielf/ som är dem Frommom blijder/
Har honom Faderlig uti de onde Tijder
Betäckt i Hyddan sin/ förgiömt uti sitt Tiäll/
Och på ett Berg uphögdt/ där han är ewig Säll. (*)

Ja säll och trefalt säll! Ty han för mycken Möda/
Som uti Salberg har för honom öfwerflöda/
Det han wäl föreståndt i Femb och tiugu Åhr/
Till Himlens Frögde-Saal/ dett rätta Salem, går.

O fälle Bärgzman/ du/ som lembnar Jordens Skatter/
Utöfwer hwilcka du wid Sala warit satter/
Och för den Grufwan/ som med Grufligt Arbet drifs/
Har fätt den sällste Skatt/ som af GUDz Näde gifs.

Lätt då/ Bedröfwad Fru/ det Mätt som GUD inskänckeer
För Ehr/ med hwilcket han är wahn at pläga Enck'er/
Ey falla Ehr för drygt; Men täncker däruppå/
At han sitt gifne tar/ när honom täckias må:

Och at så lätt det är för honom at bedröfwa/
Och låta Döden det/ som oß är kiärt/ bortröfwa;
Så lätt är honom ock at lätta sorgse Bröst/
Och tärcka Tårar af med ymnig Andans Tröst.

Tänck/ at Ehr salig Man/ som i nu haa bortmista/
Och med en Hiärtans Sorg mäst läggia uti Kista/
Så at I aldrig mehr i Sala honom see/
Skall Himlens Salem Ehr med Glädie återgie.

I medlertijd så skall hans Åhre-Minne grönska/
Och alldrig lijda meen af Afwundztand ell glömska/
Så länge Dygd och Lof uti ett föllie fins/
Och Efter-Wärlden dem/ som redligt lefwat/ mins.

(*) Lijk-Texten ex Pſ. XXVII. 5.

Brifft-Runa

Hfwer

Kongl. May:tz wår allernådigste Konungs fordom Högtbetrodde Man/ Råd och Præsident uti den Kongl. Hoff-Rätten i Dorpt,

Den Högwälborne Grefwe/

(nu hoos GUD ewinnerligen Salig)

Herr CARL BONDE,

Grefwe/ Frijherre och Herre till Biörnö/ Heßleby och Tostaholm etc. etc.

Hwars andelöse Lekamen den 17 Junii 1700 Uti Kongl. Ridderholms Kyrkian i Stockholm i deß Sorgbeprydde Hwilokammer med skyldig Heder infördes/ Haßeligen upsatt.

SONNET.

HR CARL til Namn och Gagn/ som Store CAROLS Spijra
Med trogen Hand har stödt/ och Manheims bästa sökt/
Sin ärfde Höghet med sin egen Wijßdom ökt/
Och Swer'ges Himmel/ som en förnåhm Stierna/ zijra:
Den har du/ Död/ wål bordt/ men/ Ach! ey welat fijra:
Men Dygden sielf till trotz din Macht där i försökt/
At du till Swer'ges Mehn den Stoden nederkrökt/
Ja under Jorden lagt. Så faslig är din Yra!
Dock weet/ at du ey har den samma heel förstört/
Ty Inre Delen är till Himlens Boning förd/
Och yttre Delen får allenast Jorden gömma/
Till des de åter'gen i Himlen blifwa Ett/
Så'n Fama medlertijd Gref BONDES höga Wett/
Förtienster/ Klokheet/ Dygd/ kring Werlden fått berömma.

Alt

Alt will till Roo!

Öfwer

Den i Lifztiden Edle och Wällborne / nu ewigt hoos GUD Salige Fru /

Fru Elisabet Störning /

Bruckz-Herrens Edle och Wälborne /

Herr Georg Thomas von Berchners /

För detta kiärälskelige Huus-Fru /

Då deß andelöse Lekamen den 20. Januarii 1701 uti Nyköpings Stads Store eller St. Nicolai Kyrkia i deß Hwilokammer Christhederligen infördes / Uti följande Rader korteligen föreställt.

TIll Roo! Till Roo! är all Naturens längtan!
Till Salig Roo är Christnas högsta trängtan /
I Lijf och död:
En Steen / den man med Slungan upåt kastar /
Sig genast gen till Roo och Hwijla hastar
På Jorden ned.
Sap.V.2. En Fogel hijt och dijt i Lufften swingar /
Och seglar med sin lätte Fiäder-wingar
Till roo på qwist.
Esai.62,5. En Brudgum har sin Roo i Brude-famnen:
En Styrman will uti den säkre Hamnen
Till hwijla sidst:
En Wandringzman / när han har mödsamt tråkat
Sin Dagzled uth / och äntlig Herberg råkat /

Är wid gladt Mo':
Hiob. 8, 2 En Dagekarl / som år i Arbet' spänter /
Sin bästa Löhn i Qwällehwijlan wänter:
Alt will till Roo:
Till Roo will alt / som warit / är och blifwer:
Men ingen Ting nå'n Roo åth Siålen gifwer
Här timmelig:
Matth. 6. v. 20. Gud är den Skatt / som henne kan förnöija /
Då Jordens alt för ringa är at böija
Deß Lust till sig.
Gen. 8, 2. Som Dufwan / den där blef uhr Arcken sånder /
Ey finner Roo på Jorden / utan wänder
Till förra Boet;
Psal. 84. v. 3, 4. Så ock wår Siål / ty hon odödlig skelfwer
Ey nöijas kan med Dödsens Gods / som hwälfwer
På Jordens Kloot;
Wij måste wål kring Jordens Omkretz wandra /
Lijk som en Foot af Circlen; men den andra
I Centro står:
Matth. 11 v. 29. Eij annorleds wår Siål i Gud allena
Sin Hwijla har / och eij ifrån det ena
Sitt Nöije går.
Det samma har den Sålle Fru ock wijsat /
Som nu är död / men blijr af alla prijsat /
Med största Skiål:
Luc. 1, 6. Ty hon rätt som ELISABETH har lefwat /

Och

Och till sin Roo i Gudi efftersträfwat
Sitt högsta Wäl.
Af timligt godt den Högste henne giftwit/
Är mycket rundt af Henne uthdelt blifwit/
Åth Lazars Släckt:
Det witna de/ hwars tusend Tårar flyta/
At ey den hand/ hwars Hielp eij plägde tryta/
Är mehr uthräckt.
Ps. 29, 14. Hon wiste wäl/ Wij å' på Jorden Gäster/
Col. 3, 2. Hwars Hog städz bör til Himlen wara fäster/
Där är wårt Hem:
Text. sub-nebr. Phil. 3, 20. Wårt Foster-Land/ wårt Borgerskap/ hwarefter
Wij wänte/ till's wår Siäl uhr Kroppen släpter
Blijr där en Lem:
Så har Hon ock det samma nu förfarit/
Och effter hon till Namn och Gagn har warit
ELISABETH,
Det är Wudz Roo: har HErren henne kallat
Och hoos sig Sielf med Himla-Roo hugswalat
I Ewighet;
Wij Orsak haa/ at klaga/ det Wij mistat
En Fru/ hoos den de Trenne Dygder wistat/
Och hafft sitt Boo/
1. Corint. 13. v. 13. Syr. 38. v. 23. 24. Tro/ Kiärlek/ Hopp: Men oß ock tröfta böra/
Ty ingen skall med Sorgelåt förstöra.
Fru Störnings Roo.

Brifft-Runa.

Hfwer

Kongl. May:tz wår allernådigste Konungs Cammarherre/

Den Högwälborne Herr Grefwe/

Herr CARL CASPER WREDE,

Grefwe till Östanå/ Frijherre till Tiöloholm/ Herre till Fåhnöö/ Häringe/ Harfwilla/ Åhlhult och Ekesiöhoffsgård etc.

Hwars Andelöse Lekamen den 17. Novembr. 1701. uti St. Jacobs Kyrkia i Stockholm med wälförtient Heder uti sin Sorgbepryddе Hwilokammar infördes.

SONNET

En Hög-ättboren Jarl/ af Frågd och Seder fager
Som på wår Helicon uti sin Ungdoms dar
Apollos egit Kall och Scepter burit har/
Sielf kring deß Hwirfwel krönt med Wijsdoms skiönste Lager:
Och sedan (hwar om man/ Europa, dig nu tager
Till wittne) noga sedt/ hwad i din Giömmor war/
Hwarmed han gagna kund' den Store Nordens Far/
Det han ock wijd deß Hoff wijst till sin sidsta Dager:
Den har/ ach! bittidt nog/ det Jordiske förbytt/
Från Swea-Helicon till Himla-zion flytt/
Och ifrån CAROLS Hoff till Guda-Salen wandrat;
Men uti Manheim skall deß Lof och Heder blij/
Så länge Solen oß/ och Wij månd' Solen sij/
I Tijdens Minnesbook aldeles oförandrat.

Ödöd-

Odödligt Hiälte-Lof/

Uti Lijfztijden genom Mod och Blod förwärfwat/
Och uti Döden åth Rychtet lembnat
Af
Hans Kongl. May:tz wår allernådigste Konungs Högtbetrodde Man/ Råd/ Feltmarskalck och General Gouverneur öfwer Hertigdömet Lifland/ samt Staden Riga/ så och Cantzeler wed Academien i Pernau och General Directeur af alla Rikens Fortificationer och Fästningz-Bygnader/

Den Högwålborne Herre/

Herr ERICH DAHLBERG,

Grefwe till Skenås/ Frijherre och Herre till Stropstad/ och Siggstad/
Hwilcken den 14. Junij 1703. uti Kongl. Ridderholms Kyrckian i Stockholm med högförtient Heder till Hwijlo fördes.

****

SÅ bör den åhrat blij/ som Konungen will åhra: Esth. 6, 11
Utropar Fama nu kring Jorden widt och bredt/
Den Hiälten till beröm/ som Gud har täckts beskiära
Till Swer'ges Prijs och hägn moot mång Olägenheet:
Gref DAHLBERG, menar jag/ som warit/ Ach! har warit
(O mehr än bittert ord! Wår Konnngs höga Råd/
Och medest dygd och wett/ samt hwad han widt förfarit/
Sig nogsamt wärdig giordt till trenne Kongars nåd:

Men

Men ach! nu är han död! dock lemnar Oß berätta/
Hur' uuderligen Gud sin' Helgon förer fram/ Pſ. 4, 4.
Och huru han dem plär hoos Kongar högt opsätta/
Som komne äro af en ringa Ätt och Stam: Pſal. 113, 8.
Ty han från Barndom sin/ om någon ellieſt/ haſwer
Gudz Faderlige Hielp och Wårdnat stedz försport:
Faſt än man åſwen då hans Far och Mor begraſwer/ Pſ. 27, 10.
Och han så'n reſt uppå mång tuſend fremmand ort;
Har Han/ ehwart han kom/ hoos allom Ynneſt wunnit/
Och genom Dygd och Konſt sig så arbetet fram/
At han från ringre tienſt till högre grad ſnart hunnit/
Och uti hwarje Poſt förwärſwat loſwärdt Namn.
Det ock så har bewekt de CARLAR uti Norden/
Som Spijran kommer till/ att hålla honom kiär:
At han är utaf dem faſt mehr afhållen worden/
Än man med några ord behöfwer nämna här:
Hans stora Embeten/ och höga Commisſioner,
Mång' anförtrodde Lähn/ samt Öfwer-Direction
Af Swer'ges Fäſtningar och Fortificationer,
Kunn' witna därom mehr/ än prålſam deduction:
Och huru ſkulle den ey altid ålſkat bliſwa/
Som endaſt därpå har sin Hug och tankar lagt/
At hwad Hans Gud och Kong/ samt Foſterland kund' giſwa
All Åhra/ Tienſt och Gagn/ ſkull' främias med all Macht:
Dy deſſe trenne han/ faſt han sit egit lembna/
Med Hiärta/ Liif och Blod sig så opoffrat har/

At

At han/ så länge man lär Hiältars Namn opnämna/
Hoos Efter-Wärlden blijr i wördsamt Minne qwar.
Om då Kong David har sin Abner, den man fälte/
Med hela Israel beklagat med mång tår. 2. Sam. 3, 32.
Så bör ock Swer'ge wist Kong CAROLS Råd och Hiälte/
Begråta hiärtelig/ som nu till Hwilo går.
Och med betänckſamhet wid denne Båren lära/
Att Hieltar åfwenwäl sin Dödlighet måſt' ſij/
Faſt de en större Glantz/ än andre Men'ſkior/ bära:
Ty hwad af Jorden är/ till Jord ock måſte blij: Gen. 3, 19.
Dock faſt än Hiältar döö/ bör deras Namn förblifwa
Uti odödligt Lof/ och aldrig ända fåå/
Och därför' ſkall ock så Bref DAHLBERGS Hiält'låf lifwa/
Så länge Dahl och Berg i Swer'ge wara må.

Ett. Bodt. Nytt. Åhr.

år.
Den. Daglige. Önſkan.
Och. allmänne. Gåfwan.
Som. nu.
Wid. ett. gammalt. Åhrs. uthgång.
Och. ett. nytt. åhrtals. ingång.
Ibland. Wänner. och. bekante.
Gifwes. och. återgifwes.

Dock. blifwer. det. Nya. åhret. jemwål. gammalt.
Det. Goda. som. därtill. önskas. kan. förwandlas. till. ondt.
Ty. efter. Menniſkians. Onska. med. det.
Gamla. åhret. intet. bortläggies.
Blifwer. det. nya. som. oftaſt. wärre.
Än. det. gamla. warit. hafwer.

Men.

Ett. rätt. godt. Nytt. Åhr.
Ett. åhr. som. begynnes. men. intet. lycktas.
Ett. åhr. hwars. Månader. äro. ewige.
Hwars. dagar. oräknelige.
Hwars. tijmar. oändelige.
Ett. åhr. utan. åhr. en. tijd. utan. tijd.
En. Salig. Ewighet.
En. Ewig. Salighet.
Har. nu. nyligen. inträdt.
Men. aldrig. därutur. träder.

Kongl. May:tz. wår. Allernådigſte. Konungs.
Fordom. Tro. Tienare. och. Inſpector.
Wid. Landt-Måterij. Contoiret.
Ehreborne. och. Wälbetrodde.
Herr. LORENTZ. INSULANDER.
Hwilken. hette. den. han. war.
Och. war. den. han. hette.

Till.

Till. Namnet. och Gagnet.

INSULANDER. Een. Öman.

Som. wiſte. at. denne. Werlden. är. en. Ö.
Men. Himlen. faſta. Landet.
Dijt. man. genom. bruſande. Wågar. lända. måſte.
Dem. han. nu. wäl. igenom. gått.
I. det. han.
På. den. ſiſte. Dagen.
Uti. den. ſiſte. Månaden.
Af. det. nu. ſiſtförflutne. 1703die. åhret.
Tog. ſitt. ſiſta. afſkied. ifrån. Jorden.
Och. tillijka. ett. Saligt. inträde. i. Himlen.
Och. ſåledes.
Med. det. gamle. åhrets. ſlut.
Lyckeligen. ſlöt. alle. ſine. timlige. åhr.
Och. begynte. ett. ewigt. Ny-åhr. i. högden.
Hwareſt. han.
I. ſtället. för. menniſkiors. Nyåhrs. önſkningar. i. tiden.
Undfått. Helgonens. Lyckönſkningar. i. ewigheten.
Ty.
Som. han. uti. detta. lifwet.
Och. de. förflutne. gamle. åhren.
Medelſt. en. ſann. Gudzfruchtan. mot. den. Högſte.
Underdånig. Trohet. moot. ſin. Konung.
Skyldig. wördnat. moot. ſine. Förmän.
Ächta. kiärlek. moot. ſine. kiäre. Makar.

Redelig. uprichtighet. emot. sin. Nästa.
Har. efter. Mensklig. giörlighet.
Fördt. en. rätt. Christlig. wandel. på. Jorden.
Så. har. han. ock. nu.
Uti. en. Salig. stund.
Med. ett. nytt. åhrs. begynnelse. i. Himmelen.
Til. ewig. Nådelöhn. och. Nyårsgåfwa. undfått.
En. Ny. Glädie. som. intet. öga. sedt.
En. ny. Hugnad. som. intet. öra. hördt.
En. ny. Förnöijelse. som. intet. hierta. begripit.
Såled's. rön.
Dygden. Löhn.
Och. denne. Salige. Hömannen.
Har. nu. nått. den. sälle. Hamnen.
Och. efter. utstånden. möda. och. beswär.
Här. nedre. uti. Dödsens. Land.
Nu. funnit. Ewig. hwijla. och. Salighet.
Där. oppe. uti. Liffens. Land.
Eija. wore. wij. där.
Eija. wore. wij. där.

Uppå. Hans. Graf.

Som. hans. andelösa. Lekamen. betäcker.
Men. hans. Åhre-Ryckte. aldrig. betäckiandes. warder.
Sättie. wij. desse. Önsknings-Ord.

Säll. den. sin. Lijfztijd. så. på. Jorden. genomgår.
Att. han. i. ewighet. i. Himlen. har. nytt. åhr.

SONNET.

SONNET

Öfwer

Kongl. May:tz. wår allernådigste Konungs och Herres Fordom Tro Mans / Generals af Infanteriet och Gouverneurs öfwer Wismars Stad och Lähn /

Den Högwälborne BARONS,

(Nu mera hoos GUD ewinnerligen Salig)

Herr BERNHARD von LIEWENS,

Frijherres til Wijk / Herres til Gårby etc. etc.

Högtanſenlige Jordefärd / ſom begicks uti St. Jacobs Kyrckia i Stockholm den 6 Maij åhr 1704.

* *

NIſt har man Orſak nu / at ſörja uti Norden
En dråplig Hiältes död / ty LIEWEN, hwilken war
En dyrbar General, wed Kongens ſijda har /
Sitt ädla Lijf måſt gie i Dödens bleka Orden;
Men faſt hans Siåla-huus nedſänckes uti Jorden /
Så är dock Preuſſens Torn, ſom Lijſztidzträ'n afſkar /
För Namnet hans en Tron, och lijk ſom ett Altar /
Hwarpå hans Hiälte-Dygd inſkurit deſſe Orden:
Döden Lijf / ey LIEVVEN fälte
Ty hans Klook- och Tapperheet
Gier hans Namn Odödligheet:
Stora CAROLS dyra Hiälte /
Pallas Sohn och Martis Wän
BERNHARD LIEVVEN lefwer än.

Åhreminne

Öfwer

Fordom Borgaren och Murmåstaren samt Åldermannen uti det Lofliga Murmåstare Embetet i Stockholm/

Ehreborne och Wälförståndig/ (nu hoos Gud Salig)

MÅRTEN HACK/

Som på sitt 68de åhr Christligen begrofts uti St. Ulricæ Eleonoræ Kyrckia i Stockholm/ den 10. Maij Anno 1704.

Lijk-TEXTEN. Rom. 14. v. 7.

Ty ingen af oß lefwer sig sielf/ och ingen dööר sig sielf.
v. 8. Lefwe wij/ så lefwewij HErranom; Döö wij/ så döö wij HErranom. Ehwad wij nu lefwe eller döö/ så höre wij HErranom til.

DN åhrbar Åldersman/ som intet skiött' om werlden/
Har med ett nöysamt Mod nu reest den sidste färden:
Ty fast han många huus med faske murar bygt/
Har han dock ey därwid sin hog och sinne trygt:
Men fästat alt sitt hopp på Himlens sålla wåning/ Psal. 84, 2-3.
Där Christus sina har beredt en ewig boning/ Joh. 14, 2.
Uti den helga Stad/ hwars Muur och Grundwal är Apocal. 21,
Af idel ädla Steen/ som HErrans Anda lär: 18. 19.
Och därför' är ock nu den sälle Mannen blefwen
Intagen däruti/ och ibland dem inskrefwen/
Som här med Hiob har haft sitt Sammet til en Muur Hiob. 27, 7.
Moot all Olyckans storm och allerhärdste uhr.
Ty som han hafwer left i kiärlek/ hopp och Trona/ 1. Cor. 13, 13.
Är han af HErren krönt med åldrens Heders Crona/ Prov. 16, 31.
Och nu med ewigt Lijf/ sän han med åhran har
Sin wandring bracht til sluth/ gott Ryckte lemnat qwar/
Som bättre är än guld/ och ey förglömmas lärer/ Prov. 22, 1.
För'n tiden alle huus/ dem han har bygt förtärer:
Säll den med honom här på Jorden bygger så/
At Himlens Boningar deß Arfzdehl bliswa må!!!

Grifft-

Grifft-SONNET

Öfwer

Den Högwälborne Grefwinna och Fru/

Fru CHRISTINA FLEMING,

Grefwinna till Willnäs/ Frijherrinna och Fru till Lundby/ Aggarööm/ Sätuna/ Holmsånger/ Boo/ Ljung och Tynningö/

Hwars Andelöse Lekamen med höganständig Heder in fördes uti deß Hwijlorum i St. Jacobs Kyrckia i Stockholm den 22. Maij 1704.

* *

SÅ har den grymma Död/ som giör wårt Alt till Null/
Och att wij här ey haa nån säker Stad och Wåning/
Förstört ett Andans Huus och alla dygders Boning
I den högstsälle Fru/ som nu blijr lagd i Mull.
Ach! Ach! At Dygden sielf blijr således kastat kull
Af den/ som icke will antaga nån Försoning/
Men brukar Wåldet sitt förutan all Förskoning/
Så at mång tusend tår utgiutes för hans skull!
Dock blifwer det wår tröst: Fast detta Dygde-Huset
Ey mehra bygges opp i Dödsens mörcka Land:
Skall det dock säkert blij af högsta Gudens Hand
Med Ewig Härlighet ombygt i Himla-Liuset:
Grefwinnan Fleming/ som här burit Christi Namn/
I Christo left och dödt/ är nu i Christi Famn.

SONNET,

SONNET,

Öfwer

Den Högwälborne Frijherrinnan /

Fru CHARLOTTA BIELKENSTIERNA,

Frijherrinna och Fru till Åhrsta / Giöksholm / Håsleby / Siöholm och Sunnanåå /

Hwars Andelöse Lelamen med Höganständig Heder blef uti deß Fädernes Graf uti Österhaninge Kyrckia införd den 24. Junij 1704.

UTi Dygdfullkommen Fru / CHARLOTTA BIELKENSTIERNA
Af Slächten Natt och Dag / och som en Stierna satt
På Swea-Himmel / där Hon både Dag och Natt
Rättfärdighetens Sool har följt / lijk som deß Tärna /
Har fuller Dygdens Folck sökt at behålla gärna ;
Men / klagan wärdt / Hon är från oß förswunnen platt /
Hwar'genom Jorden mist en owärderlig Skatt /
Förty moot Dödsens Udd förmåår ey någon spiärna.
Men sij ! fast än at man på Werldens Synings-Kretz
Den Stiernan aldrig mehr får skåda någonstedz :
Så skall dock på den Dag / når Stiernorna förswinna
Och ingen Natt och Dag sku mehra wärlas om /
Fru BIELKENSTIERNA med en Sool-lijk Glantz uprinna
Och Ewigt skijna i GUDz egen Heligdom.

2. Sam.

2. Sam. I. 23. Liuflige och täcke medan the lefde/ äro ock så icke åthskilde i döden.

Åhreminne

Wid Befallningzmannens Ehreborne och Wälbetrodde

Sahl. Herr MÅNS Olof-Sons/

Så och

Des Kiärälskelige Hustrus och Makas/

Ehreborne och Dygdesamma MATRONAS,

Hustru MARIA Wetters-Dotters/

Begrafning och Jordefärd/ som skedde uti Täby Kyrckia/ wid Högförnähme och Hederwärde Personers Bijwistan/ den 23. Octobr. 1704.

SÅ lägges nu i Mull/ twå såta Hiärtans Wänner/
Som så i Tijden left/ at hwar och en dem känner/
När han tilfrågat blijr/ kan gifwa detta Swar:
Det war ett stilla/ fromt/ Gudfruchtigt ächta Par:
Måns Olson nemligen/ så ock Hans kiära Maka/
Som ey i sielfwa Dö'n hwarannan haa försaka:
Men uti Lijf och Död endrächtigt följdes åth/
Ty deras Tro war reen/ och deras Kiärlek såt.

De sökte med all Hug sin Gud och Nästa tiäna/
Och wiste wäl at alt/ hwad Gud dem täcks förlåna/
Det war dem anförtrodt til at förwalta så/
At de för trogen tienst kund' HErrans Glädie få:

Den haa de nu ernådt. Och som den ährlig Mannen
Har så sin Lefnad fördt/ at swarta Afwundz Tannen

Ey därpå tadla kan; Så är deß sidste Qwäll
På Jorden sluten så / at Han är ewigt Säll.

Han lefwer ock så här uti bepriſligt Minne
För sin Uprichtighet / och redeliga Sinne:
Hans höga Härskap / det Han tient i femtij Åhr /
Bepryder med sitt Lof Hans Mull och swarta Bår.

Så har ock Makan hans / **Maria Vetters Dotter** /
Som til at giöra godt ey ledse blef och trätter /
Men uppå Dygdens Wäg sachtmodigt wandrat fram /
Nu hinti i salig Stund til JESU egen Famn.

Maria hette Hon: Hon har ock med Maria
Den bästa Dehlen waldt hoos JEsum / som har frija'
Deß Ögon ifrån Tåår / deß Fötter ifrån Fall /
Och nu delachtig giordt af Himla-Glädien all.

Så lef då / **Wälla War** / hoos HErren Gud i Högden /
Och niuten med hwarann den obeskriflig' Frögden /
Som Christus med sitt Blod de Sina har förwärft /
Och J förmedelst Troon utaf hans Nåde ärft.

Wij / som än lefwe qwar / och Ehr til Grafwen föllia /
Sku Eder sälle Mull med wåta Tårar höllia /
Och sä'n Wij sorgse haa tilslutit Eder Grifft /
På Stenen rista in en sådan Minnes-Skrifft:

Twå Hiärtan hwijla här / som **Ett** i Lifwet warit /
Och nu uppå en gång uhr denna Werlden farit /
Ty som reen Kiärlek dem förbant i Lust och Nöd /
Så skildes de ey åth in i den bleka Död.

Brifft-Runa

Uppå

Asseſſorens uti Högloſl. Kongl. Swea-Hoffrätt / ſamt Högloſl. Kongl. Reductions Commiſſionen,

Wälborne (nu mera Salige)

Herr PEHR KALLINGS,

Graf / på Jordsättningz Dagen

Den 13. Februarij 1705. Skyldigſt uprättad.

Om **P**Inehas ſin **Nijt i HErrans Fruchtan** wijſat: Syr. 45, 28.

Om **E**bedmelech war **moot Präſter kiärlekzfull:** Jerem. 38, 7.

Om **H**enoch bliſwer för ſin **Gudlig wandel** prijſat: Geneſ. 5, 24.

Om **R**uben om ſin Bror war mycket **ömm och hull:** Geneſ. 37, 22.

Om **K**Ephas med ſitt Namn om **Stadighet** päminner: Joh. 1, 42.

Om een **A**pollo haft en god **Wältaligheet:** Act. 18, 24.

Om **L**oth, för det han war **Rättfärdig** / loford winner: 2. Pet. 2, 7.

Om **L**ewi **Ätt** tilkom **Rätt** och **Fullkomligheet:** Deut. 33, 10.

Om **I**ſaac **Makan ſin hölt kiär** / och roſat bliſwer: Gen. 24, 67.

Om een **N**athanael war **redlig** / **utan flärd:** Joh. 1, 47.

Om een **G**amaliel **Lagkloke Råd** uthgiſwer: Act. 5, 34. 38.

Så är **PEHR KALLING** och all deras **heder wärd.**

Öfwerskrifft

Uppå
Kongl. May:tz wår Allernådigste Konungs Tro Mans
och Hof-Cantzlers/
Wälborne/ nu Salige/

Herr GEORG SNOILSKIS

Sorg-beprydde Graf/
Hwaruti Hans andelöse Lekamen den 3. Martij 1705 insattes.

GYldne Tijdens Efterdömme/
Edelmodighetens Prijs/
Ordfast Sanningz dyra Giömme/
Redlighetenes Bewijs/
Giffmildhetens egen Kiärna/
Stadighetens Ankar-Grund/
Nordens Ädla Fäders-Stiärna/
Ogemena Gåfwors Pund/
Ifwer för sin Konungs bästa/
Lärdom/ pröfwad i mång Land/
Såår omwårdnad om sin Nästa/
Kiärlek uti Echta Stand/
I Herr SNOILSKI funnits hafwa/
och med honom läggs i Grafwa.

Sorge-

Sorge-Tanckar/
Wid
Kongl. May:tz wår Allernådigste Konungs Tro Mans
och Cammar-Råds/
Wälborne/ nu Salige/
Herr ANTON von GROOTHS,
Graf/
Hwaruti hans andelöse Lekamen den 14. Martij 1705 infördes/
Skyldigst yttrade.

SOm Dygden sitt beröm och egit Lof månd wara/
Behöfwer icke man utpryda den med Ord/
Ty fast deß Älskare mäst läggias uti Jord/
Kan hon dock sielf dem bäst i lijf och död förswara;
Herr Grooth, der hon sig med Hög-Edelt wett fått para/
Von Grooth, hwars Lefnadzskiepp godt Samwet haft om bord/
Von Grooth, hwars Läf ey bör bortglömmas i wår Nord/
Kan detta aldrabäst med tyster mun förklara;
Wid hwilkens Sorge-Bår Jag skyldigst fäller tårar/
Som ock så hindrar mig/ at jag ey mera kan/
Än (jemte denne Tröst/ Gud läker/ hwad han sårar)
Nu lemna desse Ord med högstförplichtat hand:
Hwad Davids femtond' Ps. oß allom föreskrifwit/
Det är i Herr von GROOTH wärkstält och pröfwat blifwit.

Syr. LI. 35. Seer uppå mig / jag hafwer en liten tijd haft möda och Arbete och hafwer funnit en stor hugnad.

Åminnelse-Skrift

Öfwer

Kongl. May:tz wår Allernådigste Konungs Tro Tienare och Handels-COMMISSARIUS,

Ehreborne / Högachtad och Wälbetrodde / nu Salige /

HERR SAMUEL HELDINGH,

Som den 29. Martij 1705. uti sitt Hwilorum nedsattes.

SÄll den sitt Lefwerne så förer här på Jorden /
At han ey fruchtar för den sidste dagens qwäll /
Men lemnar detta Lof: Han hafwer lefwat wäl /
Uti en Salig Stund är han och döder worden.
En sådan Man är nu til Himla Helgons Orden
Ledsagat ifrån Oß uhr denne Jordens tråål /

HOos Gud ewinnerlig nu fägnas til sin Siäl /
Emedlertijd förtient på Grafwen desse orden:
Lofwärdig giömmes här / den som har redligt lefwat /
Den sow sin Gud / sin Kong och Nästa troligt tiänt /
I alt och öfwer alt godt Samwet eftersträfwat /
Nu fått den dyrste Skatt / som HErrans Näd förlänt.
Gud / som bäst trösta kan / hugfwale barn och Enckia /
Han gif ock Oß sin näd / wår dödzstund at betänckia!!!

Till

Till
Herr MEDAILLEUREN
CARL GUSTAF HARTMAN,
Då
Hans Kiäre Maka/
Ehreborne och Dygderijke/ nu Salige/
Hustru ANNA HARTMAN,
Den 7. April 1705 uti sin Hwilokammar nedsattes.

*** *** *** *** *** ***

SÅ mäst Ehrt Skådemynt/ som Gud med dygdens Prägel
Utzijrat/ att I det hölt mehra wärdt än Gull/
Herr HARTMAN, smältes opp i dödlighetens dägel/
Och sån af tijdens Rost aldeles blij til Mull.

Man undrar icke på/ at denne Smältnings heta
Giör Edor ögon röd/ och präster uth mång tår/
Ty hwad i således mist/ det kunn' i sielf bäst weta/
Och huru slijk förlust Ehr nu til hiärtat går;

Doch gifwen Ehr tilfredz/ Ehrt Skådemynt som tijden/
I dödsens dägel har för Eder nu försmält/
Skall wisserligen då/ när tijden är förlijden/
I Salig Ewigheet Ehr bliswa återställt:

Då samma Ämbne skall å nyo bliswa präglat
På ett så härligt sätt/ som ingen dödlig sedt/
Att Herrans klarhet sielf där i skall bliswa speglat
Med outsäijlig glantz i alla Ewighet.

Imedlertijd bör det Ehr tröst och hugnat wara/
Fast än I icke mehr Originalet har/
Så haswen i lijkwist det Aftryck att förwara/
Som utaf Dygden är hoos Eder lemnat quar.

Grift-

Grift-SONNET,

Öfwer

Kongl. Mayt:z wår Allernådigste Konungs fordom Tro Tienare och Stats-Commissarius uti Hertigdömen Brehmen och Verden/

Wälborne/ nu Salige

Herr GEORG GUTHRIE,

Som den 19. April 1705. uti Stockholms store Kyrckia i sitt Hwilorum nidsattes.

* *

Nemo ante obitum beatus.

SWad Solon fordom dags til Konung Crœsum sade:
At ingen Menniskia kan med rätta kallas säll/
Förr än hon hafwer sedt sin lifztijdz sidsta qwäll/
Herr GUTHRIE sannat har/ som här nog Motgång hade/
Til deß en Salig Död hans ögon sammanlade/
Då HErren hafwer förd hans Sorg-utmattad Siäl
Från Jordens Ach och Weh til Ewighetens wäl/
Så kan i sinom tijd den Högsta wänd' om blade!
Nu är korßstriden all/ nu har han Segren wunnit/
Til ewigt Sälhets mähl har han nu lyckligst hunnit:
Där Gud til Nådelön med Härlighetens Crantz
Har krönt det Tålamod och Hopp hoos honom fantz.
Säll han/ ja trefalt säll! som säledz lefwat hafwer/
At man ey honom/ men hans motgång nu begrafwer.

Sic

Sic moritur Justus.

EPITAPHIUM CHRONOLOGICUM.

REGIS. SVECIÆ.
SENATOR. ATQVE. CONSILIARIVS.
CANCELLARIÆ.
ILLUSTRIS.

NICOLAVS. LILLIEROOT.

A. QVO.
AVSPICIIS.

CAROLI. XII.

PAX. EVROPÆ.
IN. RYSVVICO.
RESTITVTA. EST.
HIC. IN. PACE. QVIESCIT.

Wår KonVngs Dyra IarL / then I hans ståLLe gaf
EVropa RyßWIIks FrIID / Wann FrIID VtI sIn Graf.

Exequiarum die 23. April.
Anno 1705.

Brist-Minne/

Öfwer

Cancelliſten uti Kongl. Cantzlie-Collegio,

Wälborne/ nu Salige/

Herr ANDERS GERNER,

Hwars Lekamen den 28. Maij 1705/ uti Skåå Kyrckia på Swart-Si:
Jordſattes.

*** *** *** *** *** ***

Alla måſte ſee ſin Död/
När Gud dem will hådankalla/
Då de ſlippa ſåå den Nöd
Evvæ Luſtmått' bracht oß alla:
Rättſint är förden ſkull den/
Som ſtädz mände efterſträfwa
Gerna till att ſkillias hån/
Ewigt hoos ſin Gud at leſwa:
Rått ſom nu Her? Gerner giör/
När i Maij han ſig tillägnar
Ewig Luſt; Men faſt han dör/
Rycktet af hans Dygd oß ſägnar.

SONNET

SONNET

Öfwer

Sal. Frijherrinnan/ Högwälborne Fru

EBBA FLEMING,

Hwars Andelöse Lekamen uppå Christi Förklarings Söndag/ Som inföll den 16. Julii 1705. uti Sorunda Sockne-Kyrckia i Södermanland Christhederligen begrofs.

Phil. III. 21 & 22.

Wårt Umgängelse är i Himmelen/ tådan wij ock wänte Frälsaren HErren JEsum Christum/ hwilken wår Skröplige Lekamen skall förklara/ på det han skall giora honom lijk med sin förklarade Lekamen/ af then Krafft/ thår han med förmåå sig all ting underläggia.

EN Dygd-klarskinand Fru/ hoos den all Dygders Skara/
Sitt ädla hemwist haft/ så länge hon här war/
Så wäl i bittre Sorg- som blide Glädie-Da'r/
Har budit Oß farwäl/ och får nu ewigt wara/
Där HErren hennes Kropp så härligt skall förklara/
Som Han förklarad är: Den man nu därför' har
På hans Förklarings Dag i Jorden lemnat qwar/
Till deß han sig igen med Siälen får bepara.
I medlertijd så skall ock Rycktets Mund beskrifwa
Deß Dygders Klarhet så/ att de stedz skole blifwa/
Ett Wackert Mönster och en Solklar Lefnadz Spegel/
En Wägewisare och richtig Wandringz Regel/
För Oß/ som lefwa qwar/ och hoppas däruppå/
För den Förklardas skull en Ewig Klarhet fåå.

Grifft-Minne

Öfwer

Den i Tijden Wälborne / nu i Ewigheten Salige

FRU CHRISTINA NORDENHIELM,

Som den 20. Julii 1705. uti Stockholms Stadz store Kyrckia Christanständeligen Jordsattes.

* *

SONNET

HÄr hwilar sig en Fru / som lijkt sitt Namn / i Norden
Med Dygdens ädla Hielm så wäl beprydder war
Att hon ett härligt Lof hoos allom lemnat qwar /
Med Saligheetens Hielm är hon ock krönter worden.
CHRISTINA hette hon / så döptes hon på Jorden /
I CHRISTO hafwer hon så tillbracht sine da'r /
Som en Christinna bör / hwarföre hon ock har
Af CHRISTO bliswit satt uti hans Helgons Orden.
Hoo detta läs' ell' hör / han önske sig att kunna
Sitt Lefnadz lopp / så wäl som hon / igenom gåå /
Och uti CHRISTI Namn en Ewig Sällhet fåå /
Som han them Christnom will utaf sin Nåd förunna.
Om någon weta will / hwad Åhr hon sombnat åf /
Så märck de Orden:

SII ChrIstIna NorDhIeLMs Läf.

Justus

Justus Gaudebit Semper.

EPITAPHIUM CHRONOLOGICUM.

*** *** *** *** *** *** ***

HIC. QVIESCIT.

HEROS. TOGATVS.

IOHANNES. GABRIEL. STENBOCK.

SENATVS. REGII. PRINCEPS.

QVI.

DEO. REGI. ET. PATRIÆ.

PIE. FIDELITER. VTILITER.

VIXIT. AH. VIXIT.

AT.

GLORIA. EIVS.

VIVIT. ET. VIVET.

Moestissimo Exequiarum, die XVII. Augusti, MDCCV.

Åminnelse-Skrift.

Öfwer

Kongl. Mayrtz wår Allernådigste Konungs

Tro Tienares och Commissarius wid Kongl. Ammiralitetz Staten i Götheborg/

Wälborne/ nu Salige Herren/

Herr JONAS AHLEHIELM,

Som första dagen somnad af/
Och tredie dagen lads i Graf/
Uti October af det Åhr/
Som näst här under utmärkt står:

Eho/ som frågar/ när Herr AHLHIELM död månd' blij?
Märck! IONAS AHLHIELMs Lof skaL Intet Dö'n fåå sII.

EN Man af Giöta-Blod
Som Gud så fruchtat
Att han om bägges
Är nu igenom Dö'n/
Den Redlighet och Troo/
Och han mot allom wijst i
Tar nu hans Edla Namn och
Att swarta Aswund sielf måst'
Så blijr en Lefwand troo med
Så blijr Rättfärdighet med
Och fast än Wij nu måst på
Sku' Wij dock/ när som han
I Ewig Salighet fåå
Som JONAS AHLEHIELM nu har uti sin Famn.

I Mannaheim uprunnen/
Och sin Konung åhrat har/
Nåd altid försåkrat war/
Ach! klagan wårdt/ förswunnen:
Som wardt hoos honom funnen/
All sin Lefnadz da'r/
Heder i förswar/
Läggia Hand på Munnen.
Ewig Roo belöhnter/
Herlighet Bekrönter:
Iorden honom sakna/
Een gång igen skall wakna/
Lofwa HErrans Namn/

Skyl-

Skyldigt Åhreminne

Uppå

Cammererarens wid Kongl. Myntet i Stockholm/
Edel och Högachtad/ nu ewigt Salige Herrens/

HERR

JONAS RUUTHS

Graf/

Hwaruti hans Andelöse Lekamen den 12. Octobr. 1705. i St. Mariæ Magdalenæ Kyrckia Christhederligen infördes.

I Kiärlek/ Hopp och Tro/ igenom Werlden wandra:
Och aldrig träda från then Ädla Dygdens Bahn:
När Mootgångs Wårder blås/ sin Kosa ey förandra:
Achtsambligen sin Tijd och Stunder wända an:
Sachtmodigheten städz i Ord och Giärning wijsa:
Rätträdigt giöra/ hwad ens Embete tilhör:
Uprichtig Kiärlek moot de sina låta lysa:
Uthsluta uhr sitt Sinn/ hwad Siälens Roo förstör:
Thet äro Christnas Proof/ som wärcklig funnitz hafwa
Hoos Salig JONAS RUUTH, som lägges nu i Grafwa.

Stadigt-

Stadigtwarande Dygdelof /
I Lifztijden förwärfwat /
I Döden efterlemnat:
Af

Ehreborne och Dygd Edle Matronan,

EBBA GRAMMEL,

Som efter ett wälfördt Lefwernes lopp / den 19. Octobr. 1705. Saligen hädanskildes /

Wid des Christ-Ederlige Begrafning / som skiedde uti Bränkyrckia i Södermanland den 26. Dito, uti följande Rader författat.

Ähre Minne.

ETt Ädelt Dygde-Trä / som GUD sielf har plantera /
Beprydt med Trones-Frucht / Höst / Winter / Sommar / Wår /
Beklagligt / denne Höst aldeles så utgår /
Att Jorden icke får des Fruchter niuta mehra:
Gudzfruchtan / stadigt hopp / Winlägning om Gudz åhra /
Reen Kyskhet / Ehrbarhet / ett tolamodigt Sinn /
Att dricka uth den Kalck / som HErren skiäncker in /
Mildsinnat hiärtelag / de ädla Fruchter äro /
Med dem den Salige Matronan EBBA GRAMMEL
Een lefwand Tro uthwijst / och sig förwärfwat har
Lofwärdigt Ähre-Namn i all sin Lefnadz da'r /

Till des Hon blef halft Åhr utöfwer Fyrtij gammel.

SONNET.

SONNET,

SOm Bud i fornom Tijd sitt Israel månd föra/
I hela Fyrtij Åhr i Öcknen af och an/
Förr'n de kund' komma in i det förlofde Land/
Så plår han sammaledz ånn med de sina giöra:
De kunn' på Lyckans Wagn ey fåå till Himlen kiöra/
Med måste träka i den tunga Werldens Sand/
Som dem en Öcken år/ till des at HErrans Hand/
Dem till sit Canan för/ där de den Röst fåå höra:
Som du/ o trogne Siål/ på mitt behag ey klandrat/
Men tåligt dragit/ hwad jag dig har lagt uppå:
Så skall ditt Korß och Last nu blij i Lust för andrat/
Och du skall Trones Frucht i Himlens Canan fåå:
Ditt har nu lycklig hindt Matronan EBBA GRAMMEL,
Når Hon war Fyrtij åhr./ och Halft däröfwer gammel.

Christus Mea Spes.

SONNET.

Öfwer

Kongl. May:tz wår allernådigste Konungs
Fordom Tro Man / General Liutenant af Infanteriet, Gouverneur öfwer Curland, samt General Qwartermåstare och Directeur af Fortificationen

Högwälborne BARON,

Herr CARL MAGNUS STUART,

Frijherre / Herre til Fahrstad och Långbro /
Som den 5. Decembr. 1705. saligen afsomnade och den 8. dito Christ-hederligen begrofs.

LN CARL till Namn och Sagn af Karlablod och kynne
Den Konung CARL med skiäl sin Nåd har hållit wärd:
En CARL af högt Förstånd: En CARL förutan flärd:
En CARL af tappert Mod och Edelmodigt Sinne:
En CARL, till hwars Beröm wij näplig Orden finne /
Har budit Oß god Natt i denne Nordske Wärld /
När han af Himlen sielf tillbaka blef begiärd /
Men lembnat Oß därhoos ett stadigt Efterminne.
Så skall då Rycktet Hans Högtädle Namn kringföra /
Att CARL den Tolfftes Man / CARL MAGNUS STU-
Berömmas / in till deß / att Tijden blifwer all / (ART skall
Och CARLE-Wagnen sielf ey längre Tienst får giöra.
Ty den / om hwilken MARS och PALLAS ha'a måst träta /
Bör ingen deras Folck / fast han är död / förgåta.

Een

Een Lott i Salighetens Land:
Een Krona utaf HErrans Hand:
Een Ström af Wällusts Öfwerflöd/
Har wunnit i een Salig Död

Den
Wälborne Fru/

Fru CHARLOTTA CRONSTRÖM;

Hwars Siål den 3. Januarij 1706. blef förſatt i den Ewiga Glädien/ och Kroppen den 8 dito til ſitt Hwijlorum befordrad.

SONNET

Knapt åro Trenne åhr med Tijdens lopp förflutne/
Så'n Himlen ſielf Her? Pahl til Nyåhrsſkiänck månd' gie
En Ädel dygdens Wän. Men/ ach! nu får man ſee
På åfwen ſamma Dag/ deß Dagar wara ſlutne.
Hwem will då undra/ at nu Tårar blij uthgutne?
När Hiärtat ſårat år/ hur kan då Ögat lee?
Hur kan i ſådan Sorg det annorlunda ſkie/
Än ſwijda i det Bröſt/ dijt Pijhl på Pijhl å ſkutne.
Ach! bitter Nyåhrsdrick! Men du/ högſtſälle Siål/
Som på det nya Åhr til Ewigheten hinte/
Där du ditt nya åhr/ ſom aldrig ſluts/ begynte
När du i ſalig ſtund böd Jorden fara wäl:
Din' wackra Dygders Lof/ och ditt högtädle Namn
Skall minna Oß uppå/ at ſökia ſamma Hamn.

Psalm. XVI. 6.

LOTTEN är mig fallen i thet lustiga / mig är en skiön Arfwedehl tillfallen.

CHARLOTTA war dit Namn: Du har och lycklig wunnit
Den Kiärsta LOTT och del i Himlens Frögde-Saal:
Där man i Ewigheet ey weet af något qwal /
En bätter Nyårs-Skänck har aldrig någon funnit.

Sap. V. 17.

The Rättfärdige skola få en skiön CRONA af HErrans Hand.

HOm du / ditt Namne lijkt / här burit Dygdens-Crona /
Och dig för GUD och Oß rättfärdig wisat har /
Får du / som för tre Åhr din Brude-Crona bar /
Den Cronan af GUDz Hand / hwar med han kröner Trona.

Psalm. XXXVI. 9.

Tu skäncker them med Wälluſt / såsom med enom STRÖM.

DItt Namn slöt sig på Ström: din Lefnad har och flutit
Lijk' som en Ström sin koos / som ey uphåller sig:
Men nu så mättas du med Luſt ewinnerlig /
Lijk såsom med en Ström. Säll den sitt Lopp få slutit!!!

*** *** *** *** *** ***

GUD täck's i nåder / hwad han sårat sielf förbinna /
Och gif' / Wij hwar och en i sinom tijd / må hinna
Att få til Nyåhrs-Skiänck den Cronan / Ström och Lott /
Som den nu Salige Fru Lotta Cronström fått.

Den

Den Ehran Städz åth Gudi gifwer /
Och år med willian hans förnögd /
Til Himmelsk Ehra införd blifwer
Och niuter en Städz warand Frögd :

Sannat
Af

Den Wälborne Fru /

FRU AUGUSTA MARGARETA EHRENSTEDT,

Som den 20. Jauuarij 1706. saligen affomnade i Stockholm och den 25 dito uti sin Hwilokammar insattes.

* *

SONNET.

Deut. XXXII. 3.

Gifwer wårom GUD allena Åhrona.

FRU EHRENSTEDT år död. Ach bittra ord / som swijda
I Makans bröst / som har sitt halfwa Hiärta qwar:
Han gråter med sin Barn / de gråta med sin Far:
Man seer här idel Gråät och hörer idel Owida :
Ty Döden skillier nu ifrån Herr EHRENSTEDTS sijda
Deß allerbåsta Wän / som wärd at lefwa war!
Men ach! från honom nu ett sorgse affkied tar /
Och reser dijt hon Oß i sinom tijd will bijda.
Dock hwad wil Eder Sorg och Klagan wäl uträtta?
GUD bör haa Ehran Städz i alt / hwad som han giör /
Fast ån han Eder på det ömstestället rör.
Hwad gagnar det / at J med Tårar Eder mätta /
När som Ehr båsta Wän får åta Himla bröd?
Af detta tröster Ehr; Fru EHRENSTEDT år ey död.

SONNET.

Judith. IX. 15.

HErre/ thet skal wara tins Namns åhra/ at en Qwinna hafwer nederlagt honom.

FRu EHR'NSTEDT är ey död. Ty Rycktet skal/ så wijda
Som det med Tijdens lopp til Dygdens Ähra far/
Städz weta det berôm/ som hon förwärfwat har
Igenom allskiôns Dygd/ med skyldig mund uthsprijda:
Och särdel's/ huru Hon/ nåa hon måst mycket lijda
Af HErrans Faders Hand/ uppå sin Siåls Altar
Mång' Offer utaf Tro och Tålamod frambar/
Och huru manligt hon de Christnas Kamp månd' strijda.
Hon har nu Segren fått/ och säya kan med rätta
Sem Judith fordom sad': Dit Namn/ o HErre/ bör
Haa Lof och Ähra städz (som tig alleen tilhör/)
När man om mig/ som är en Qwinna/ får berätta/
Hur som jag segrat har ut öfwer Korß och Nöd.
Af detta tröster Ehr: Fru EHR'NSTEDT är ey död.

Öfwer

Öfwer

Salige Secreteraren

Edel och Högachtat Herr

MATHIAS PAHL,

Som den 13. Januarij 1706. i HErranom affomnade / och den 6. Febr. där efter i St. Jacobs Kyrckia i Stockholm Christeligen Begrafwen blef.

SONNET.

Hiob. I. 21. Herren Gaf.

MATHIAS är ett Namn / som tydes uth Gudz Gåfwa:
MATHIAS PAHL och wist en HErrans Gåfwa war /
Som så på Jorden här tilbracht sin lefnadz da'r /
At fast han nu sig lagt / den långa Sömn at såfwa
Så måst doch hwar och en / som älskar Sanning / låfwa
Det Wett och fromma Sinn hos honom funnitz har /
Så at hans Redlighet nu saknas af någ' hwar.
Men mäst utaf hans Mor / hwars Hiärta spåns i kläfwa:
I Kläfwa / ja i Präß / som präſſar Tår på Tår /
När hon senda Sohn seer läggias uppå Bår:
Ja / Tårar spisa ey / at tyda uth den Smärta
Som enda Sonens död upwäcker i det Hiärta /
Som brukar Davids Ord om Sohnen Absolon:
Ach kund' jag dö för dig / min Sohn / min kiära Sohn!

SONNET.

SONNET.

Ibidem.

HERREN Tog.

Hwad GUD Oß giett / har han ock macht at
återtaga /
Så at wij ingalund' så pruta däruppå:
Skiönt han hwad kiäraſt är ifrån Oß taga måå:
Hans Willia bör i alt Oß ſtädze wäl behaga:
Han wet / han kan / han wil alt til det bäſta laga:
Faſt än wår Swaghet ey det ſamma kan förſtåå /
Ell' nånſin ſe föruth / hwad Wägar han wil gåå:
Han menar Oß då bäſt / når han Oß mäſt månd' aga.
Och ſom MATHIAS PAHL hans Gåfwa wa-
rit har /
Han nu denſamma opp i himlen återtaar:
Så ſtiller då Ehr Sårg / och lijſee Eder Qwida
Utaf de dyre Ord / ſom Hiob / dåhan mäſt lijda /
Har brukat: HERren gaf / och HERren åter
tog:
Her? PAHL, ſom lefwat wäl / han och ſå
ſaligt dog.

Öfwer

Hfwer
Kongl. May:tz wår Allernädigste Konungs fordom Högtbetrodde Man / Råd / och Præsident uti Kongl. Bergz Collegio,
Den Högwälborne Grefwe /

Herr DIDRICH WRANGEL,

Som år född den 12. Martij 1637 / och den 15. Febr. 1706. uti Stockholm Saligen afsomnade / samt den 21 dito i Knutby Sochne-Kyrckia Christlofligen Jordsattes.

SONNET

Du / dyra Man och Råd bland Swea-Konungs Jarlar /
I hwilken Swer'ge haft / men Ach! ey mehra har
Det som Dy ländt til Gagn / til Heder och Förswar
Rättrådig Hielp och Stöd båd' Serla Tijd och Arla:
I det Ditt Råd och Dåd betient Tre Store CARLAR,
CARL Gustaf fägnad' sig utaf tin Ungdoms da'r:
Hin Elfte CARL högstnögd med Medleåldren war.
Wår Wolfte saknar nu Din Ålder bland sin' Karlar.
Reen Tro mot Gud och Kong: Hiält Mod til Watn och Land
Alfwarsamhet i Råd: Fromheet i Ächta Stand:
Nåd moot de Nedrige / giör' / att ditt Höga Namn /
Gref VVRANGEL, aldrig skall see Dödlighetens Lag.
Emedlertijd har du just uppå Sigfrids dag
Lijk som en Segrand' reest med Frijd til Sålhets hamn.

SONNET
Öfwer
Den Wälborne / nu Salige Fru /
FRU ANNA HELENA HEERDHIELM,
Uppå Jordsättningz-Dagen den 16. April. 1706.
Psalm. XXIII. 1.

HErren är min Heerde.

****

NU hafwer Dygdens Tiäll förlorat en Heerdinna /
Hwars Lefnad Man och Far / Mor / Syskon / Fränder har
Så hiärtlig fägnat / at når som Hon afskied tar /
The kämpas om hwarann / at låta tårar rinna.
Doch hwem kan dödsens macht medh tårar öfwerwinna?
Säll Hon / ja trefalt säll! Som slutit så sin dar /
At hon ey åldermått / men dygdemogen far
Från Jord til Himlens Hiord / dijt ingen Dödh kan hinna.
Ther Hon igenom Troon har nått ett saligt möte
Med rätta Heerden / som nu nyß predikad är:
Then Hon i Lust och Puft så hiärtlig hållit kiär:
At Hon nu Ewigt blijr hugswalat i Hans skiöte.
Så är Fru Heerdhielms dygd af Heerdens kiärlek lönter /
Med Saligheténs Hielm i Ewighet bekrönter.

Sacr

Sacræ Regiæ Majestatis
Magnæ Fidei Vir & Provinciæ Cuprimontanæ Gubernator
eminentissimus,
GENEROSISSIMUS NOBILISSIMUSQVE BARO,

DN. NICOLAUS GRIPENHIELM,

Nunc in Cœlis æternum Beatus.

NUmen summum sancte colendo:
Iustitiæ ductum presse sequendo:
Constantiam dictis factisque adhibendo:
Obedientiam Regi devote præstando:
Lenitate Severitatem temperando:
Alacritatem negotiis adjungendo:
Veritati & Modestiæ enixe Studendo:
Saluti publicæ inprimis consulendo:
GRavitatem Muneris ritè tuendo:
Reverenter Fortunam habendo:
Iugale fœdus castè servando:

Provinciam commisſam prudenter regendo:
Erga omnes ſe bonum & æqvum præbendo:
Nobilitatem generis Virtute illuſtrando:
Honores per labores præclarè merendo:
Invidiæ ictus animoſe ſpernendo:
Eridi nunqvam, ſed Paci litando:
Laudes acqviſitas in dies augendo:
Memoriam ſui reliqvit immortalem.
Menſe Aprili Ao. MDCCVI.

SONNET
Öfwer
Den Wälborne / Gudi och Menniſkiom behagelige
JUNGFRU /
Jungfru CHRISTINA PAHL,
Som den 4. Maij 1706. uti Stockholm Chriſteligen begrofs.

Eſa. LX. 7. Blomſtret förwiſnar.

NÄr Majus ſkulle Gß / Naturen jämlijkt / ſågna — Sap. II. 7.
Med Blomſtrens Ädla Pracht och ſtolta Herlighet /
Som öfwergår alt Präl en Sal'mon bruka weet — Matth. VI.
Så blijr den Örtegård / ſom GUD begynt inhägna / — 29.
I Edens liuſwe Lund / då han därpå lät rägna
Wälſignelſe och Näd / af Dödens bitterhet — Gen. I. 26. 27.
Så hårdt angripen / att han Dygden till förtret
Ett Dygde-Blomſter will den mörka Graf tillägna. — Hiob. XIV. 2.
Ett Blomſter / hwilket war af Sarons Blomſter nämbt / — Cant. II. 2.
Af Menlöshetens Färg. Men är / Ach! nu förſkiämt.
Dock faſt det wiſnat bort i denne Jämmerdahl — Pſ. LXXXIV. 7.
Skall det på Zions Berg / uti den helga Skara / — Hebr. XII. 22.
Owanſkligt wäxa opp / när Gud det ſkall förklara. — 1. Cor. XV. 42. Phil.
Af detta tröſter Ehr / ſom ſörjen STINA PAHL. — III. 20.

Öfwer

Öfwer

Herr PETTER FRISKS Späda Trillingz-Döttrar/ Jungfr. HEDVVIG, SOPHIA och ULRICA Frisk/

Hwilka om Fetetisßdag / som war den 6. Februarij 1706 / hijt till Werden föddes / men den första den 29. Maij, och de öfrige både den 14. Junij samma Ahr hädanskildes / och den dito tillsammans Christeligen begrofs.

* *

SONNET.

SKall då / Ach! klagan wärdt / ett Blad så ynkligt rifwas
Från Friskens Klöfwerblad / som så behagligt war /
Att man deß lijke eij får skada alla da'r?
Skall Dygde-Blomster tre ey längre sammantrifwas?
Skall entlig Ett däraf åth mörcka Grafwen gifwas
I liufste Blomster tijd'n / och intet lembnas qwar
I Friskens Lustegård / där Gud det plantat har?
Skall deß förwijsnade så snart med Sorg beskrifwas?
Så är det. Himlen sielf will Oß i Maij påminna /
Lijk som deß Blomster Pracht så hastigt wijsnar bort /
Så är wår Lijfztijd ock på denne Jorden kort;
Men som sig samma Pracht förnyad skall infinna /
När Åhret är omkring / så skall Naturens Lopp /
Jemwäl i detta mål opmuntra troo och hopp.

II. Sam. I. 23.

Liuflige och täcke/ medan the lefde/ äro ock så icke åtskilde i Döden.

SONNET

Till de bedröfwade Föröldrarne på Jordsättnings Dagen.

TRe Systrar/ hiärtans Barn/ som kommo på en Dag/
Att fägna Jordens Folck/ det de ock wärckligt giorde
Med trefald Liuflighet/ som man hoos dem förspörde/
De måste/ Ach! för snart/ dock efter Guds behag
Ifrån Oß resa bort/ förutan alt fördrag/
Skiönt syns/ ett längre lijf åt dem förunnas borde/
Att man ock billigt på deß korthet klandra torde/
Om icke det stod fast: Guds Willia är wår Lag.
Han/ som Treenig är/ och Ehr de Trenne gifwit
Uti en Födselstund/ men kallar dem nu bort/
Giör deras Lijfztijd och Ehr Glädie lijka kort:
Han läke sielf det Sår/ som Döden hoos Ehr rifwit/
Och minne Ehr städz på/ de Tre/ som dog' så späda/
Få nu i Ewighet Ett Trefalt heligt qwäda.

Ämin-

Aminnelse-Skrift

Öfwer

Kongl. Myntmästaren/ Edel och Högachtad

Herr HINDRICH ZEDRITZ,

Som den 26 Junij 1706 uti Stockholm Christeligen begrofs.

*** *** *** *** *** *** ***

SONNET på Prafwen.

SÅr giömmer Jordens Skiöt en Myntemästars Kropp
Hwars Siål ett Mynt war lijk/ som war af Gud så präglat/
At From- och Redlighet blef altid där i speglad/
Til des hon togs från oß i Ewigheten opp/
Där hon i wärcket har/ hwad hon här haft i hopp
Och är bland helgonen inteknad och förseglad.
Ty han har druckit här den Kalck/ som GUD har peglat/
I kärlek/ hoop och troo/ fulbordat lofligt lopp.
Hans Namn och Lof skal ey hoos oß sin glömska see/
Så lägge H och Z på Swänske Mynten syns
Och något därutaf uti wår giömma fins/
Men Oß/ när det påsees/ den tanckan alltijd gie/
Att han lijk Henoch och Zach'rias hafwer lefwat/ Gen. V. 24. Luc. I. 6.
Och derför nått det mähl/ som han har eftersträfwat.

Ämin-

Aminnelse-Skrifft

Öfwer

Herr Hofrätts-Commissarien CARL BIÖRCKS

Salige Hustru/

Ehreborne och Dygderijke Matrona,

ELISABET LYSING,

Som den 27. Februarij 1707. Christeligen begrofs.

SONNET.

SOm Abram fordom dags bekiände sig att wara/ Gen. XVIII. 27.
Jord/ Aska/ Stofft och Mull/ som wij af Skriften sij/
Den Oß ock elliest lär/ at Jord till Jord skal blij
Så kan ock denne Dag Oß sådant bäst förklara/ C. III. 19.
Som Namn af Aska bär/ den nu bland Påwens Skara
Högtijdligt deles uth med serde'ls cer'monie,
Till Tecken/ ingen är från dödligheten frij/ Ps. LXXXIX. 49.
Men måste blij till Stofft/ och i det tysta fara. Eccles. XII. 7.
Nu gier Oß denne Dag detsamma att betänckia/ Psal. CXV. 17.
Når wij en Dygdens Wän i Grafwen nedersänckia/
Som för sin Dygds förtienst had längre lefwa bordt/
Men hennes korte Lijf är nu till Ewigt giordt/
Och fast deß Aska blijr på Aske-Onsdag glömder/
Skall dock deß Dygde Prijs hoos Oß eij blifwa glömder.

1. Cor.

1. Cor. XV. 42. En Stierna går öfwer then andra i Klarheten.

Den här en Stierneglantz af Christlig Dygd månd hysa/
Skall såsom Solen sielf i Ewigheten lysa/

Sannat
Af
Kongl. May:tz Tro Tienare och Capitein wid deß Fält-Artollerie,
Wälborne (nu Salige)
HERR
HANS GABRIEL
Stierna/

Som den 22 April 1707 Saligen affomnade och den 25 ejusdem i sin Hwilokammar insattes.

*** *** *** *** *** ***

HErr Stierna/ hwilken har/ lijk som en Stierna/ lyst
Af Wett/ Förstånd och Dygd/ som han hos sig har hyst
Och wid wår Norre Pohl så wähl och härligt wijst/
At han af Momo sielf bör billigt bliswa prijst:
Har/ ach! nog bittidt! här fullgiordt sitt wackra lopp/
Men i sin Nedergång gått uti Himlen opp/
Där han/ som Stierne-lijkt wår Nordske Himmel prydt/
Sin hafde Stierneglantz med Solens Klarhet bytt;
Så fick han Nambnetz Gagn/ men lemnar Namnet qwar/
Som han i Fyrtij Åhr med gagnet burit har/
Som ock med Heder skall af allom påtänckt blij/
När de på Himlens Hwalf haus Namne-tecken sij.

Wandrings-Man!
See. här. hwad. som. sällan. sees.
Twå. Hiertan. som. Kärleken. giordt. til Ett. Marc. 10, 1.
Ett. Ächta. Par. som. Döden. söndrat. i. Tu.
Dock. så.
At. de. i. Lijf. och. Död. äro. oåtskilde. Ruth. 1, 16.
Nembligen.
Kongl. May:tz. Fordom. Tro. Man. och. Cammar-Råd.
Wällborne.
Herr. BARTHOLD. RUUTH.
Och. deß. Kiäre. Fru.
Wälborne.
Fru. ANNA. ROSENBLADH.
Bägge. uti. Tijden. genom. Dygdens. Öfning. berömlige.
Bägge. uti. Ewigheten. genom. deß. Nåde-Belöning. Salige.
O. Ett. Lyckſaligt. Waar!
Om. icke. för. Werlden. som. räknar. all. Sällhet. efter. den. utwärtes. Lyckan.
Dock. för. Gud. som. icke. mindre. i. Moot. án. Med. de. sina. Lycklige. giör.
Det. de. på. många. sätt. erfarit.
Ty. skiönt. deras. Lefnadz-Skiepp. på. detta. Fåfänglighetens. Haf. lijdit. många. anstöter.
Är. det. dock. af. HErren. underligen. fördt. Pſal. 4. v. 4.
Och. nu. i. Ewighetens. sälle. Hamn. lyckeligen. inluppit.

Ty.

Ty.

Det. styrdes. af. en. lefwande. Tro. 1. Cor. 13, 13.
Hade. Ett. fast. Hopps. Ankar. om. Bord. Hebr. 6, 9.
Och. Lotzades. af. en. Rättskaffens. Kiärlek.
Resan. warade. något. länge.
Ja. längre. än. den. Davidiske. Mosis. uträkning.
innehåller Ps. 90, 10.
Som. den. sätter. till. 70./ ja. högst. 80. Åhr.
Ty. efter. HErrans. Fruchtan. förmerar. Dagarne. Prov. 10. v. 27.
Så. har. och. hans. Näd.
Har. tillagt. den. Salige. HErren. Ett. och.
Den. Sahl. Frun. Tre. åhr. däröfwer.
Således. hafwa. de.
Här. på. Jorden. berömligen. burit. den. Heders-Cronan.
Som. på. Rättfärdighetens. Wäg. funnen. warder. Prov. 16, 31.
Men. nu.
I. Himlen. wunnit. Rättfärdighetens. Crona. 2. Tim. 4, 8.
Som. dem. til. Ewig. Tijd. Hedra. skal.
Deras. Täcke. och. Liuflige. Dygde-Wandel. uti. Lifwet.
Giör. at. de. ey. heller. skillies. i. Döden. 1. Sam. 1, 23.
Utan.
Som. de. för. Hertijo. åhr. trädde. på. en. gång.
I. Brudsång. at. blifwa. Far. och. Mor.
Nu. på. en. gång. föllias. åth. til. en. söot. hwijla.
I. Jorden. som. alles. wår. Moder. är. Syr. 40, 1.

Så. går. då.

Salig. Herr. Lammar=Rådet. och. deß. Fru. Esai.
Efter. HErrans. Rådh. i. deras. Lammar. 57, 2.
På. hwilkens. Dör. Rycktet. desse Ord.
Til. Tijdens. efterminne. Inskrifwer.

Ett Ädelt Dygde-Par som woro ett i Tijden/
Haa sedan deras Tijd/ på Jorden war förlijden
I sielfwa Döden fölgts: och där med låtit sij
At de i Lijf och Död Förbundne skulle blij.

Stockholm den 22. Maij 1707.

Heer. här. J. Dödlige.

En. Örtegård. och. uti. Örtergården. en. Graaf. Joh. 19. v. 14.
En. Örtegård. Hwaruti. såås. Förgängligit. och.
Upstår. oförgängeligit. 1. Cor. 15, 24
En. Graaf. hwaruti. En. Edel. Örtegårdz=
mästare. år. Begrafwen.
Nemligen.
Kongl. May:t. Tro. Tienare. och. Intendent.
Öfwer. alle. deß. Lust= och. Trägårdar.
Wälborne.
Herr. JOHAN. HORLEMAN.
Som. uti. Konungens. tienst.
Efter. en. Konungs. Exempel. Eccl. 2, 5.

Giorde.

Giorde. Örtegårdar. och. Trägårdar.
Och. planterade. thäruti. allahanda. Trå.
Men. war. ock. därhoos. sielf. i. HErrans. Trägård.
Ett. Fruchtbärande. Trå. Pſ. 1, 3.
Ett. Trå. som. hörde. til. HErrans. plantering.
Ympat. i. Lijffens. Trå. opfylt. med. Apoc. 22. v. 2. Gal. 5. v. 22.
Andans. Frucht.
Så. at.
Om. then. blinde. då. han. begynte. sij. kunde. säija.
Jag. seer. Menniskior. lijka. som. det. wore. Trå. Marc. 8, 23.
Men. här. med. större. skiäl. säija. kan.
Detta. Trå. war. en. rätt. Christen. Menniska.
Then.
Wid. Kongl. Lust- och. Trägårdars.
Skiötande, hwaröfwer. han. ett.
Berömligit. Inseende. haft.
Har. sig. Christeligen. påmint.
Syndafallet. uti. Lustgården. Eden. Gen. 2, 8.
Syndabotarens. blodswett. i. Örtegården.
Gethsemane. Joh. 18, 1.
Och. hans. heliga. Hwijla. uti. Örtegården. på.
Golgata. 19, 42.
Hwilka. Trägårdar.

Honom. som. sin. Lust. hade. i. HErranom.
Mehra. Förlustade. än. alla. Ps. 37, 4.
Nordens. Jordiske. Lustgårdar.
Och. emedan. han. således. lefde. Christo. til. behag.
Som. efter. sin. Upståndelse. behagat. bära.
En. Örtegårdzmästares. Lijknelse. Joh. 20, 15.
Så. skall. han. uti. Upståndelsen. blifwa.
Christi. Förklarade. Lekamen. lijk. Phil. 3, 21.
Och. jempte. Lijfsens. Trå. som. är. Apoc. 2, 7.
J. Buds. Paradijs.
Grönskas. i. alla. Ewighet.
Imedlertijd. skall. ock. hans. Edle. Namn.
Uti. de. Edle. Telningar.
Som. här. efterlemnade. äro.
Grönskas. och. blomstras.

Til.

Hans. Dygd-Lefnads. Prijs.

Och.

Wälförtiente. Thugkommelse.

Stockholm den 30 Maij
Anno 1707.

Rycktets

Rycktets Witnesbörd/

Om

Kongl. May:tz Tro Tienare/ Häradzhöfdingen och Borgmästaren/

Wälborne Herren/

Herr LARS STIERNCRONA,

Hwilken den 15. Junij 1707. Saligen assomnade/ och den 20 dito uti Wallentuna Kyrckia Christhederligen Jordsattes.

SONNET.

DEt Wett/ Rättfärdighet och Snällhet kunnat skona
Nån Domare/ at han från Döden blifwit frij
Och icke haft behof Förwanskligheten sij/
Så hade Döden ey bortryckt Herr STIERNE-
CRONA,

Den här Rätfärdighet bar til sin Hufwudbona/
Och hölt en sådan Domb/ den Gud sielf war uti/
At Rätt mätt' blifwa Rätt/ och Orätt Orätt blij:
Är ock Rättfärdig nu för Gud igenom Trona.
Hans Saknad qwällier Oß: Men Lofwet sägnar mehr.
Den förre giör/ at man mång tusend tårar seer
Utgiutas på hans Mull: Den senare förklarar/
Att han en STIERNA och en CRONA haf-
wer warit
På Nordens Horizont, at Ädla Namnet swarar
Moot Sagnet/ hwilket man hoos honom stedz erfarit.

Grift-

Brift-Minne/

Öfwer

Ehreborne och Wälförnäme/ uu Ewinnerligen Salige Handels-Mannen/

Herr GERDT SPECHT,

Som den 9 Julij 1707 i Stockholm Christlofligen begrofs.

* *

GOd Natt nu biuder Oß i Swea Hufwudstad/
En Man/ som Gud/ sin Kong/ och Nästa städse tient/
Rättfärdig/ from och god/ och mången har förlänt/
Det honom kunnat giordt uti des trångmål glad.
Ty som han alt sitt hopp til HErrans Råde haft/
Så war hans Sinne först til HErrans fruchtan wänt/
På Kongens tienst därnäst/ at hwar som honom kändt
Ett godt Beröm och Lof om honom altid sagt:
Christlofligt har han left/ och saligt har han dödt/
Hwad kan åstundas mehr? Han har i Himlen fått
Then Råde-lön/ som han har stadigt efterstädt/
Hans Dygders Lof skal ey af Afwund blij utödt.

SONNET.

SONNET.

SO ist der wehrte SPECHT von uns hinweg gegangen/
Der GOtt und Tugend vor Sein höchsten Schatz geschätzt/
An dem in Leben und im Tod er sich ergetzt/
Und an der Eitelkeit sein Hertz niemahls gehangen:
Drum ist auch nun erfült sein heiliges Verlangen/
Da Er/ der seinen Trost auf GOtt hat fest gesetzt/
Und seinen Nechsten nie (trotz Neiders mund) verletzt/
Vor GOtt dem Höchsten thut in heil'gem Schmucke prangen.
Er stirbt und lebet doch. Sein GOtt-geliebter Wandel/
Dreyfältig Ehlich Lieb'/Aufrichtigkeit im Handel
Mitleidend Hertz und Hülf vor alle die da leiden/
Einmüthig zeugen diß bey seinem sel'gen Scheiden:
Der lebet wol und stirbt gerecht/
Wer lebt u. stirbt wie GERHARD SPECHT.

Fast uppå Sommar föllier Höst /
Geer Sommars wäntan åter tröst /
Då
Ehreborne och Dygderijske Matronan,
Hust. Brita Elisabet Brander /
Handelsmannens Ehreborne och Wälachtat /
Herr Anders Dahlströms /
För detta Kiärälskelige / och nu högstsaknade Maka /
Blef den 2. Augusti 1707. uti des Hwilokammar införd /
Uti följande Rader kortlig betrachtat.

MIn Sommar är förbij! den kulna Höst nu kommer:
Så qwida höres den / som nu sin Maka mist /
När som med Julio wij miste den liufste Sommar /
Då han och känna måst på egit Hierta Brist.
Herr Dahlström menar jag / som saknar nu sin Brander /
Hwars Dygd och Sedighet har wunnit det beröm /
At ingen Sanningz wän kan der på giöra klander:
Men / klagan wärdt! deß Lijf gick bort lijk som en Ström.
Så blef den Ängla-Lust / som hon och Dahlström ägde /
Så snart för honom bytt i bitter Sorge-drick:
Så blef den Kiärlek de i Liufste Sämja plägde
Så snart i Malört wänd. Doch det war HErrans skick!

Han

HAN har och ingen an giordt denne Kiärleks skilnad
Han har nu sielf uplöst det band han knutit har/
Fast ån wårt Kiött och Blod giör sig en an Inbilnad/
Och tycker HENNE bordt ån längre lefwa qwar.
Men ach! hwad är långt Lijf/ ån länge plågat blifwa/
Från Wagga och til Bårr en daglig Död at sij?
Hwad kort Lijf åter/ ån snart up till Himlen klifwa/
Och önskligst blifwa från Förwanskligheten fri.
Säll då/ och mehr ån säll är den Dygdälskand Siälen/
Som har så snart och wäl fulländat här sitt Lopp:
Hon lyckligst sluppit har den grymme Werldsens Fiälen/
Som kastar wår Lifzbååt snart opp/ snart neer/ snart opp.
Säll Hon! och jemwäl den/ som från des Moders Hierta
Går denne Fiäl förbij och straxt till Himlens Land/
Där man i ewighet ey weet af någon smärta/
Där ingen nöd ell' död har war't ell' wara kan.
Låt då/ Herr Dahlström/ eij Ehr tårar strömlijkt rinna/
Sån Eder Wän är frälst stån Jordens Tåre-Dahl.
Men låt deß lembnad Lof Ehrt Hiertans Sår förbinna:
Til deß J råkas fåå i Himlens Glädie-saal:
Där Sommar ewigt fins förutan någon ända/
Där man eij hafwer at befahra någon Höst:
Ehr Ångslan bör derför' nu billigt återwända:
Ty detta är och blijr den allerstörste Tröst.

En GABRIEL til Namn och Gagn
Uppå Odödlighetens Wagn
Från Jorden far til Sällhets Hamn/
Och lembnar ett odödligt Namn:

Sannat
Då
Kongl. May:tz Tro Man och Gouverneur öfwer Hertigdömet Zweybrücken/
Högwälborne Herr Grefwe
GABRIEL OXENSTIERNA
THURESON,
Grefwe och Frijherre til Fijholm/ Hiulestad/ Stenstad och Bättna/
Blef med Christhederlige Ceremonier uti sin Hwijlokammar införd uti Jäders Kyrckia den 29. October 1707.

SOm fordom GABRIEL den Store Gudz LEGATEN
För andra brukad blef bland hela Engla-STATEN
De wichtigaste Wärf på Jorden att beställa/
Som skull i Ewig tijd till allas Sällhet giälla.
Det witnar DANIEL, (a) med den han confererat
Uti de Persers Hof och trolig informerat,
Hwad så i Andlig Måhl/ som Wärdzlig skulle hända
Ifrån den Tijd då war och in till Werldens ända.

ZACHRI-

(a) Dan. Cap. VIII. 15. seq. item C. IX, 21. seq.

ZACH'RIAS witnar ock / när han Gudztienſten ſkiötte
Och denne Abgeſandt i Templet honom mötte /
Hwad om tillkommand Ting han honom föreſade /
Men till det blef beſtält / en Tyſtnad uppålade. (b)
I NAZARET man ock det Witzord wiſt kan finna / (c)
Att han för den / ſom war den Allerſälſte Owinna
Bland alle Ewas Barn / den hemlighet förklarat /
Som af Naturens Lius blef aldrig uppenbarat ;
Altſå på lijka ſätt / dock uti wiſſe delar /
(Förty at Menniſkiom en Engla Förmån felar)
Kan man med ſtörſta ſkäl den Salig Grefwen priſa /
Att han / ſin Namne lijkt / med Råd och däd kun' wiſa /
Att han en GABRIEL och en ſå hög MINISTER
Från Swer'ge warit har / at han bör blij beprijſter
Så wäl ſom någon ann / ſom ſine Legationer
Uträttat wäl och rätt för Swer'ges Trenne Croner.
Hans Wijshet kunde det / ſom wichtigt war / uträtta :
Hwad ſtridigt förekom / kund hans Rättwijſa ſlätta :
Förſichtigheten kund' altſammans wäl betämia /
All Skade böija af / all Nyttigheet befrämia.
Hwargenom han ock ſig ett högre Rum förwärfwat /
Där icke Döden had' emedlertijd fördärfwat
Det Skalet / hwilcket här den Edle Kiärnan hyſte /
Hwaruti Wett och Nijt / Förſtånd och Kiärlek lyſte /
Näſt GUD / ſin Konung och wårt Swerge att betiena /
Och alt ſitt Willia och ſitt Kunna dem at låna.
Ty bör ock / Swer'ge / dig / om du will tackſam wara /
Deß Höga Namn och Lof i minnet ditt förwara /
Och om du af Förtienſt will lofwa någon gerna /
Då aldrig glömma bort Gref GABRI'L OXEN-
STIERNA.

(b) Luc. I. 11. ſeq. (c) Ibid. v. 26.

Graf-Skrifft

Öfwer

Kongl. Maj:tz Tro Tienare och Notarius i des Stats-Contoir,

Ehreborne och Wälbetrodde (nu ewigt Salige)

HERR MARCUS THUNBERG,

Som den 12 Junij 1707. uppå Sätesgården Räwelstad i Weßmanneland saligen affomnade / och den 29. Decembr. samma Åhr / Medelst Grefwinnans

Högwälborne Fru Evva Lövvenhaupts,

Högstberömlige Förſorg / uti Bälinge Kyrckia i Södermanland hederligen begrofs.

2. Sam. XIV. 14. Wij Döö döden och förlöpe såſom Watn i Jordene / det man icke uppeholler.

SONNET

Om någon har sagt sant / så har den Kloke Qwinna
Af Thekoa det giordt för Konung Sal'mons Far /
Då hon det Talet fålt om wåre Lifztijdz da'r:
Wij måste lijk en Ström / med störſta Haſt bortrinna /
Och uti Jordens Buk / som Watnet / så förſwinna /
Att aldel's ingen Ting kan oß här hålla qwar:
Så är det: Ingen här ett blifwand ſtälle har:
Det wij ock åfwenwäl wid denne Grafwen finna;
Ty ſij! Herr THUNBERGS Lijf är ſom en Ströu bortrunnit /
Att han nu måſte döö i ſine bäſte Åhr /
Se'n han af Hög och Låg det Loford hade wunnit /
Att man med störſta ſkiäl kan ſkrifwa på hans Bår:
En Chriſten hwilar här / af Wett och Dygd berömder /
Af Flijt och Redlighet / ſom aldrig ſkall blij glömder.

APPENDIX
Eller
Tillökning/
Bestående
Af
Åthskillige Skrifter/
Som dels äro tillkomme/ sedan föregående Lyckönskningar/ Brudskrifter och Graffskrifter woro så wida aftryckte/ att de däribland på deras rätta ställen icke kunnat insättias/ dels ock ellieſt äro af den beskaffenhet/ att de icke under någen wiß Titul kunnat införas.

APPENDIX

Underdånig Lägnesång /
Uppå
Hennes Konglige May:tz
Den Stormächtigste Durchleuchtigste
Drottnings /
HEDWIG ELEONORAS,
Sweriges / Göthes och Wendes Drottnings / &c.
Högstsälle Födelse-Dag /
Den 23 Octobr. 1707.

* *

NU bör Oß / I Swear och Böther / att fijra
Den Drottningens Högtijd / hwars
Konglige Spijra
I i På

På CARLA Kongstolen två gånger wår Norden
Så styrt / att Hon prisas kring widaste Jorden.

*** *** ***

Heer! Siutij' en Resor så hafwer nu Solen
Sin Åhrebahn wandrat till Norr och Sör Polen /
Sån Himlen den Råden åth Hollsteen beskiärde /
Och en så stor Drottning åth Jorden förärde.

*** *** ***

En Drottning / som warit en stor Konungs Maka;
En stor Konungs Moder: Ja alla måst jaka
Des Sohne-Sohn wara en Kong utan lijke /
Som mera förtienar / än hafwa ett Rijke.

*** *** ***

För denne Kongs Maka / Kongs Mor och Far-Moder /
Bör oß nu upresa de prächtigste Stoder
Af Åhrefull Wördnad och underdånt Sinne /
Och alltijd haa denne Hiärt-Önskan i Minne.

*** *** ***

Bif Himmel den Råden Oß Swear och Götter /
Att denne Sällheten än länge Oß möter /
Att wij fåå bepriſa den Dyre och Stora
På denne Dag födde HED'VVIG ELE'NORA!

Aſtrilds

ASTRILDS Dom/

Angående
En angelägen Saak
Uti
Riftomåla Balken/
På Landz- och Stadz-Lag grundat
Och uppå
Herr Häradzhöfdingens och Borgmästarens

CARL LÖFGRENS,

Samt

Jungfru SOPHIA BRENNERS,

Bröllops-Dag/
Till Parternes nöije och alle närwarandes Fägnad offentligen kundgiord och publicerad.

Är Astrild långan tijd en Jägare har warit
Och med sitt Skiute-Dohn kring hela Werlden farit/
I Öster/ Wäster/ Sör och Norr bewist sin Konst/
Att han ey nånsin har sin Boga spånt omsonst.

Så tänckte han sig till en goder Roo begifwa
Och slöt uti sitt Sinn en Domare att blifwa:
Hälst som han wiste wäl utaf Naturens Lag/
Hur' han Twå Parter måå förlijka till behag.
Han blef. Hwad hände sig? Den Kiärlekzrijke Skalcken/
Fick just en Saak för sig uhr Giftomåla Balken/
Hwari han giöra skull ett rätt fullkomligt Slut/
Förr'n honom tillstadt blef/ at gåå af Tinget ut.
Den Saken stod däri/ att Twå sig wille giffta
Och sine Saker all i Wåt' och torro skiffta/
Men kund' i Skifftningen aldeles ey förståå
Den Skilnad mellan Landz- och Stadz-Lag wara må:
I det fast bägge städz om Halfwa Sång införes/
Om andre Saker dock den Skilnad där i giöres/
Att effter Stadz-Lag bör en Hustru Hälften taa/
Men efter Landz-Lag ey mehr än en Treding haa:
Om denne Saken war nu Twisten mellan Twenne/
HON älskad' honom högt/ och HAN ey mindre henne:
Ty han war Themis Sohn och hon Sophias Barn/
Den ömse Wett och Dygd inweft i Kiärlekz garn.
Och därför' wille de hwarannan gerna gifwa
Det mästa de kund' gie/ allenast det mätt' blifwa
Med Laga Slut stadfäst om Gåfwans quantitè,
Hur' mycket effter Lag de skull' hwarannan gie.
Då desse Twenne nu inkommo versa vice,
För Astrild, hwilken de stedz kalla Kiärlekz-Wijse/

Och

Och de sin Frågan rätt och tydligen frambracht/
Hwarpå han noga gaf med bägge Öron acht;
Så tog han Saken opp/ och som han ej kan gilla/
Att man med lång Processs den ädle tijd skall spilla:
Så giord' han kort om godt/ och slöt den Saken så/
Som man af denne Dom kan märkia och förståå.

*** *** *** *** *** ***

JAg Astrild, Fröjas Son/ all Kiärlekz Drott och Förste/
Bland Hedna-Gudars hoop den minste/ men dock Störste/
Giör härmed witterligt/ att under Nordens Pol,
Då jag wid Mälarstrand satt på min Domar-Stohl:
När Ett/ och Siu/ och Noll och Siu införde blefwe
Uti det Åhrtahl de/ som bokstynt' woro/ skrefwe/
När andra Weckan kom i Tolffte Månaden/
Som går med åhret bort och aldrig kommer 'gen:
Så kom en Brudgum och en Brud sig att förfråga/
Hur' mycket af hans Ting hon billigt skulle åga/
Antingen hälfften/ som i Stadz-Lag stadgat blijr/ Cap. V. Gift. B.
Ell ock en Trediedehl/ som man af Landz-Lag siir?
Sån jag då af och an den Saken had' ransakat/
Och alt mitt Domar-Wett uti en hoop framskakat/
och noga öfwerlagt/ hwad Skiäl de haa fördt an/
Bäd' Med/ så wäl som Moot: Och jag därhoos befann/

Att jag bland desse Twå / som sig nu willia para
Behörig Domare ey widare kan wara /
Än hwad den bästa Lem / som Hiärtat är / angår /
Och i Jurisdiction, som jag nu hafwer / står.
Så medan jag ey bör moot Landz- ell' Stadz-Lag giöra /
Och gerna wille dem förena och samföra /
På det mitt Utslag kund' på bägge delar stå å /
Och för Domwillo mig tre Marck ey läggias på. Kyrck-B. C. 19. §. 3.
Fördenskull Dömbde jag / båd' Hälft och Treding böra
Af Brudgums bästa dehl Hans Jungfru Brud tillhöra /
Och som en Siättedehl månd' sedan återstå å /
Så skall hon också den uti Expenser få å.
Dock! Som han således måst sitt hela Hiärta gifwa
Åt henne / bör ock hon hans Lifztijdz Fånge blifwa /
Och aldrig skillias från / men dock eij brukat blij /
Än uti ett Sig sielf behagligt Slawerij.
I öfrigt / som de ey haa Penningar att gifwa
Att lösa denne Dom / som dock betalt bör blifwa:
Så blifwer dem pålagt att plichta med sin Kropp /
Sen de sig hafwa lagt / och förr'n de stiga opp.
Ty effter moot Förbod man ingen får beswära
Med Arbete / som Namn af Dagswärcke plär bära:
Hwarföre finnes godt / at läggia dem uppå /
Nattwärcken giöra uth / så mycket de förmå

Med

Med Kyß- och Klappande / Famtag och annat mera /
Att kunna komm' åstad / så att de ingendera
Fåå dra sig från / hwad dem af mig blijr anbefalt /
Som uti Åchta Sång regerar öfwer alt.
Till wisso hafwer jag alt sådant underskrifwit
På Ort och Tijd / som är härofwan omtalt blifwit /
Och till deß mehra Kraft så sätter jag nu här
Med Klämman mitt Sigill Anborne kallas plär.

På Kiärlekz-Tingetz wägnar.

ASTRID.

(L. S.)

Som ingen Parten nu fann skiäl att appellera
Mot denne Astrilds Dom; Ty bör man ock deß mera /
Sig fägna / att han kund' densamma fatta fåå /
Att bägge Parterne sitt Nöije kunde fåå /
Och ty så önskas dem af Hiärtat allskiöns Lycka /
Att aldrig någon ting Compasen må förrycka /
Som wiser dem nu i hwarannans såta Famn /
Att stadna med Behag i önsklig Sällhets hamn:
Där CARL sig lyckligt med SOPHIA nu förenar /
Och rener Kiärlekz Eld så Brenner Löf- och Grenar /
Att Swedielandet / som däraf sin Fetma får /
Kan önsklig Kiärlekz Frucht frambära åhr från åhr.

Sång-

Sångstycke öfwer följande Ord:

Psalm. LVII. 2.

Gud war mig nådelig / war mig nådelig / ty uppå tig tröstar min Siäl / och under tina Wingars Skugga hafwer jag tillflyckt / till deß att det onda går öfwer.

Psalm. XVII. 15. Men jag will skåda titt Ansichte i Rättferdigheet / jag will mått warda / når jag upwacknar effter titt beläte.

1.

Guds Nåde är min högsta Skatt /
Som mig förnöijer Dag och Natt /
Ty ropar jag med dubbelt Liud:
War nådig / nådig mig / o GUD.
Utan tin Nåd förgåås jag platt:
Guds Nåde är min högsta Skatt.

2.

På GUD förtröstar sig min Siäl /
I Gudi är mitt Enda wäl:
Och under Wingar hans jag har
Min säkra Tillflyckt och Förswar
Uti den mörcksta Motgångs Natt:
Gudz Nåde är min högsta Skatt.

3.

På samma Nåd fahr jag nu hän /
Med samma Nåd jag åter 'gen
Will skåda i Rättfärdighet
Gudz Ansichte i Ewighet /
Når jag blijr mått och Gud-lijk fatt.
Gudz Nåde är min högsta Skatt.

Öfwer

Öfver en af sin Christendom skrytande Menniskia.

1.

Hur fåfång är din Christendom/
Om du will därför wara frommer/
Att du ett stort Beröm bekommer/
Hur fåfång är din Christendom/

2.

Uti den blinda Hedendom
Har man fördenskull öfwat Dygden/
Att man skull' blij berömbd kring bygden.
Hur fåfång är din Christendom?

3.

För Lof och Prijs att wara from/
Det är Skenhelighetens Crona/
Men aldrig något Prof af Trona.
Hur fåfång är din Christendom?

4.

Alt är ju Skaparns Egendom/
Som han dig täcks af Nåd förlåna/
Och dermed will du Lof förtiena/
Hur' fåfång är din Christendom?

5.

Ett Ögnableck det går knapt om/
Att du i Synd ey skulle snafwa/
Och lijkwist will du Loford hafwa/
Hur' fåfång är din Christendom?

6.

Du äst af alt/ som Lofwärdt/ tom:
Alt godt bör ju Gudz Nåd tillskrifwas/
Och ingen Menn'skia däraf yfwas/
Hur' fåfång är din Christendom?

7.

Det är ju blott ett flychtigt Liom/
Som du så mycket efftertrachtar
Och för din Lefnadz Endmåhl achtar:
Hur' fåfång är din Christendom?

8.

Ach! om Gud går med dig till Dom/
Så lärer du snart nog förfara/
Hur' slätt ditt Loford lärer wara/
Hur fåfång är din Christendom?

9.

Wår Menſklig Swaghets kännedom
Betygar / att den största Briſten
Fins hoos den bäſt förmente Christen:
Hur' fåfång är din Christendom?

10.

Hur' illa / illa slår du bom /
Om du tror dig berömnas böra /
För det du giör / det du bör giöra.
Hur' fåfång är din Christendom?

11.

Det wore bättre / att din Gom
Och Tungan ewigt hängde hopa /
Än att du skulle dig beropa /
Alt blij berömd för Christendom?

12.

Sätt då för Munnen din en Bohm /
Som ock din Tanckar må instängia /
Att aldrig tänckia slijk fåfängia /
Hur' fåfång är din Christendom?

Will

13.

Will du berömmas / rees till Rom /
Där man plär Gerningar wärdera /
Och mehr än Troon att æstimera,
Men ey i Lutterſk Chriſtendom.

14.

Men kom nu i Gudz Heligdom
Så lär du känna störſta Felen
Uti den aldrabäſta dehlen
Af din förmente Chriſtendom.

15.

Fly till Gudz Nåd och bed därom /
Att alt må lända till hans åhra:
Ty egit Lof och Prijs begiåra /
Det ſtrider moot ſann Chriſtendom.

*** *** *** *** ***

En daglig Bön med en Rimſlutning.

O Gud / ſom all Ting har uti tin Allmachts Händer /
Jag till tin Nådesthron med hiärtans Suck mig wänder /
Och beer / att du i mig alt mehr och mehr optänder
Hwad till din Åhra / min och Näſtans Nytta länder /
Och at du nådelig din' helge Englar ſänder /
Som ſkydda mig / att mig ey nå'n Olycka händer.
Wälſigna / ſtore GUD / din Smorda och hans Länder /
Bewara Kongens Huus och alle trogne Ständer:
See ock i Nåder till min Maka / Barn och Fränder /
Och hielp / att jag mitt Lopp i ſalig ſtund fulländer.

Öfwer Högmässo-Texten på Tacksäijelse-Dagen

Den

utaf Psalm. LXVI. 16. 17. 18. 19. 20.

NU kommer alle J/ som fruchten Gud/ tillhopa:
Nu kommer/ hörer till/ och märcker på min Ord:
Jag will förtällia Ehr/ hwad han min Siäl har giordt:
Till honom månde jag med Mund och Hiärta ropa/
Och prisad' honom med min Röst.
Om jag i Hiärtat tänckt nån orätt till att giöra/
Så wiste jag rätt wäl/ att högste HErren Gud
Skull' icke achta på ett sådant fåfängt Liud/
Ell nånsin wärdigas den Bönen till at höra/
Som ey går utaf menlöst Bröst;
Men nu/ så hörer HErren mig/
Och achtar på min Bön/
Jag tackar honom innerlig/
Att han den icke sön/
Men att jag altijd niuta får
Hans Godhet åhr från åhr.

Samma Text affatt på Tyska Melodien:

Lobt GOTT ihr Christen allzugleich ꝛc.

1.

NU kommer/ kommer alle hijt/
Som wörden HErrans Ord:
Jag will förtällia Ehr med flijt/
Hwad han min Siäl har giordt. :/:

2. Om

2.
Om jag uti min Hiärtans grund
Nån Drätt förehafft/
Så hade min Bön ingalund
Hoos GUD hafft någon Krafft. :/:

3.
Men nu så snart jag ropade
Och prisade hans Namn/
Han nådigt därpå achttade
Och lät min Bön gåå fram. :/:

4.
GUD ware lofwat hiärtelig/
Som min Bön ey förſmår
Och wänder intet bort från mig
Sin Godhet Åhr från Åhr! :/:

Böndags-Tancka öfwer förſta Ordet uti Ottonſångs-Texten på förſta Böndagen den 14. April 1705/ utaf Nehem. I. Cap. 5. Verſ.

Ach! HErre GUD af Himmelen ꝛc.

Ee! lilla Ordet Ach/ hwarmed Neh'miæ Mund
Begynte Bönen ſin/ ſom gick af Hiärtans grund/
Har intet mehr i ſig/ än ſom bokſtäfwer Tre/
Och kan lijkwiſt din Siäl den ſöte Tanckan gie:
Uti Bokſtafwen A begripes Fadrens Namn
Som Abba kallat blijr: Bokſtafwen C ock kan
Betyda Frälſerman/ ſom Namnet Chriſtus bär:
J H den Helge And jemwäl uthmärckter är.

Om du fördenskull will din Bön författa kort/
Så glöm i troo och hopp det Ordet Ach ey bort/
Och när för Hiärtans Ångst du ey mehr tala kan/
Så suck: **Ach hielp!** där är **Gud Fader/ Son och And.**

På den Melod. Aimable Vainceur &c.

O JEsu min Frögd/ som giör mig förnögd/
När får jag min Wäntan i Himmelens högd/
Dyt hela min långtan med hiärtelig trängtan
Alt stadigt är bögd :/:
Alt Jordenes wähl/
Förmår ey att mätta/ af Sorgen att lätta
Min Ängzlige Siäl:
Men JEsu du är mitt högsta begiär/
Som fägnar mitt Hiärta/ fördrifwer all Smärta/
Samt Sorg och Beswär:
Hwarföre jag långtar och innerlig trängtar/
Att wara dig när.

*** ***

Far wäl då/ o Werld/ som mig håller snärd
I Synda-Lusts Snara/ du är icke wärd
Min Wärd till att wara/ ty bästa din wahra
Är Falskhet och Flärd :/:
Men Himmelens hem
Förlustar mitt Sinne/ att Siälen därinne
Är redan en Lem:
Ty långtar ock jag högt effter den dag/
Som Kroppen kan lässa/ at han ock må tråssa
Fåfänglighets Lag/
Och jag uti högden får lefwa i frögden
Till JESU behag!

Ahrtals-

Åhrtals-Rijm/
På Konungens i Polen STANISLAI Kröning 1705.

När Man Detta Åhret skref
Kong Stan'sLaVs Crönter bLef.

Åhrtals-Önskan till Wälborne Herr Secreteraren HANS PAHL, den 24. Junij 1705.

På hans eLL' Iohans Dag/
Då aLLa VVåXter grönska/
Åth Herr hans pahL VVILL Iag
ALL SåLLhets tILLVVåXt önska.

Åhrtals-Önskan till Herr Actuarien OLOF LUNDGREN, på deß Namns-Dag 1705.

Vå heLIg KonVng oLVfs Dag
Herr aCtVarIen LVnDgreen Iag/
VVILL önska SåLLhets hVVarIe sLag/
HVVaraf hans LyCka har behag.

Dito till Hn. Camereraren och Hof-Bokhollaren OLOF BROMELIUS på samma Dag.

Vå Kongen oLofs VVåna Dag
Åth Herr BroMeLIVs nV Iag
Rått troglt önskar hVVarIe sLag/
HVVarI han hafVVa kan behag.

Öfwer

Öfverskrift på Salige Herren Cancelliſten uti Kongl. Cantzliet ANDERS FÄGERS

Graf/ den 28. Martii 1705.

DEm som så lefwat har / at fast han hette Fäger /
Ey fäger Namn har hafft / än som hans Lefnad war /
Och ett så fagert Lof / på Jorden lembnat qwar /
Att sällan Fäger fins / har här sitt Hwiloläger.

Dito öfwer Sal. Extraordinair Bokhållaren wid Banqven

NIELS RUTH,

Som begrofs den 28. Martij 1705.

MÅr usla Lijfztijd mäst förutan något Prut /
Omsider stadna i ett oundwijklig Slut /
Som ock nu sannat är uppå wår Salig RUUTH,
Att när GUD sade: kom / så sade Dön: här uth!

Dito uppå Salig Herr Camereraren

JOHAN STILLMANS Grift/

Hwaruti han nedsattes den 19. Maij 1705.

HErr STILLMAN, hwilken här en Stilla Man har warit /
Och uti Salig Stund från Werlden Stilla farit /
Där han med Stilla Mod led wederwärdighet /
Sin Längtan Stillar nu i Ewig Salighet.

Dito uppå Salig

Jungfru REGINA BOLLS Graf/

Den 14. Decembr. 1705.

ACh! Säll ach trefalt säll är Jungfru BOLL nu worden:
Ty när det sades: Sij! tin Konung komma will.
Låt hon slätt ingen ting qwarhålla sig på Jorden:
En Drottning hette hon: Sin Konung rest hon till.

(o)

Kort Regiſter uppå föregående Lyckönſkningar / Samt Brud- och Braf-Skrifter.

Underdånig Lyckönſkan på Hans Kongl. May:tz Konung CARL den XIItes Födelſe-Dag. pag. 1.

Dito på Hennes Kongl. May:tz Rickz-Enkie Drottningens HEDEWIG ELEONORAS Födelſe-Dag. pag. 247.

Dito på Hennes Kongl. Höghets Hertiginnan HEDEWIG SOPHIAS Födelſe-Dag. pag. 5.

De öfrige Skrifterne finnes igen på Perſonernes Namn/ öfwer hwilka de giorde äro / efter Alphabetet, ſom följer.

A

Agneta Croeſe. pag. 100.
Agneta Irfwing. 84.
Alexander Fernſtröm. 89.
Anders Jäger. 262
Anders Gerner 210
Anders Löfgreen. 43.
Anders Liung. 60.
Anders Nilsſon. 91. 93.
Anna Brita Ström. 79.
Anna Catharina Clerck. 110.
Anna Catharina Robſam. 96
Anna Chriſt. Brander. 69.
Anna Chriſt. Tranhielm. 123.
Anna Chriſt. Willemot. 120.
Anna Drake. 114.
Anna Håkansdotter. 31.
Anna Hansdotter. 91. 93.
Anna Hartman. 207.
Anna Hel. Heerdhielm. 226.
Anna Hult. 46.
Anna Marg. Bergman. 89.
Anna Mar. Lagermark. 83.
Anna Maria Lindzell. 129.
Anna Maria Soop. 121.
Anna Roſenblad. 234.
Anna Scheibe. 43.

Anton von Grooth. Senior. 205.
Anton von Grooth. Junior. 15.
Aug. Marg. Ehrenstedt. 221.

B.

Barbara Jacobi. 56.
Barbara. Leyell. 157.
Barthold Ruuth. 234.
Beata Elisabet Stamm. 50.
Beata Magd. Laurell. 134.
Bernhard von Liewen. 197.
Brita Elisabet Brander. 242.
Brita Wester. 24.

C.

Gr. Carl Bonde. 28. 186.
Carl Caspar Wrede. 193.
Carl Cedergren. 109.
Gr. C. Er. Gyllenstierna. 121.
Carl Gustaf Hartman 129.
Carl Löfgreen. 249.
Carl Magnus Stuart. 218.
Catharina Barkenbohm. 130.
Catharina Eek. 60.
Catharina Ehrenström. 117.
Cathar. Elis. Soling. 34.
Cathar. Mar. Tollstadia. 126.
Catharina Paulsen. 107.
Cathar. Reg. Spalding. 71.
Catharina Sillnäa. 112.
Catharina Spalding. 173.
Charlotta Bielkenstierna. 200.
Charlotta Cronström. 75. 219.
Christian Winblad. 38.
Christina Fleming. 199.
Christina Nordenhielm. 212.
Christina Olofsdott. Falk. 168.
Christina Pahl. 228.
Christina Silentz. 105.
Christina von der Linde. 172.
Cicilia Bagge. 65.

D.

Daniel Westerling. 75.
Daniel Zachau. 58.
David Silvius. 87.
Didrich Granatanflycht. 84.
Gr. Didrich VVrangel. 225.

E.

Ebba Fleming. 211.
Ebba Grammel. 216.
Elias Wolker. 36.
Elisabet Boije. 36.
Elisabet Lysing. 282.
Elisabet Störning. 187.
Elof Skragge. 114.
Elsa Gründel. 145.
Emanuel Widegreen. 65.
Gr. Erich Dahlberg. 191.
Erich Giers. 123.

Erich

Erich Gollsteen. 56.
Erich Sparre. 128.
Ewa Warg. 18.

E.

Gr. Fabian VVrede. 12.

G.

Gabr. Oxenst. Thuresson. 244
Gabriel Schilling. 137.
Georg Guthrie. 208.
Georg Snoilski. 204.
Gerdt Specht. 240

H.

Hans Gabr. Stierna. 233
Hans Helding. 100.
Hans Pahl. 75. 261.
Hans Ström. 71.
Hedwig Frisk. 229.
Helena Ehrenström. 124.
Helena Johansdotter. 178.
Helena Smidt. 127.
Hindrich Zedritz. 231.

I.

Jacob Lagerstedt. 126.
Jacob Spalding. 34.
Joachim Cronfeldt. 11.
Joachim Halpap. 111.
Johan Biörk. 9.
Gr. Joh. Gabr. Stenbock. 213.
Johan Glandt. 140.
Johan Horleman. 236.
Johan Lagerbielke. 83.
Johan Leuchovius. 117.
Johan Lijsman. 127.
Johan Niclas Edman. 120.
Johan Persson. 183.
Johan Silfwercrantz. 7.
Johan Spalding. 69.
Johan Stenhoff. 54.
Johan Stilman. 262.
Johana Marg. Hansdotter. 38
Johana Mar. Biörckman. 16.
Jonas Ahlehielm. 214.
Jonas Anger. 124.
Jonas Kråka. 112.
Jonas Ruuth. 215.
Jöns Palm. 143.
Isac Larosch. 21.
Juliana Elisabet Mandel. 41.
Juliana Fulth. 21.
Julius Georg. Matthiae. 132.

L.

Lars Åberg. 96.
Lars Banck. 41.
Lars Biörckman. 18.
Lars Kåhre. 72.
Lars Rybeck. 110.
Lars Stiernerona. 239.

Lars Tufwa. 134.
Laurent Carney. 49.
Lorentz Insulander. 193.
Lucia Hilke. 58.
Luciana Kijhl. 103.

M.

Magnus Gabriel Palm. 31.
Magnus Salan. 103.
Måns Nilson. 164.
Måns Olofsson. 201.
Mårten Bellman. 49.
Mårten Edenberg. 105.
Mårten Hack. 198.
Mårten Westerling. 50.
Marcus Thunberg. 246.
Margareta Tersmeden. 82.
Maria Elisabet Torsell. 72.
Mar. Gust. Gyllenstierna. 28.
Mar. Helena Fleming. 149.
Maria Matheis. 132.
Maria Näff. 49.
Maria Nilsdotter. 153.
Maria Petersdotter. 201.
Maria Tilleberg. 153.
Mathias Iccelius. 165.
Mathias Pahl. 223.

N.

Nielas Gripenhielm. 237.
Nielas Leyonflycht. 161.
Gr. Nic. Lillieroot. 209.
Niclas Tilleberg. 153.
Niels Löngwist. 16.
Niels Ruut. 262.

O.

Olof Bromelius. 261.
Olof Lundgreen. 261.

P.

Pehr Kalling. 203.
Petter Lothigius. 24.
Petter Stebchen. 170.
Petter von Lingen. 82.

R.

Regina Boll. 262.

S.

Samuel Helding. 206.
Samuel Jähne. 10.
Sara Jönsdotter. 181.
Sara Victoria. 109.
Sophia Brenner. 249.
Sophia Elis. Diterichin. 54.
Sophia Frisk. 229.
Sophia Helding. 87.
Sophia Wrede. 128.
Swen Schenbohm. 107.

T.

Thomas Bergman. 130.
Tobias Bergman. 13.

U.

Ulrica Frisk. 229.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

6000026028
Göteborgs universitetsbibliotek